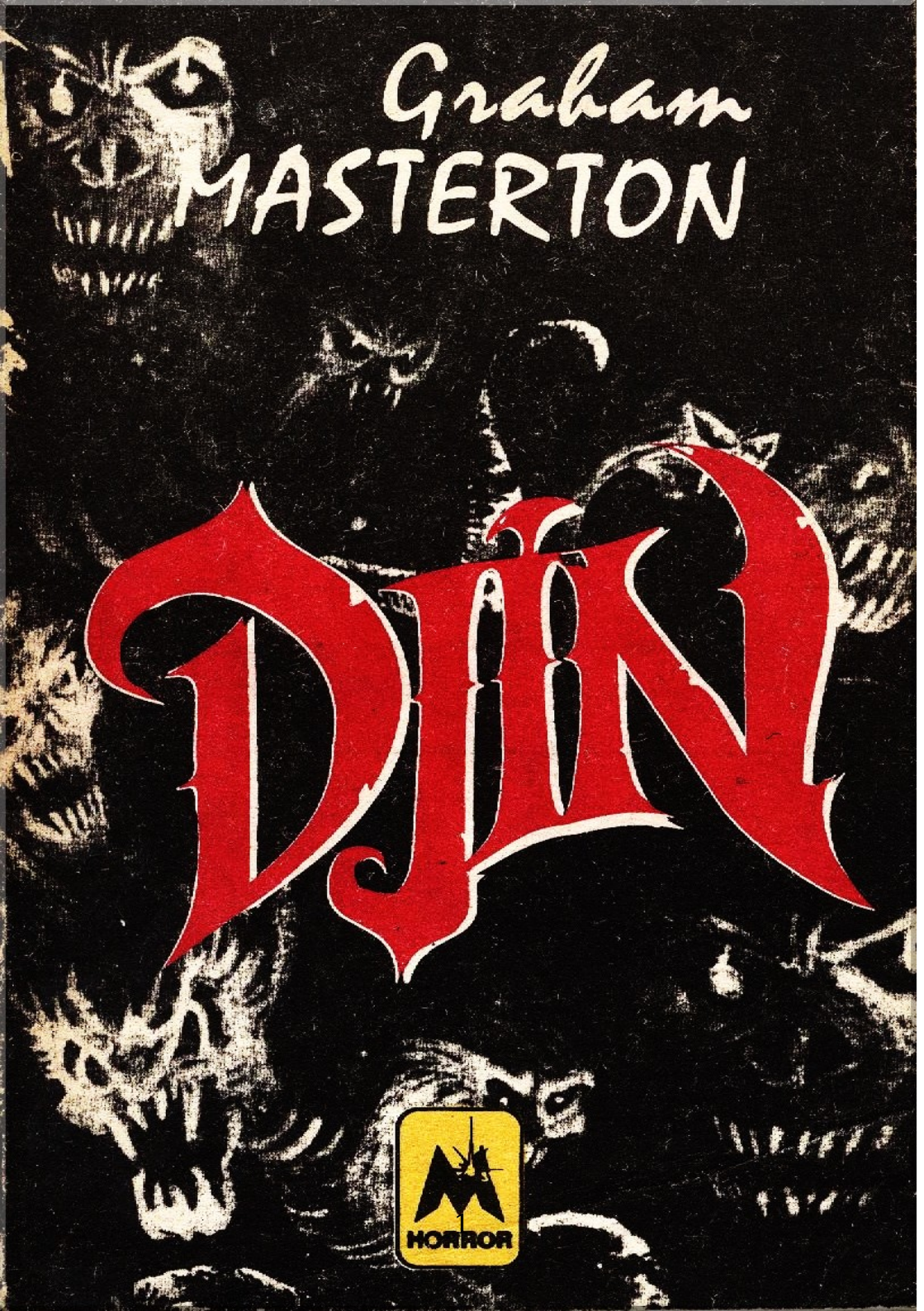
Graham
MASTERTON
DJIN
HORROR

Graham MASTERTON

DJIN

Traducere de Mircea Florin Tudor

Titlul original: „The Djinn”
Un volum publicat de Multistar S.A..
Conţine textul complet al ediţiei TOR Books, New York, 1988.
© 1977, Graham Masterton
© 1991, Multistar S.A., pentru versiunea în limba română
Ediţia I, mai 1992

„Anglia are mulţi scriitori excelenţi de horror, dar
Graham Masterton este cel mai bun.”
Financial Times
„Masterton este Regele Răului.”
Le Figaro
„Graham Masterton este adevăratul succesor al
lui Edgar Allan Poe.”
San Francisco Chronicle
„Masterton este prin excelenţă scriitorul de literatură horror.”
The Philadelphia Inquirer

Literatura modernă este martora unui paradox de necontestat: existenţa a ceea ce este numit genul „horror”. Neglijate de majoritatea criticilor de marcă, caracterizate drept „subliteratură”, producţiile maeştrilor terifiantului sunt realmente devorate de cititori – de altfel ca şi science-fiction-ul cu care, uneori, se „înrudeşte”.

În librăriile marilor metropole există sectoare întregi dedicate acestei literaturi. Tirajele ating uneori cifre uluitoare (Stephen King – peste o sută de milioane de exemplare, Dean R.Koontz – peste cincizeci şi cinci de milioane, Frank Herbert – peste douăzeci de milioane), prestigioase edituri îşi fac un titlu de glorie din publicarea unor durabile antologii ale genului. Edificator este şi faptul că „fenomenul” Stephen King este studiat la multe din marile universităţi americane. În ultimii douăzeci de ani s-au tipărit mai multe romane horror decât în toată perioada de la Gutenberg încoace. De ce? Probabil pentru că, aşa cum considera Howard P. Lovecraft – unul din marii inovatori ai genului de la începutul secolului – „cea mai veche şi puternică emoţie a omului este frica, iar frica cea mai veche şi puternică e frica de necunoscut” (Supernatural Horror în

Literature, New York, Dover, 1973).

Parafrazând cunoscutul tablou al lui Goya, putem afirma că somnul raţiunii produce creaţii de coşmar. Din străfundurile unor conştiinţe adormite, latente, ies la iveală demoni, monştri, spirite, la început la adăpostul nopţii, apoi chiar în miezul zilei, acoperind întreaga lume cu mantia întunecata a groazei. Dar de ce neapărat somnul? Pentru că „intrând în lumea viselor, fantomele ne ies în cale", se menţionează în scenariul filmului lui F. W. Murnau, Nosferatu (1922). În somn, gândurile noastre hoinăresc slobode, călătoresc în timpuri imemoriale sau în contemporaneitate, fie pe tărâmuri pe care nici un muritor nu va păşi vreodată, fie în pivniţa sau mansarda casei părăsite de la colţul străzii.

Povestirile horror – consideră Douglas E. Winter, unul din cei mai avizaţi critici ai fenomenului (Faces of Fear, London, Pan Books, 1990, p. 12), îşi au sorgintea în picturile rupestre, în religie şi ritualuri, în magie şi cabalism, în poveştile depănate pe lângă focuri de strămoşii noştri îngroziţi de nopţile lungi, reci şi umede, de creaturile reale ori imaginare întâlnite la tot pasul. Elemente horror se găsesc în Epopeea lui Ghilgameş, dar şi în Iliada şi Odiseea, în Metamorfozele lui Lucius Apuleius, dar şi în Epistolele lui Plinius cel Tânăr sau în Satyricon-ul lui Petronius. Nu mai vorbim de Macbeth, ori Hamlet, de piesele lui John Webster (Diavolul alb – 1612, Ducesa de Malfi -1623), de Castelul din Otranto al lui Horace Walpole, de Aventurile unui student german de Washington Irving, de Wieland – Transformarea, publicată în 1798 de Charles Brockden Brown, primul roman american de acest tip, alcătuit din episoade pe care orice împătimit le-ar considera ieşite din maşina de scris a lui Stephen King.

Dealtminteri trebuie să remarcăm că povestirea horror contemporană a suferit transformări esenţiale faţă de timpurile când Mary Shelley sau Bram Stoker îşi înfiorau semenii cu personaje îngrozitoare precum Frankenstein ori Dracula. Schimbările cele mai importante au avut loc în Statele Unite (începând cu celebra revistă Weird Tales), probabil sub impulsul vieţii trepidante de fiecare zi, a

atmosferei de nesiguranţă, de anxietate şi teamă în relaţiile dintre oameni. Producţiile în discuţie cuprindeau elemente „mondene” (crimele, mai mult sau mai puţin sadice, petrecute zilnic în lume), supranaturale sau fantastico-eroice – înmănuncheate în ceea ce se numeşte „heroic fantasy”: lumi de vis, ţinuturi stranii, dragoni, monştri, vrăjitori.

Problema care ne-o prezintă reprezentanţii genului este dacă realitatea pe care o percepem e cu adevărat reală, sau – dacă nu cumva poate fi depăşită în orice moment prin revelarea unor „tărâmuri” mai întunecate. Povestirea horror încearcă să ne familiarizeze cu gândurile cele mai sumbre şi înfricoşătoare din noi înşine – gânduri ce de fapt există, deşi adesea nu vrem să recunoaştem – sau cu diverse conflicte apărute în relaţiile sociale obişnuite. Aceste conflicte se întrepătrund şi se complectează cu cele determinate de îngrozitorii monştri şi demoni sosiţi din adâncurile spaţiului intergalactic (Alien, Alan Dean Foster), din străfundurile deserturilor (Djin al lui Graham Masterton), din abisurile oceanelor (Wurm, Matthew J. Costello), de pe înălţimile aproape inaccesibile ale munţilor (Snowman, Norman Bogner) sau din pivniţele unor case părăsite (trilogia The Rats, Lair, Domain ă lui James Herbert), cu vampiri (Salem’s Lot, Stephen King), oameni-lup (The Nightwalker, Thomas Tessier), copii înzestraţi cu puteri malefice (Full Circle, Peter Straub, The Bad Seed, William March), sau criminali notorii (Psycho, Robert Bloch, The House Next Door, Anne Rivers Siddons).

Dezvoltată cu precădere în Statele Unite şi Anglia, literatura horror îşi are unul din reprezentanţii ei de seamă în persoana lui Graham Masterton, primul scriitor occidental al genului publicat în ţările din estul Europei – la început în Polonia (unde tirajele au atins un milion şi jumătate de exemplare în şapte luni), iar acum în România.

Născut în 1946 în Edinburgh, Graham Masterton şi-a definitivat prima lucrare de mari proporţii la vârsta de paisprezece ani. A lucrat ca reporter de ziar, apoi a devenit redactor-şef adjunct al revistei Mayfair şi redactor-şef al Penthouse-ului. În acesta perioadă va începe redactarea

cunoscutelor ghiduri practice pe teme sexuale.

Primul său roman horror datează de la începutul anilor 1970: Manitou, ecranizat în 1978 de William Girdler cu Tony Curtis în rolul principal, prilej cu care îşi face intrarea în scenă simpaticul Harry Erskine. Graham Masterton devine unul din primii scriitori ai noului val ce va rupe tradiţia instaurată cu câteva decenii mai înainte de Dennis Wheatley (autorul a peste şaizeci de volume, printre care sunt de menţionat: To The Devii – A Daughter, The Devii Rides Out, The Ka of Gifford Hillary, The Satanist).

Următoarele povestiri ale „Regelui Răului" – cum îl numeşte Le Figaro pe Masterton – au fost considerate drept criterii de evaluare a tuturor reprezentanţilor de mai târziu ai genului; este de ajuns să amintim doar faptul că însuşi James Herbert a fost etichetat, la începutul carierei sale, "un viitor Graham Masterton"!

După o serie de romane istorice, printre care amintim: Lords of the Air/Seniorii aerului, „Maiden Voyage/Inaugurarea, Solitaire/Solitarul, Headlines/Cap de afiş, Empress/împărăteasa, Masterton revine la temele care l-au consacrat: thriller-ul, cu Plague/Ciuma, Famine/Foametea, Ikon, Condor, Sacrifice/Sacrificiul, The Sweetman Curve/Ţintă la întâmplare.

În ciuda subiectelor, adesea de actualitate, ale romanelor menţionate mai sus, genul unde excelează Masterton este însă horror-ul: The Manitou/Manitou – un vraci indian reînvie pentru a se răzbuna pe albii care i-au nimicit tribul, Revenge of the Manitou/Răzbunarea lui Manitou, The Sphinx/Sfinxul – o specie stranie de leoaice-femei bântuie Washington-ul, The Hell Candidate/Candidatul iadului – un politician încheie un pact cu diavolul pentru a fi ales Preşedinte, Tengu – japonezii se răzbună pentru tragedia de la Hiroshima cu ajutorul unei secte de războinici invincibili, The Pariah/Paria – „Regele Mexican al Morţilor" este readus la suprafaţă din calele unei nave scufundate, cu un rezultat catastrofal, Picture of Evil/întruchiparea răului – membrii de mult dispăruţi ai unei familii se menţin în viaţă „furând" pieile tinerilor, Death Trance/Transa morţii – un om de afaceri încearcă să-şi revadă familia ucisă, luând parte la o

aşa-zisă „transă a morţii” în insula Bali, transă în care cei ce nu mai există pe acest tărâm pot fi văzuţi şi vizitaţi, Night Warriors/Războinicii nopţii – adepţii unui străvechi ordin războinic înfrunta un demon malefic ce întreţine relaţii sexuale cu femei în timpul somnului acestora, Night Plague/Ciuma nopţii – o altă aventură a războinicilor nopţii, nevoiţi să înfrunte o vrăjitoare din secolul al XVI-lea, capabilă de ă răspândi o boală mortală prin intermediul viselor), Feast/Ritualul – un restaurant exclusivist reprezintă locul de întâlnire al unei secte de canibali), Mirror/Oglinda – un copil-minune al Hollywood-ului, ucis de bunica sa, se reîntoarce în prezent printr-o oglindă damnată, Walkers/Plimbăreţii – pensionarii unui azil de nebuni încearcă să evadeze prin pereţi, dar nu reuşesc şi sunt prinşi în zidul de cărămidă, Black Angel/Îngerul negru – în care un ucigaş încearcă să-l reînvie – pe Belial (zeu palestinian arhaic – stăpân al lumii subterane prin crime hidoase), Prey/Prada – copiii de la un orfelinat victorian sunt răpiţi de o bestie venită din viitor cu scopul de a duce la bun sfârşit un anume ritual, absolut necesar pentru distrugerea întregii lumi, All Shadows Day/Ziua umbrelor – Manitou se reîntoarce pentru un ultim război supranatural contra omului alb).

Autorul Djin-ului este şi editorul unei remarcabile antologii a genului – Scare Care/Neliniştea fricii – conţinând 38 de povestiri ale unor autori consacraţi precum James Herbert, Ramsey Campbell, Iiuth Rendall, Roald Dahl; drepturile de autor şi sumele încasate din vânzări au fost donate unor institute de binefaceri pentru copiii handicapaţi. Scopul declarat al acestei antologii este de a demonstra cititorilor că maeştrii horror-ului nu sunt numai „profanatori de morminte şi vârcolaci”, ci persoane cultivate şi atente cu semenii lor.

După o perioadă în care romanele lui Masterton au fost primite cu entuziasm în special în străinătate („Am fost unul din acei scriitori ce nu erau prea bine cunoscuţi în propria lor ţară”), opera sa cunoaşte astăzi o adevărată renaştere în Anglia, atât prin reeditări masive cât şi printr-o serie de noi nuvele şi povestiri încredinţate revistelor specializate

(Fear, Fantasy Tales, Frighteners).

Temele preferate ale acestui „succesor al lui Edgar Poe” (San Francisco Chronicle), împing literatura horror spre limitele absolute ale credibilităţii şi terifiantului, în punctele ei esenţiale: paradoxul hidos al unei fiinţe umane, al existenţei unei minţi geniale în interiorul unui corp care nu-i nimic altceva decât un simplu amestec de măruntaie. După cum mărturiseşte el însuşi, „m-am obişnuit cu ideea de a fi inventat aproape orice direcţie semnificativă existentă în genul horror în ultimii douăzeci de ani; nu mă supăr că alţii mă imită – dimpotrivă, sunt flatat.”

Într-adevăr, Musette şi membrii sectei sale din Ritualul îl anticipează cu câţiva ani pe Hannibal Lecter, doctorul canibal din The Silence of the Lambs/Tăcerea mieilor de Thomas Harris, trilogia Războinicii nopţii anunţă parcă apariţiile „de vis” ale lui Freddie Krueger ori criminalul sadic din Nightmare on Elm Street de Jeffrey Cooper, iar îngerul negru deschide seria romanelor cu crime în serie („serial-killer novels”): The Boston Strangler de Gerold Frank, Slice de Rex Miller, Night of the Ripper de Robert Bloch. Toate aceste titluri, dar şi multe altele, sunt doar o prefigurare a ceea ce avea să fie American Psycho al lui Bret E. Ellis, intrat în istoria genului chiar înainte de a fi publicat, datorită scenelor de o cruzime inimaginabilă – şi aceasta în ciuda faptului că autorul a pornit de la o temeinică documentare în criminologie.

În decursul activităţii sale, Graham Masterton a câştigat Premiul special Edgar, Medalia de bronz acordată de West Coast Review of Books (pentru Tengu) şi Premiul Julia Verlanger, neatribuit până în acel moment vreunui autor din afara literaturii de limbă franceză.

Graham Masterton consideră că horror-ul este unul din cele mai deosebite şi fascinante moduri de a spune o poveste „atât timp cât e alert, bine scris şi polemic, punând la grea încercare intelectul şi nervii”.

Literatura sa se adresează unei noi generaţii avizate de tineri cititori, mai receptivi şi mai pretenţioşi decât cei din generaţiile anterioare. Cititorii anilor 1990 doresc nu numai o carte care să-i sperie, dar şi una care să îmbine armonios

problemele politice şi umane cu umorul de bună calitate. Tuturor acestora le răspunde autorul pe care îl prezentam pentru prima dată publicului din România: „Ei sunt cititorii pe care i-am aşteptat aproape douăzeci de ani.”

Florin Mircea Tudor

Se povestea uneori că în drumul lor spre Bagdad călătorii erau ademeniţi noaptea de voci stranii, asemănătoare când cu şuieratul vântului, când cu şoaptele seducătoare ale femeilor, când cu răgetele unor animale nevăzute vreodată de vreun muritor. Înţelepţii acelor timpuri le numeau voci ale djinilor sau ale duhurilor şi-i sfătuiau pe toţi cei care le auzeau să se depărteze în grabă, pentru a nu-şi pierde nici minţile şi nici viaţa.

Abdul Hazw'halla – Cartea Magiei

Prolog

Se povesteşte că spre sfârşitul zilelor lui N'zwaa, toţi s-au adunat în templele în care se rugaseră de atâtea ori şi printre ritualuri şi cântece, au pecetluit în suluri de pergament, în sarcofage şi amfore, teribilele secrete prin care dominaseră lumea vreme de secole.

Se mai spune că acela care va descoperi secretul lui Nazwah Magicianul ar putea deveni omul cel mai puternic din lumea de aici, dar şi din cea de dincolo – dacă va fi pregătit să plătească preţul. Pentru că aşa cum curtezana percepe o sumă pentru farmecele ei carnale, la fel procedează şi duhul fermecat aflat în puterea lui Nazwah Magicianul – însă pentru cei mai mulţi, plata depăşeşte cu mult posibilităţile lor.

Legendele vrăjitorilor persani
Volumul IV, Capitolul III

Arheologii care lucrează pe şantierul vechiului templu de la Nazwa, Iran, sunt convinşi că exemplarele „selecţionate cu grijă" din multele şi nepreţuitele obiecte îngropate aici au fost furate.

Se consideră că acest templu a fost locul de desfăşurare

al unor ceremonii legate de cultul primitiv al adoratorilor duhurilor care – conform unei legende – au fost atotputernici în regiune vreme de aproape trei secole. Ritualurile cuprindeau invocarea demonilor, dar şi sacrificii umane. Aşa cum a remarcat recent profesorul W. F. Collins de la Societatea Arheologică Britanică, „aceşti adoratori formau o şleahtă extrem de dezagreabilă”.

Faptul cel mai neliniştitor pentru grupul de cinsprezece cercetători de pe şantierul arheologic este furtul a multora dintre cele mai preţioase vase şi pergamente, care se spera să fie găsite în templu – multe obiecte par să fi dispărut încă de prin anii 1930.

Furturile au redus considerabil interesul ştiinţific al acestui şantier, iar profesorul Collins se teme că numeroase relicve au fost distruse sau înstrăinate în alte ţări.

„Ştim cu precizie că multe obiecte trebuiau să se mai afle încă aici”, a declarat el ieri în Isfaham. „Templul a fost aproape în întregime acoperit de o alunecare de teren mocirlos, la vreo patruzeci sau cincizeci de ani după abandonarea sa de către secta respectivă. Se mai văd şi astăzi urmele lăsate de diversele obiecte în lutul solidificat în jurul lor. În special se parc că lipsesc un set complet de pergamente, unul de cuţite şi săbii rituale pentru sacrificii şi două amfore: una mică folosită pentru arderea tămâiei, alta de dimensiuni mari, având părţile laterale frumos împodobite”.

Dar ceea ce pare de neînţeles pentru arheologi este faptul că multe obiecte extrem de valoroase nu au fost nici măcar mutate din loc.

Un exemplu concludent îl constituie corpul unei femei, mumificat atât de bine de mâl încât părul şi pielea s-au păstrat intacte. Până acum profesorul Collins s-a arătat rezervat în ceea ce priveşte această descoperire şi nu va face nicio declaraţie până ce nu va avea rezultatele testului cu carbon şi ale analizelor fiziologice.

London Sunday Times
12 octombrie 1968

Kensington, Londra
Mai 1969

Dragă inspectore Kashan,

Ţi-am promis că o să-ţi comunic cât mai curând posibil rezultatele testelor efectuate asupra cadavrului descoperit la Nazwa. Vei fi probabil bucuros să afli că nu este vorba de o crimă recentă, deşi unele aspecte legate de moartea femeii respective sunt oarecum neobişnuite şi îngrozitoare şi ar merita o anchetă.

Cadavrul datează din perioada abandonării templului lui N'zwaa, deci de cel puţin douăzeci şi cinci de secole. Aparţine unei tinere femei de aproximativ nouăsprezece sau douăzeci de ani – nu prea frumoasă dacă ar fi să judecăm după aspectul pielii, dar aparţinând unei familii înstărite, după cum o indică bijuteriile şi părul bine îngrijit.

Cel mai extraordinar este felul în care şi-a găsit moartea – n-am putut descoperi nicăieri, nici în cărţi, nici în documente istorice, o întâmplare similară. Femeia a murit ca rezultat al introducerii în părţile ei intime a unui obiect de o dimensiune extraordinară, care i-a comprimat organele interne în coşul pieptului şi i-a produs instantaneu decesul. Ce a fost în realitate acest obiect, nu putem nici măcar ghici. A fost introdus cu suficientă forţă pentru a rupe în două centura pelviană şi pentru a comprima toate măruntaiele într-un spaţiu echivalent cu o pătrime din dimensiunile normale.

Poate că dacă vei cerceta unele documente de arhivă pe care le ai la îndemână, ai putea găsi vreun caz asemănător. Colegii mei şi cu mine suntem – cel puţin pentru moment – incapabili să rezolvăm misterul morţii bietei femei.

Al dumitale,
L. Pope

„Se spune că adevărul se află adesea în sticle. Dar se mai spune şi că sticle vechi pot ascunde în ele adevăruri vechi de secole. „

Dialecte persane, p. 833

1

Într-o zi înăbuşitoare de vară, pe la mijlocul lui august, eram adunaţi cu toţii în cimitirul Restful Lawns, arătând ca nişte homari bine înroşiţi în costumele negre de stofă şi în cămăşile cu guler scrobit. În filme, înmormântările au loc întotdeauna sub o ploaie torenţială, unde lacrimile se amestecă cu picăturile scurse fără încetare de pe umbrelele negre. De această dată, dacă s-a întâmplat să se verse lacrimi (ceea ce n-am observat de fel), ele se contopeau cu cea mai prozaică transpiraţie.

Persoana care se simţea cel mai bine era fără îndoială defunctul. Zăcea într-un sicriu scump de stejar bine lustruit, cu mânere în formă de cochilie şi cu un capac gemând sub maldărele de crini, trandafiri şi orhidee. Totul semăna mai degrabă cu o expoziţie floral de prost gust decât cu o înmormântare şi fiecare din noi aştepta cu nerăbdare – chiar dacă sumbrele noastre feţe păreau să indice altceva.

— Să ne vedem odată prietenul băgat în groapă pentru a merge să bem câte o bere rece.

Preotul stătea înclinat peste mormântul deschis, rostindu-şi tirada. Văduva îşi tampona ochii cu o mică batistă de dantelă. Apoi sicriul fu coborât în pământul ars de soare şi fiecare din noi am aruncat plini de smerenie câteva mâini de ţărână pe capac. Nu cu prea multă forţă, ca să nu-l deranjăm pe cel dinăuntru. Pentru el era mai bine acolo unde se afla, decât printre noi.

Am plecat trecând printre şirurile de o albeaţă strălucitoare de îngeri imobili şi cruci de marmoră. Atmosfera era atât de stranie şi aerul atât de fierbinte, încât aveam senzaţia că ne vom sufoca. Limuzinele negre cu draperii purpurii la ferestre ne aşteptau la ieşire; ne-am urcat, aşezându-ne unii în faţa altora, de-abia abţinându-ne

să nu zâmbim.

Am rulat cu o viteză moderată până la Cape Cod. Tocmai trecuse de unsprezece când am ajuns la Winter Sails, casa albă din lemn aparţinând defunctului, aşezată aproape de plaja pustie. Automobilele s-au oprit pe drumul de acces plin de bălării şi am coborât cu toţii, aşteptând sub boarea plăcută a mării ca văduva să ne invite înăuntru.

Am fost surprins să constat cât de dărăpănata devenise această casă în stil colonial, construită pe la 1800 şi prevăzută cu o elegantă verandă, sprijinita de stâlpi de jur împrejur. Cândva, pe la începutul secolului al douăzecilea, proprietarii îi adăugaseră un foişor gotic cu vedere spre plaja acoperită cu iarbă, împodobindu-l cu o sfârlează de vânt cu forma unui iatagan; aceasta scârţâia funebru ori de câte ori se schimba direcţia vântului – lucru care în această zonă se întâmpla foarte des. Casa era ferită de privirile celor ce treceau pe şoseaua spre Hyannisport de un şir de copaci strâmbi, parcă înfricoşaţi de ocean, exact ca o adunătură de fete bătrâne. Dar astăzi acea reşedinţă de odinioară, atât de elegantă şi de retrasă, arăta de-a dreptul sărăcăcios: vopseaua era scorojită, ulucele rupte, ţiglele lipseau pe ici pe colo, potecile erau năpădite de buruieni, iar peluzele nu mai fuseseră tunse de mult. Pe pajiştea întinsă înspre vest se afla un cadran solar, ce mă intrigase întotdeauna pe când vizitam, copil fiind, domeniul Winter Sails. Acum însă cu greu se mai putea distinge prin iarba lungă, unduind în bătaia vântului.

Marjorie Greaves, într-o rochie neagră şi o pălărie cu voaletă de aceeaşi culoare, coborî din ultima limuzină. Era o femeie micuţă de statură, destul de trecuta pentru cei cincizeci şi ceva de ani pe care-i avea, cu un nas coroiat şi cu ochii negri pe jumătate închişi. Întotdeauna mi se păruse că aduce a crevete; crustaceele îmi aminteau mereu de ea, de aceea le şi mâncam atât de rar. Nu este niciodată plăcut să-ţi consumi naşii – chiar dacă o faci de la distanţă.

— Bună, Harry, spuse ea cu un aer trist, prinzându-mi mâinile între degetele ei înmănuşate în negru şi fixându-mă cu cei doi ochi mici şi negri. N-am putut să observ dacă plânsese sau nu.

Am salutat-o din cap şi i-am zâmbit.

— A fost o slujbă înălţătoare. Extrem de onorantă.

Îmi întoarse zâmbetul, dar privi într-o parte ca şi cum s-ar fi gândit la cu totul altceva.

— Da, recunoscu ea. Bănuiesc că da.

Am stat acolo câteva clipe ţinându-ne de mâini de parcă am fi fost pe punctul de a dansa. Cineva ne făcu o fotografie. Atunci Marjorie zâmbi din nou şi se îndepărtă pentru a schimba câteva vorbe cu participanţii la ceremonia funebră. Să fi fost vreo treizeci de persoane; nu cunoşteam pe nimeni, aşa încât aşteptam cu nerăbdare să fiu prezentat. Câteva doamne în vârstă (puteai face oricând afaceri cu asemenea specimene), câţiva bărbaţi cu o înfăţişare prosperă şi o ţipă tânără şi extrem de atrăgătoare, într-un taior negru şi un turban de aceeaşi culoare, ale cărei buze de un roşu aprins, ochii mari şi verzi te făceau să te gândeşti că ar merita să o cunoşti îndeaproape. Din punct de vedere social, bineînţeles.

Marjorie Greaves ne conduse în casă. Acelaşi aspect dezolant. Tapetul era pătat din cauza umezelii, iar covoarele erau atât de roase încât se vedea urzeala. Dintr-un vestibul pătrat, cu pardoseala din plăci albe şi negre de ceramică, se ajungea în camera cea mai spaţioasă a reşedinţei: un salon lung cu ferestre înalte cu vedere spre mare. Mi-am amintit că pe vremuri această cameră fusese plină de flori şi de mobilier antic de mare valoare, dar acum nu conţinea decât două canapele acoperite cu stambă, care ar fi trebuit să fi fost date de mult la vechituri şi câteva scăunaşe tari cu fundul de trestie. Chiar şi tablourile în ulei dispăruseră de pe pereţi; urmele lor se mai vedeau încă pe tapetul verde deschis.

Doamna de companie a lui Marjorie, o tânără femeie distrata, cu ochelari şi dinţi ieşiţi în afară, cu o evidentă înclinare spre hainele lungi, tricotate, de un roşu ţipător, făcuse nişte prăjituri-biscuiţi cu cireşe şi nişte plăcinte umplute cu thon pe care le servi împreună cu trei sticle de vin de Xeres.

— Chiar şi după moarte tot un blestemat de cărpănos a rămas, aşa cum a fost întreaga viaţă, mormăi unul din

invitaţi.

— *George*! zise cu reproş nevastă-sa.

— Ei bine, continuă George – pentru care am simţit imediat o aversiune bruscă – tipul era atât de meschin încât obişnuia să-şi îndoape cu ziare curcanul ce urma să-l mănânce de Thanksgiving Day[1].

Într-un colţ, un cuplu discuta cu glas scăzut în aparenţă, dar în realitate destul de tare ea să fie auziţi de toţi ceilalţi. Subiectul îl reprezenta starea jalnică a casei.

— Trebuie să fi ajuns lefter, spunea afectat femeia cu părul roşu. Domeniul n-a arătat niciodată atât de prost.

— Credeam că e milionar, pufni dispreţuitor soţul ei, un tip chel şi pântecos. Că avea atâţia bani încât nu mai ştia ce să facă cu ei, însă îmi pare că nu prea i-a aruncat prin împrejurimi.

Marjorie se întreţinea cu un bărbat înalt şi ursuz care declarase că nu suferea vinul şi de aceea bea doar apă, dintr-o ceaşcă de ceai.

Oricât de-tristă şi sărăcăcioasă ar fi fost această înmormântare, pentru mine semăna cu o vacanţă. De obicei lucrez în New York, în nişte condiţii nu prea sănătoase, în zona Tenth Avenue, dar când am primit înştiinţarea despre decesul naşului meu, am fost mai mult decât bucuros să evadez puţin din acest oraş ce te face să năduşeşti, pentru a mă îndrepta spre Cape. În mod normal nu am nici banii şi nici motivul necesar unei asemenea călătorii, dar acum exista unul, indiferent cât de morbid ar fi fost.

Nu pentru că nu l-aş fi suferit pe Max Greaves. Adevărul e că evenimentul nu mă afecta deloc, fiind ani de zile de când nu-i mai văzusem nici pe Max şi nici pe Marjorie. În zilele când părinţii obişnuiau să mă ia la Winter Sails, Max era întotdeauna vesel şi comunicativ, însă odată cu trecerea timpului devenise din ce în ce mai morocănos şi dificil de înţeles. În cele din urmă, am renunţat să-i mai vizitez. Le trimiteam felicitări de Crăciun şi mici cadouri de zilele de

[1]) Ziua Recunoştinţei – Sărbătoare oficială în amintirea primilor colnişti din Massachusetts, ţinută în ultima joi din luna noiembrie (n.tr)

naştere, dar mă ţineam departe de Hyannis. Nu e deloc amuzant să încerci să faci, conversaţie cu un bătrân ţâfnos.

Unul din motivele pentru care îmi doream această vacanţă era faptul că tocmai rupsesem o legătură cu o blondină, protestantă de felul ei, pe nume Alison McAllister. O bucată de vreme ne iubisem, dar apoi am ajuns să nu facem decât să ne certăm. Într-o zi am intrat într-un bar să beau o bere şi-am văzut-o giugiulindu-se cu un tip musculos şi bronzat. Şi astfel totul s-a terminat.

Mai era problema meseriei mele. Începusem să-mi pierd încrederea în mine însumi. E dificil de explicat cu ceea ce mă ocupam, mai ales pentru că nu arătam aşa cum ar fi trebuit. Vreau să zic, dacă te întâlneşti cu un tip bine de vreo treizeci şi trei de ani din Cleveland, Ohio, cu un început de chelie, cu un nas mare şi o tendinţă de a se uita cruciş la un obiect mai îndepărtat, n-ai să tragi concluzia pripită că ai de-a face cu un clarvăzător.

Pe vremuri aveam-o agenţie de reclame, dar am renunţat la ea după ce-am pierdut doi dintre cei mai buni clienţi – din cauza concurenţei, bineînţeles. Am încercat alte câteva ocupaţii cum ar fi vizitarea Manhattan-ului în compania turiştilor germani („und hier ist das Woolworth Building”[2]) sau plimbarea câinilor bogătaşilor. În cele din urmă mi-am găsit adevărata vocaţie în ghicitul în cărţi, pentru acele bătrâne casnice pline de bani şi fără suficientă fineţe pentru a-şi face cumpărăturile pe Fifth Avenue. Aşa încât mi-am decorat apartamentul ca să arate precum bârlogul unui vrăjitor (draperii purpurii, cărţi legate în piele) şi am început să dau anunţuri zilnice în New York Post. Afacerea mergea binişor, eu pricepându-mă să inventez captivante şi ambigui tălmăciri de vise. Dar cel mai bine era când reuşeam să conving vreo băbătie că cineva avea neapărată nevoie de ea. Scoteam destul pentru a-mi plăti chiria şi a umbla într-un Mereury Cougar nou, însă nu atât încât să-mi permit vacanţe regulate.

[2] Şi iată acum Turnul Woolworth (n.tr.)

Problema era că începusem să fiu deziluzionat de lumea spiritelor. Existau momente când simţeai cu adevărat că era acolo – ceva sau cineva care pândea din umbra misteriosului tărâm de dincolo. Alteori ajungeai să crezi că totul era o înşelătorie, ceea ce-ţi lăsa în gură un gust mai amar decât conţinutul unei sticle de bere nemţească. Trecuseră luni de zile de când tot întorceam ba pe faţă ba pe dos cărţile taroc, ghiceam în ceşti şi simţeam cum marile mele însuşiri oculte mă părăseau încetul cu încetul. Şi acesta era celălalt motiv pentru care venisem la înmormântarea lui Max. Poate că în compania unui suflet tocmai înălţat la ceruri mi-aş fi găsit puterea şi inspiraţia necesară continuării activităţii mele. Se putea să le şi fi pierdut complet. Orice s-ar fi întâmplat, reprezenta o schimbare.

Am reuşit să mă strecor prin cameră şi să mă apropii de tipa cu buzele de un roşu aprins. De aproape, părea mai în vârstă, dar şi mult mai atrăgătoare. Era mică de statură, cu nişte sâni mai mult decât generoşi şi cu acea privire şireată, ca de vulpe, ce-mi amintea de Sophia Loren.

Cu obişnuita mea dezinvoltură, i-am înmânat cartea de vizită. Îşi ridică voalul înnegrit de fum şi citi cu voce tare:

— „Harry Erskine. Viaţa de dincolo este meseria mea.” Ce naiba înseamnă asta?

— Ei bine... Înseamnă că obişnuiesc să ghicesc viitorul, în special cel al babelor. Ca un clarvăzător.

— Clarvăzător? Vrei să spui că priveşti într-o sferă de cristal sau în ceva de genul ăsta?

— Ei... nu chiar într-o sferă de cristal. Pot s-o folosesc dacă ţii neapărat. Dar în general mă servesc de cărţile de taroc şi de frunzele de ceai. sunt la fel de priceput şi la ouija[3]. Este şi ea o metodă de a-ţi câştiga existenţa.

Fata mă privi bizar.

— N-am mai întâlnit până acum un ghicitor. Chiar poţi să citeşti viitorul?

[3] Tăbliţă cuprinzând literele alfabetului şi alte semne specifice prin care se pot obţine, cu un indicator mobil, diverse mesaje în cursul şedinţelor de spiritism (n.tr.)

— Aşa cred. Între anumite limite. Practica e totul; nu poţi repara o maşină fără a avea ceva experienţă în domeniu. Şi nu poţi scormoni viitorul fără a avea o oarecare îndemânare. E dificil să te apropii de fenomenele oculte – bănuiesc că ştii acest lucru. Şi când e vorba de lumea spiritelor nu ai voie să calci în străchini.

Fata zâmbi.

— Nu, cred că nu. Nu m-am gândit niciodată la aşa ceva.

— Ei bine, crede-mă pe cuvânt.

După ce sorbi o gură de vin, ea continuă:

— L-ai cunoscut bine pe Max Greaves?

— Destul de bine. Mi-era naş. A fost un foarte bun prieten de-al tatălui meu cu mulţi ani în urmă, pe vremea studenţiei. Obişnuiam să-i spunem „unchi”. Un tip foarte interesant.

— Nimeni nu pare să pună la inimă faptul că acum e mort.

Ridicai din umeri.

— Păi... s-a cam ţicnit la bătrâneţe. Când eu eram tânăr era cu adevărat cumsecade, blând şi mărinimos. Cel puţin aşa mi-l amintesc. Când am împlinit zece ani mi-a făcut cadou o grozăvie de trenuleţ mecanic – şi nu uita niciodată să-mi trimită o felicitare de Crăciun. Îmbătrânind a devenit din ce în ce mai singuratic şi mai irascibil. Nu l-am mai văzut de ani de zile. Bănuiesc că a fost una din marile figuri ale epocii noastre; ca toţi cei de teapa lui, era greu să-i fii pe plac.

— Ce făcea? Vreau să spun, cu ce se ocupa?

— Pe vremuri, cu petrolul. Cred că avea o rafinărie proprie. Nu mai ţin bine minte. Cea mai mare parte a tinereţii şi-a petrecut-o în Arabia, legat de petrolul din Orient. Ăsta înainte de a se schimba politica prin acele părţi, când fiecare alb era un mare mahăr. Avea o mulţime de vechituri arăbeşti prin casă, deşi se pare că în ultimul timp le-a cam vândut. Îmi plăcea să mă joc cu şeile cămilelor. Făceam pe Călăreţul Singuratic, ştii cum e...

Fata ridică din sprâncene.

— Nu aveai nici un camarad?...

— N-am avut niciodată. Am fost mereu un soi de solitar

Călăreţ Singuratic.

— Însurat?

— Glumeşti? Crezi că-mi pot permite să întreţin o nevastă şi cinci puşti ghicind în ceai?

Fata nu comenta, surâse numai. Mi-am terminat vinul de Xeres. După părerea mea, aducea mai degrabă cu cel de Amontillado[4], pe care Edgar Poe îl zidise în peretele pivniţei sale.

— Ascultă, i-am spus fetei, ştiu un restaurant grozav, unde au nişte homari extra. Ce-ai zice să mergem să mâncăm? Dacă nu te-ai săturat cu prăjiturile astea?

— Desigur, aprobă ea din cap. Poate că-mi citeşti şi mie viitorul printre cleştii rupţi ai homarilor.

— Mai bine îţi citesc în palmă. Eventual pe talpa picioarelor. Apropo, nu-ţi cunosc numele.

— Anna, răspunse ea.

— Anna şi mai cum?

— Doar Anna.

Am tras puternic aerul pe nas.

— Foarte misterios.

— Fără intenţie. Dar aşa trebuie să fie.

— În regulă. Doar Anna, am replicat eu. Să-i mai spun câteva vorbe naşei mele şi am decolat. Însă vezi să nu te agaţe vreun străin.

— Cred că lucrul s-a şi întâmplat, zise ea zâmbind.

Am lăsat-o acolo şi mi-am croit drum până la Marjorie Greaves, printre invitaţii ce sporovăiau fără încetare. Ea continua să stea de vorbă cu acelaşi tip ursuz despre calitatea proastă a ustensilelor de bucătărie, ceea ce m-a determinat să cred că oricine ar fi fost fericit să fie salvat dintr-o astfel de situaţie.

— Marjorie, am zis eu luând-o de braţ, am putea să stăm puţin de vorbă între patru ochi?

— Desigur, răspunse ea. Vă rog să mă scuzaţi, domnule Gorst.

Insul duse ceaşca de apă la gură cu un gest plin de

[4] Vin uşor şi dulce, deschis la culoare, menţionat în povestirea “Balerca de Amontillado” (n.tr.)

tristeţe.

— Bineînţeles, doamnă Greaves, nu vă faceţi probleme.

Marjorie Greaves părea zăpăcită. Nu mâhnită sau tristă, ci neliniştită şi gânditoare.

— Totul e în regulă? am întrebat-o. N-ai probleme financiare, nu-i aşa? Referitor la casă...

Ea dădu repede din cap.

— Nu-i nicio problemă. Din acest punct de vedere e foarte bine. Nu-i nevoie să te neliniştеşti.

— Marjorie, am continuat eu plin de seriozitate, casa-i la pământ.

Ştiu, zise ea fără a se uita direct la mine. Însă n-are nicio importanţă.

— Nici o importanţă? E o clădire veche. Dacă n-ai grijă de ea, o să ţi se prăbuşească în cap. Are nevoie doar de câteva reparaţii, acoperişul şi câteva din burlane...

— Oricum se va prăbuşi, zise ea încet.

M-am încruntat.

— Se va prăbuşi? Nu înţeleg.

— O demolez, apoi vând terenul. Mi s-a spus că nefiind în zona comercială a oraşului, aş putea construi cinci case pe un acru.

— Ei bine, faci cum vrei. Bănuiesc că are un sens, deşi am crezut întotdeauna că iubeşti Winter Sails. Este o casă frumoasă şi veche, Marjorie. Mi se pare trist că vrei să o dărâmi.

Clătină din cap.

— Trebuie!

— Ce vrei să spui, că trebuie?

— Nu vreau să vorbesc despre acest lucru, Harry. E o hotărâre personală şi te asigur că-i spre binele tuturor. Şi acum cred că este necesar să vorbesc cu Robert înainte ca el să plece.

Am apucat-o de braţ. Pielea părea foarte rece prin ţesătura subţire a rochiei de doliu. Întotdeauna e alarmant să-i atingi pe alţii şi să descoperi că temperatura corpului lor diferă mult decât cea a trupului tău. Ca nişte picioare sloi în pat, sau ca arsurile puternice de soare.

— Marjorie, sunt finul tău.

În cele din urmă îşi ridică spre mine ochii atenţi şi negri de crevete.

— Harry, zise ea încet, nu-ţi pot explica.

Mi-am muşcat buzele.

— Cred că totuşi ar trebui. Marjorie, uită-te la camera asta. Unde-i mobila? Unde-s tablourile?

— Erau portrete, răspunse ea. Nu puteam ţine portrete pe pereţi.

— Nu puteaţi să ţineţi portrete... Ce vrei să spui?

Inexplicabil, Marjorie Greaves începu să tremure. Nu de durere sau de epuizare nervoasă, ci de frică, de o frică paralizantă. Era ceva isteric. Acum semăna cu un cal care a simţit prezenţa unui şarpe în fân şi se cutremură de groază.

— Hai mai bine la aer, i-am zis eu conducând-o cât mai repede şi mai calm printre invitaţi. De cealaltă parte a camerei Anna ridică întrebător din sprâncene; am fluturat mâna în sus cu cele cinci degete răsfirate pentru a-i arăta că voi lipsi doar cinci minute. Ea dădu din umeri, dar încuviinţa din cap. Cel puţin eram sigur că voi mânca în compania unei persoane atrăgătoare, cu singura condiţie ca individul cu ceaşca de apă să nu se bage în combinaţie cât eram eu plecat. Se părea însă că nu era nicio şansă să se întâmple aşa ceva.

Ajunşi afară, am traversat în tăcere, sub lumina orbitoare a soarelui, peluzele năpădite de buruieni şi ne-am aşezat în cele din urmă pe o bancă ruginită, din fier forjat. Un loc de unde se vedea oceanul strălucitor de culoarea cernelii şi pânzele rigide ale iahturilor împrăştiate pe întinsul lui, vechea casă cu foişorul gotic, grădinile părăginite din jurul domeniului. Nu se auzea decât zgomotul valurilor spărgându-se de ţărm şi cel al sfârlezei de vânt scârţâind la fiecare învârtitură. Marjorie îşi netezi puţin părul încărunţit, îşi scoase batista şi-şi suflă delicat nasul.

— Nu te-am mai văzut în aşa o stare, i-am spus. Pari înfricoşată de ceva.

Îşi încrucişa mâinile în poală şi privi fix spre ţărm fără a rosti o vorbă.

— Nu înţeleg povestea cu casa, am continuat eu. Max nu dorea s-o păstrezi? Nu ţi-a lăsat nici un fel de capital pentru

reparaţii?

Marjorie nu răspunse. Şedea nemişcată ca şi cum ar fi pozat pentru un portret oficial, cu picioarele încălţate în pantofi negri, strâns lipiţi unul de celălalt în iarba deasă, ca o pereche de căţeluşi Labrador.

— Ei bine, nu mai ştiu ce să cred, am rostit eu resemnat. Am scos un pachet de ţigări din buzunarul vestei şi am descoperit că se îndoiseră în formă de S. Am îndreptat una, aprinzând-o cu credincioasa mea brichetă şi am suflat fumul spre peluză.

Sfârleaza de vânt în formă de iatagan făcea scââârţ.... seturi.... scââârţ....

După câteva minute, Marjorie zise:

— Max nu mai era el însuşi spre sfârşitul vieţii.

Am aprobat din cap.

— De aceea n-a aranjat nimic cu casa?

— Oh, nu. În privinţa asta era hotărât.

— Adică voia şi el s-o demoleze?

— Da, era decis să procedeze aşa.

— Dar de ce? Ce rost are să dărâmi o casă istorică? Max o iubea!

Marjorie oftă nervoasă. Aproape că dârdâia de frică şi era evident că făcea în mare efort pentru a sta locului.

— N-a explicat niciodată nimic. Spunea că-mi va povesti numai ceea ce trebuie să ştiu pentru propria mea siguranţa.

Am râs. Nu era nimic caraghios în cuvintele lui Marjorie, însă simţeam că trebuie s-o stârnesc arătându-mă nepăsător, chiar dacă politicos.

— După părerea mea, cred că e una din micile glume ale lui Max, am replicat. N-ar trebui să-ţi faci griji din acest punct de vedere. Mai mult decât orice acum ai nevoie de o mică vacanţă. E foarte obositor să îngrijeşti un om bolnav.

Mă fixă cu o privire îngheţată şi am simţit cum surâsul îmi dispare de pe buze cu repeziciunea care ţâşneşte dintr-un balon.

— Nu e nicio glumă, iar el nu era bolnav.

— Dar tocmai ai spus că nu mai era el însuşi...

— Nu bolnav!

— Ce-ai vrut atunci să spui? Vorbeşti în şarade.

Marjorie îşi rodea unghia degetului mare unde lacul se dusese deja. Când deschise gura, vocea îi era uscată şi cumpănită. Am încercat sentimentul neliniştitor că se afla pe punctul de a încerca să-mi dezvăluie adevărul.

— E ceva în legătură cu amfora noastră. Ţi-o reaminteşti?

Am dat din cap.

— Bineînţeles. Te referi la aceea adusă din Arabia, cu flori albastre şi cai? Desigur că da. A fost unul din lucrurile mele preferate pe când eram copil.

— Ei bine, continuă cu grijă Marjorie, era ceva cu amfora despre care nimeni dintre noi habar n-avea. Max ştia, dar nu mi-a spus decât cu puţin timp înaintea morţii. Amfora e... ah... stranie.

— Cum adică, stranie? Vrei să spui să este o raritate?

— Nu, nu, răspunse repede ea. Are proprietăţi neobişnuite. Uneori cânta. Adică scotea nişte sunete muzicale. Nu le-am auzit niciodată, dar Max mi-a spus că el le auzise. Se întâmpla de obicei noaptea. Mi-a povestit că odată intrase în birou pe la două sau trei dimineaţa şi amfora cânta.

Am încruntat din sprâncene.

— Cânta? Cânta ce?

Marjorie clătină din cap.

— Nu o melodie anume, dar cânta cu adevărat, sau cel puţin aşa mi-a spus Max. A mai intrat de câteva ori noaptea în birou şi iarăşi ea cânta.

— Bănuiesc că e numai o întâmplare bizară. Închipuie-ţi, vântul suflând prin gura amforei – ceva de genul ăsta.

— Nu, replică inflexibilă Marjorie. Max mi-a spus că se gândise şi el la acelaşi lucru şi o mutase la mansardă. A continuat să cânte şi acolo. Oricum, dacă-ţi aduci aminte, capacul era sigilat cu ceară, deci aerul nu avea cum să scape pe acolo.

Am reflectat câteva clipe trăgând din ţigară.

— Poate că există ceva înăuntru, condimente sau mai ştiu eu ce şi s-a format un gaz care scapă printr-o crăpătură.

— Atunci de ce doar noaptea? De ce nu cânta tot timpul?

— Pentru că aerul înconjurător e mai rece noaptea, grăi

Albert Eistein al Doilea. Presiunea din interior este relativ crescută noaptea, aşa încât gazele sunt împinse spre exterior.

Marjorie dădu din umeri.

— Habar n-am, Harry: Tot ce ştiu este că Max a devenit foarte... ciudat. Era nervos şi îngrijorat; se plângea adesea de dureri de cap şi de ficat. Petrecea o mulţime de vreme în birou, pretextând că-şi aşternea pe hârtie memoriile, ori aşa ceva. Dar eu una n-am văzut nici măcar o coală scrisă şi nici el nu mi-a arătat vreuna. L-am tot întrebat, însă îmi răspundea că trebuie să se documenteze mult înainte de a lua stiloul în mână. Eram foarte neliniştită din pricina lui. Am încercat să-l conving să consulte un doctor, însă el spunea mereu că e o boală trecătoare.

Urmăream cu privirea un iaht cu două catarge ce-şi croia drum peste valurile înspumate. Undeva deasupra, un avion se învârtea huruind deasupra aeroportului Hyannis.

— Dar ce s-a întâmplat cu tablourile? De ce le-a dat pe toate jos?

— Nu ştiu. Spunea că aşa trebuie. Că e o mare greşeală să laşi portrete sau fotografii în casă. Toate cărţile au fost vândute – dacă se găsea vreo fotografic în ele? Iar tapiţeriile au fost îndepărtate de pe mobile.

Ani aruncat mucul de ţigară.

— Iată ceva cu adevărat straniu. De ce să procedeze astfel?

— Spunea că pe tapiţerii sunt imagini ale oamenilor şi nu-şi poate permite să le lase în casă. Nu trebuia să fie nici un portret primprejur, niciodată. Când intra în vreo băcănie, se uita să vadă dacă ambalajele nu aveau portrete pe ele; dacă da, dezlipea etichetele şi le ardea.

— Marjorie, am spus eu, se pare că într-adevăr Max era bine...

— Ştiu, zise ea cu simplitate. De aceea n-am vrut să povestesc nimănui ce s-a întâmplat. Oricum, în ultimii ani nu-l mai iubea nimeni. Devenise un om foarte dificil. Se supăra repede, era certăreţ şi-şi ieşea repede din fire. Aşa au trecut şase sau şapte ani şi Harry, nu mă sfiiesc să recunosc că sunt aproape bucuroasă că s-a dus.

— Mmmm. Te înţeleg.

Marjorie clătină din cap.

— Ar fi mai mult decât pot eu face. Era ca scos din minţi când era vorba de afurisitul ăla de vas. Ca şi cum ar fi fost un oaspete privilegiat, ce nu trebuia deranjat. Întotdeauna îl rugam să scape de el, dar îmi replica că nu se poate. Odată am amenințat că-l sfărâm în bucăţi şi aproape c-a înnebunit de furie. În cele din urmă l-a închis în foişor.

Am întors capul să mă zgâiesc la foişorul gotic cu vedere spre ocean. Geamurile erau întunecate şi neacoperite, iar pe acoperişul ascuţit sfârleaza de vânt se răsucea monoton.

— Vrei să spui că mai este încă acolo?

Marjorie aprobă din cap.

— A sigilat uşa. Îmi plăcea să urc în foişor pentru a coase. Ştii ce privelişte frumoasă ţi se înfăţişează de acolo. Dar a insistat să-l încuie şi mi-a interzis să mă apropii. Ştiu că pare absurd. Uneori mă gândeam că era nebun de-a binelea, dar în tot ce făcea în rest, se comporta ca un om normal. Ceva în legătură cu amfora îl neliniştea şi simţea să izoleze undeva.

M-am scărpinat în cap.

— Aş vrea s-o văd.

Marjorie mă apucă dintr-o dată de mână. Devenise palidă şi acum îmi părea rău că rostisem cuvintele acelea.

— Oh, nu, nu trebuie să o faci. Harry, te rog! Max a insistat ca amfora să nu fie atinsă. Casa urma să fie arsă, dar vasul nu trebuia atins.

— Casa să fie arsă? Marjorie! Nebunia aceasta devine mai periculoasă cu fiecare minut. Cred că lucrul cel mai bun pe care-l avem de făcut este să aruncăm o privire asupra acestei vechi amfore a lui Max şi să vedem de ce era el atât de neliniştit. Poate că înăuntru sunt nişte ţoale de la vreun bolnav sau cine ştie ce altceva şi Max se temea să nu ne infectam de ciumă arăbească. Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu ţi-e frică de o amforă?

— Lui Max îi era.

Am pufnit pe nas.

— Ştiu, Marjorie, dar mie nu-mi este. Şi realmente nu cred că e prea inteligent să-ţi dai singură foc la proprietate

de dragul unei oale vechi, care-i probabil plină cu smochine conservate.

În acest moment Anna se apropie prin iarba neîngrijită, cu voalul fluturând uşor în briza mării.

— Cine-i asta? se interesă Marjorie. O prietenă?

— Una nouă. Se numeşte Anna. Tocmai am făcut mai devreme cunoştinţa.

Marjorie era pe punctul de a-mi pune o nouă întrebare, însă Anna ajunsese la câţiva paşi aşa încât se răzgândi.

— N-aş vrea să fiu nepoliticoasă, dar a trecut de unu şi mi-e cumplit de foame.

— S-a făcut atât de târziu? întrebă Marjorie. Nu mi-am dat seama.

— I-am promis Annei că luăm masa în Plymouth. Să guste homari la grătar.

— sunt foarte buni, recunoscu Marjorie. E mult de când n-am mai fost acolo.

— Veniţi cu noi, o invită Anna. sunt sigură că lui Harry i-ar face plăcere să servească masa cu naşa lui şi cu o străină ca mine.

Mi-am ridicat privirea. Anna era extrem de atractivă, dar tare aş fi vrut să-i trag un şut. Ultimul lucru capabil de a-mi pune în evidenţă puterea de seducţie îl constituia prezenţa enervantă a lui Marjorie Greaves, bolborosind despre amfore, portrete şi etichete de conserve. Iluzia petrecerii unui dejun plăcut şi tihnit în Plymouth, urmat de o mică plimbare pe plajă – şi o hârjoană pe nisip – începea să se risipească cu repeziciune. I-am privit ochii de linx, buzele roşii, părul negru şi faţa încântătoare şi i-am adresat cel mai acru surâs pe care mi l-am putut compune. Şi tot ce-a făcut, căţeaua asta provocatoare, a fost să-mi întoarcă unul şi mai acru.

Cei mai mulţi dintre invitaţi plecau când ne-am întors în casă. Am aşteptat până ce Marjorie şi-a luat rămas bun de la fiecare, acceptându-le condoleanţele. Soarele ardea mai tare ca niciodată şi aveam impresia că mă topesc încetul cu încetul în costumul meu negru. Până am fost gata de

plecare mă simţeam mai uşor cu cinci livre[5].

Plymouth era unul din acele restaurante vopsite în alb, liniştite şi elegante, din micul şi bine îngrijitul Cape Cod. Chiar vis-a-vis se înălţa o biserică colonială cu un orologiu aurit, înconjurata de o peluză verde tunsă parcă cu forfecuţa de unghii. Ne-am aşezat sub castanul stufos, la o masă din stejar înnegrit, lângă ferestre din secolul al optsprezecelea, lăsându-ne în grija unei bătrâne pline de ifose, cu un şorţ ţărănesc şi cu talentul de a-ţi răsturna uscăţelele în poală.

Anna şi cu mine am comandat homari, apoi eu am făcut o mică plimbare până de cealaltă parte a străzii pentru a cumpăra o sticlă de vin de Burgundia în care să înoate crustaceele. Între timp se făcuse şi mai cald. Un câine cu pete albe şi negre zăcea sub copacul cel mai apropiat, cu limba atârnându-i de un cot; puţin mai departe, poliţistul local se odihnea în propria-i maşină, cu pălăria pe frunte şi cu ochii închişi.

Când m-am întors în restaurant şi m-am aşezat, am descoperit că Anna şi Marjorie vorbeau despre ridicola amforă a lui Max. Marjorie tocmai povestea despre sigilarea acesteia în foişor, în vreme ce Anna asculta numai ochi şi urechi.

— Oh, Dumnezeule, am gemut eu. Iar discutăm despre asta? Cinstit, Marjorie, cred că te-ai simţi mai bine dacă ai arunca blestematul ăsta de obiect şi ai uita complet de existenţa lui.

Anna păru jignită.

— Cred că e interesant. Poate-i un vas magic.

Am destupat sticla şi am umplut paharele.

— Desigur şi iată şi un afrodisiac magic.

Anna sorbi din vin.

— Nu mi se pare chiar aşa. Cât a costat? Şaptezeci şi cinci de cenţi sticla?

Am privit eticheta.

— Pot să te anunţ că avem plăcerea de a gusta un vin 105%francez de Burgundia, însă făcut în Milwaukee,

[5] Unitate de masă egală cu 0,453 Kg (n.tr.)

Wisconsin. Bea douăzeci de sticle din el şi n-ai să ştii ce ţi-a căzut în cap.

Sosi şi comanda. Homarii erau la fel de zemoşi şi untoşi ca întotdeauna, iar lăptucile la fel de proaspete. Marjorie se mulţumi cu o salată de brânză de vacă dar, la urma urmei nu-ţi înmormântezi bărbatul în fiecare zi, oricât de arţăgos ar fi bătrânul ticălos. Am mâncat în linişte o bucată de vreme.

— Ştiţi ceva, începu Anna. Cred că ar trebui să cercetăm amfora aceea.

— Aşa am spus şi eu. sunt sigur că e vorba de un fenomen perfect natural. Există o explicaţie pentru aproape orice lucru ce pare ocult la o primă vedere.

— Nu-s de acord, ripostă Anna. E ceva magic, totuşi cred cu tărie că trebuie să aruncăm o privire asupra lui.

Marjorie nu păru câtuşi de puţin fericită de idee.

— Max a accentuat faptul că nu trebuie atinsă, îmi reaminti ea. Harry, nu încerc să te păcălesc. L-a neliniştit mai mult decât orice altceva vreodată.

— Nu înţeleg, am zis eu. Max era mereu atât de pragmatic. De ce să fie îngrijorat acum atât de mult?

— Poate că la mijloc era magia neagră, interveni Anna. Arabii erau recunoscuţi ca vrăjitori de temut în vremurile de demult.

Am mai turnat vin. Marjorie nici nu se atinsese încă de al său. În locul ei aş fi fost beat criţă până acum, dar Marjorie fusese întotdeauna o femeie distinsă şi realistă. Stătea aplecată peste salata pe jumătate consumată, ca un crustaceu umil ce se trezise dejunând într-un restaurant specializat în prepararea faunei marine, încercând să se comporte cât mai discret posibil, cu frica de a nu fi descoperit şi mâncat el însuşi de ceilalţi comeseni.

— Vorbind serios, ar trebui să aruncăm o privire asupra amforei, am declarat eu. Şi oricum, nu poţi da foc la casă.

E împotriva tuturor reglementărilor în vigoare.

— Max a insistat enorm, zise ea neliniştită.

— Ştiu că da, dar Max nu... ei bine, Max nu mai este printre noi. E destul de dificil să-ţi impui voinţa de pe Câmpiile Eterne.

— Doamnă Greaves, cred că Harry are dreptate, rosti Anna. Nu vă puteţi lăsa copleşită în aşa măsură de această problemă. Poate că soţul dumneavoastră a avut dreptate şi este realmente ceva straniu cu aceasta amforă. Trebuie să aflaţi despre ce e vorba.

— Nu ştiu, răspunse Marjorie. Chiar nu ştiu ce să fac.

— Lăsaţi totul în seama noastră, o asigură Anna. Harry şi cu mine vom merge să dăm o raită prin foişor în această după-amiază şi vom afla totul despre amforă. Dacă doriţi, o luăm şi o vindem. Ce zici, Harry?

— Ah? A, desigur. Vreau să spun că n-are rost să ne complicăm din cauza unei oale vechi şi hidoase. Marjorie, probabil Max doar îşi închipuia nişte lucruri. Poate o fi fost surmenat...

— Trăia retras, replică tăios Marjorie.

— Ei bine, asta-i explicaţia, am răspuns eu. O mulţime de bărbaţi în putere se simt fără rost şi nedoriţi când se retrag undeva. Poate că a inventat întreaga poveste pentru a-şi oferi sieşi o ocupaţie oarecare. Era obosit peste măsură, asta e.

Marjorie devenise foarte palidă. Îşi tamponă buzele cu şervetul de olandă, apoi îl împături frumos şi-l puse pe masă.

— Cred că trebuie să vă spun ceva, rosti ea.

— Desigur, orice vrei. Vom înţelege.

— Nu ştiu dacă veţi înţelege acest lucru. Nimeni altcineva n-a reuşit. Dacă nu s-a aflat, e meritul doctorului Jarvis.

M-am încruntat.

— Ce să se afle, Marjorie? S-a întâmplat ceva neplăcut?

Marjorie îşi coborî ochii mici şi rotunzi. Plin de simpatie, mi-am întins mâna peste masă, dar ea n-a apucat-o.

— Felul în care a murit Max, spuse ea simplu. N-a fost prea plăcut.

Am aruncat o privire rapidă Annei şi ea mi-o întoarse. Eram pe punctul de a spune ceva, dar Anna şi-ă dus degetul la buze şi am tăcut mâlc.

— S-a întâmplat joia trecută, continuă Marjorie. M-am trezit pe la mijlocul nopţii şi am descoperit că Max nu se afla lângă mine. Faptul nu era neobişnuit, mai ales în ultimii

ani. Rătăcea adesea încoace şi încolo prin casă în puterea nopţii. Am stat liniştită şi am ascultat, încercând să-mi dau seama pe unde era. Apoi mi s-a făcut sete, aşa încât m-am ridicat să iau un pahar cu apă din baie.

Vocea lui Marjorie era atât de scăzută încât de-abia puteam să-i desluşesc cuvintele. Capul îi era lăsat în piept, iar buzele aproape că nu se mişcau în timp ce ne povestea cele întâmplate.

— Tocmai îmi umpleam paharul când am auzit voci în bucătăria de la parter. Cel puţin mi-am imaginat că le-am auzit. M-am întrebat cine să fi fost. Una părea să fie a lui Max, dar nu ştiam cui aparţine cealaltă. Acum cred că exista numai în mintea mea. Am terminat de băut şi mă îndreptam spre pat când am auzit nişte ţipete teribile. Nu vă pot spune cât de îngrozitor a fost. Eram complet paralizată de frică. Nu puteam să mă mişc. Totul a durat trei sau patru minute, poate mai mult. Am coborât. Nu ştiu cum am avut curajul s-o fac dar... mi se părea că eră vocea lui Max şi eram îngrozita la gândul că i s-ar fi putut întâmpla ceva. Marjorie se opri un moment.

— Ia o gură de vin, am îndemnat-o eu. Te vei simţi mai bine.

Clatină din cap.

— Nu trebuie să beau. Mi-e frică să nu mă îmbăt.

— Haide, Marjorie. Câteva înghiţituri nu-ţi vor face rău. Refuză cu o nouă mişcare a capului.

— E interzis, cred că ştii. Ei nu permit aşa ceva.

— Cine nu permite? întrebă Anna. La ce vă referiţi?

Am apucat-o pe Marjorie de încheietura mâinii.

— Nu te enerva. Spune doar-ce s-a întâmplat după ce ai coborât la parter.

Vocea îi era aproape o şoaptă. Tot ce distingeam din capul ei erau câteva şuviţe de păr sur.

— Am ajuns în hol – nu era acolo, dar nici în salon. Între timp se făcuse linişte, nu se mai auzea nici cel mai mic zgomot şi m-am îngrozit mai tare. Atunci am văzut lumina aprinsă în bucătărie; lucea pe sub uşă. Am deschis-o foarte încet, şi.... Se opri din povestit şi rămase tăcuta şi nemişcată aproape un minut întreg.

— Marjorie, am spus eu blând. Nu trebuie să...

Dar ea începu să vorbească din nou, cu aceeaşi voce şoptită, dar sigură.

— La început am crezut că e teafăr. Nu ştiu ce m-a făcut să cred aceasta. Bănuiesc că era întors cu spatele spre mine şi nu i-am văzut decât ceafa. De-abia apoi mi-am dat seama ce făcuse.

Urmă o nouă pauză.

— Ce? întrebă Anna. Ce făcuse?

Marjorie îşi ridică privirea. Pentru prima dată în acea zi, ochii îi înotau în lacrimi, deşi din vocea ei lipsea orice emoţie. Nu ştiu de ce, dar acest calm făceau cuvintele şi mai îngrozitoare.

— Nu prea ştiu cum de a reuşit, spuse ea. Luase cuţitul de tranşat carnea din sertar şi-şi tăiase fata. Nasul, obrajii, chiar şi buzele. El însuşi!

Din cauza şocului Anna rămase cu gura căscată.

— Vă rog să mă scuzaţi, zise ea ridicându-se de la masă cât putu de repede. În ceea ce mă priveşte, am rămas ţintuit acolo, ţinând-o de mână pe Marjorie şi simţind cum homarii începeau să înoate încoace şi încolo prin stomacul meu. Cu mare greutate am reuşit să-i împiedic să nu ţâşnească afară.

2

Când am ajuns la Winter Sails, cea mai mare parte a invitaţilor plecaseră deja. Mai rămăsese o bătrână care se întreţinea cu dama de companie cu dinţii proeminenţi şi un administrator al unei companii petroliere, un tip cu o faţă rumenă, ce-şi ţinea capul între genunchi (era limpede că venise pregătit de acasă cu o sticluţa plată, cu ceva lichid întăritor). În rest, casa era pustie. Oaspeţii nu lăsaseră în urma lor decât urme de pantofi, pahare goale şi scrumiere

murdare.

— Cred că voi bea o ceaşcă cu ceai, declară Marjorie conducându-ne spre salon. Vreţi şi voi?

Am clătinat din cap.

— Nu beau ceai. Nu-i bun pentru stomac. În China îi forţau pe eunuci să bea sute de ceşti de ceai în fiecare zi, apoi le despicau burţile şi le foloseau stomacurile drept mingi de fotbal.

Anna îmi dădu un cot puternic între coaste.

— Scuzaţi-mă, am zis cu. N-a fost o glumă reuşită.

Marjorie oftă.

— Nu te nelinişti, Harry. Cu cât mai repede îmi revin la normal, cu atât va fi mai bine. Simt că am trăit ruptă de lume în toţi aceşti ani petrecuţi alături de Max. Eram atât de izolaţi... Insistam să-mi fac singură cumpărăturile doar pentru a mai ieşi din casă şi a mai întâlni oameni obişnuiţi. Domnişoară Johnson, vreţi să ne aduceţi nişte ceai?

Femeia, înveşmântată într-o culoare roşie ţipătoare, îşi ridica privirea:

— Imediat, doamnă Greaves, spuse ea cu o voce calmă.

— De când e tipa asta aici? am întrebat eu după ce a ieşit din cameră. Nu mi-o amintesc.

— A trimis-o o agenţie de plasare, răspunse Marjorie. E foarte liniştită şi puţin stranie, dar nu ştiu ce m-aş fi făcut în lipsa ei.

— Îmi aminteşte de cineva, declară Anna cu un aer distrat, însă nu realizez de cine anume.

— E foarte retrasă, continuă Marjorie. Uneori mă şi întreb dacă-i fericită.

Ne-am aşezat cu toţii pe canapelele neconfortabile. Administratorul rumen la faţă mormăia ceva despre Isus, în timp ce bătrânica ce vorbise cu d-ra Johnson scotocea de zor prin geanta-i uzată; în concluzie, nu era o necesitate urgenta de a discuta cu ei.

— Amfora, am spus eu aprinzându-mi o ţigară. Îţi aminteşti unde a găsit-o Max?

Marjorie negă din cap.

— Nu l-am însoţit în toate călătoriile. Cred că a cumpărat-o în Persia de la un negustor. Totul se împacheta şi era

trimis în America; mă obişnuisem să tot primesc cutii misterioase din Arabia. Dacă soseau când el era plecat, ceea ce făceam era să le depozitez pe undeva până se întorcea. Niciodată n-am deschis nici un pachet. Ca să-ţi spun cinstit, nu m-am dat în vânt după antichităţi arăbeşti.

— Soţul dumneavoastră a ţinut un jurnal în decursul călătoriilor sale prin Arabia? întrebă Anna. Adică... credeţi că s-ar putea găsi vreun indiciu referitor la originea amforei şi la locul unde a fost găsită?

— Realmente n-am habar. Sus în bibliotecă sunt sute de caiete de notiţe. Poate găsiţi ceva prin ele.

— Tu nu te-ai uitat?

— Ei bine, nu. Când trăia, nu mi-a permis niciodată. Iar acum e mort şi... n-am nici un chef. Voi fi foarte fericita când totul va fi dat uitării.

Am schimbat subiectul, iar Marjorie îşi bău ceaiul. Credincioasa domnişoară Johnson era la fel de zgârcită cu ceaiul ei chinezesc ca şi cu vinul de Xeres, aşa încât lichidul turnat în ceşti avea culoarea caracteristică a apei Cu care se spală ferestrele. Şi totuşi Marjorie păru mai înviorată şi după ce mâncă şi o felie de prăjitură ne conduse în biroul lui Max.

Camerele de la etaj ale unei vechi case de lemn miros întotdeauna a mucegai în zilele toride de vară, iar Winter Sails nu făcea excepţie de la această regulă, în ciuda faptului că luminatoarele erau deschise şi briza mării pătrundea înăuntru. Păşirăm prin coridorul îngust şi gol întins de-a lungul întregului etaj doi, unde odinioară, pe când eram copil, alergam încoace şi încolo considerându-mă un bombardier B-47 pe terenul de aterizare. Marjorie descuie o uşă situată spre partea dinspre interior a casei şi ne făcu loc să trecem.

Mirosea a hârţoage vechi şi prăfuite, a benzi uzate de maşină şi a tutun rânced.

Mi-am amintit că Max Greaves obişnuia să tragă dintr-o pipă din spumă de mare, de pe care rânjea mutra încruntată a unui arab. Cărţile şi hârtiile erau stivuite la întâmplare de-a lungul pereţilor până în tavan, iar biroul de sub fereastră era acoperit de documente îngălbenite,

volume legate în piele, de creioane, hărţi, dicţionare arabe şi Dumnezeu mai ştie câte alte lucruri. Coşul de gunoi dădea pe dinafară din cauza bucăţilor de hârtie, iar pe podea zăceau-grămezi de ziare şi reviste. Am apucat unul şi am observat că fiecare fotografie fusese decupată şi probabil aruncată.

— Max n-a fost niciodată prea ordonat, comentă din pragul uşii Marjorie care, evident, nu era deloc tentată să pătrundă înăuntru.

— Ordonat? Parcă a trecut o tornadă pe aici.

— Căutaţi ce doriţi. Pentru mine nu mai prezintă nici un interes. Acum că Max s-a prăpădit... ei bine...

Anna o cuprinse în braţe şi o strânse ia piept.

— Fii liniştită, Marjorie. Nu te vom deranja.

Am început să răscolesc printre hârtiile de pe birou. Extrase de presă, note de jurnal, vechi recipise de transport, dosare cu foi scrise la indigo. Habar n-aveam de unde să-mi încep cercetările.

Înainte de a ne părăsi, Marjorie îmi întinse o cheie. Am recunoscut-o, pentru că în zilele copilăriei stătea întotdeauna atârnată de un cui, lângă uşa foişorului.

— Când vei avea nevoie de ea.... Mă tem că Max a pus şi sigilii pe uşă, aşa încât s-ar putea să fie greu de pătruns înăuntru. Bineînţeles, în cazul că tot mai vreţi să intraţi acolo.

— Aţi prefera contrariul? se interesă Anna.

— După ce i s-a întâmplat lui Max, cred că cel mai bun lucru e să distrugem casa, zise categoric Marjorie. Nu mai sunt câtuşi de puţin curioasă.

— Foarte bine, zise Anna. Vom încerca să fim discreţi.

Marjorie rămase acolo o bucată de vreme fără a scoate un cuvânt. Dădu apoi din cap şi porni pe coridor cu pasul apăsat al cuiva resemnat cu soarta – oricare ar fi fost aceasta. Atitudinea ei nu m-a încurajat defel în ceea ce aveam de gând să întreprind, dar pe de altă parte simţeam că eram dator faţă de naşa mea să descopăr ce se întâmplase cu Max. Într-o bună zi, când îşi va fi revenii complet după şoc, ar fi putut să vrea să cunoască întregul adevăr.

Anna începu să cerceteze rafturile de pe cele două laturi ale biroului. Ciudat, părea să ştie ce căuta, deoarece anumite dosare şi hârtii le arunca cu mişcări sigure. Am încetat să mai scotocesc printre documentele de pe birou ca s-o privesc şi cu cât o urmăream cu mai marc atenţie, cu atât eram mai încredinţat că urmărea un scop bine determinat.

În momentul când a găsit o cutie plină cu materiale documentare despre oalele şi amforele persane, m-am aşezat pe marginea biroului şi mi-am încrucişat braţele pe piept.

Anna îşi ridică ochii. Ţinea vraful de hârtii şi dosare lângă sân şi zâmbea nervoasă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Pari neliniştit.

Am aprobat din cap.

— Chiar sânt. De-abia aştept să aflu cine eşti şi ce cauţi aici. Mi s-a năzărit dintr-o dată că ai o idee precisă despre ce trebuie să cauţi. Şi totuşi nici eu, nici Marjorie nu ştim cine eşti în realitate. În afară de „doar Anna”, bineînţeles.

Mă privi plină de seriozitate.

— M-ai crede dacă ţi-aş zice? Nu ţi-am spus întrucât oricum nu m-ai fi dat crezare. Eşti un personaj foarte cinic.

Am pufnit.

— Nu cred că cinismul meu se compară cu al tău, draga mea. Tocmai ai tras pe sfoară o văduvă îndurerată în ziua înmormântării defunctului ei soţ. Dacă te poţi gândi la o altă faptă mai cinică, aş fi bucuros s-o fac cunoscută la un concurs de profil ca să încasez un premiu.

— Ei bine, replică ea, dacă ţii neapărat să ştii, am să-ţi spun.

— Chiar aş vrea.

— Mă numesc Anna Modena. sunt ceea ce se numeşte consultant în antichităţi exportate.

Am cules o ţigară din pachetul mototolit şi am aprins-o.

— Sună la fel de legal ca şi „clarvăzător”. Şi ce face un astfel de consultant?

Anna deschise un dosar din cutie şi-l puse pe birou. Frunzări printre vechile hârtii mirositoare aflate înăuntru şi-mi arătă cu degetul liste nesfârşite de antichităţi arabe pe

care Max le adusese din Orientul Mijlociu.

— Max Greaves a scos din Persia, Arabia Saudită şi Egipt unele din cele mai valoroase şi interesante piese de ceramică, statuete şi vase de bronz pe care ţi le-ai putea imagina. Cele mai multe au fost achiziţionate prin 1930-1940, când preţurile unor astfel de obiecte erau destul de scăzute. În acei ani, mulţi traficanţi de la bursa neagră puteau fi convinşi să le obţină din muzee, morminte străvechi, ori chiar din casele unor colecţionari arabi. Majoritatea antichităţilor pe care Max Greaves le-a adus cu el în Statele Unite – de fapt, aproape toate piesele pe care colecţionarii le introduc în Europa sau America – sunt, tehnic vorbind, furate.

Am tras liniştit din ţigară.

— Continuă.

— Lucrurile s-au schimbat, zise ea. Balanţa financiară se înclina acum mai degrabă în favoarea arabilor decât a europenilor sau a americanilor. Foarte multe ţări ale Orientului Mijlociu încearcă să dea de urma obiectelor lor de o inestimabilă valoare, pentru a le readuce fie în muzeele naţionale, fie în locurile istorice de unde provin. Asta-i sarcina mea, să găsesc piesele dispărute şi să le redau Arabiei.

— Înţeleg, am rostit calm. Deci ştiai încă de la început despre această amforă.

Aprobă din cap.

— E foarte veche şi valoroasă. Este menţionată în *Cartea Magiei* a lui Abdul Hazw'halla, scrisă probabil în secolul al V-lea î.e.n., dar şi în legenda lui Hassan i Sabah. Există un desen al ei în Muzeul din Cairo şi cu toate că acesta nu e decât o copie a schiţei originale, are o vechime mai mare de o mie de ani.

— Ai spus că-i menţionată în *Cartea Magiei*, am spus eu încet. Înseamnă că are proprietăţi magice? Tu însăţi ai afirmat că e ceva magic în această poveste.

Anna oftă.

— Nu ştiu. Menţiunea e atât de sumară, încât e imposibil de a căpăta o certitudine. Dar asta-i implicaţia textului.

— Ceva magic?

Îşi deschise agenda neagră şi scoase o fotocopie împăturită. Mi-o întinse fără un cuvânt şi eu am desfăcut-o.

Era un fragment dintr-un text arab. Cum nu ştiu limba respectivă şi nici n-am această pretenţie, mi s-a părut că văd defilând prin faţa ochilor un şir de cârlige sau toarte de ceşti, însă dedesubt se afla o traducere dactilografiată.

— Citeşte-o, mă îndemnă ea. E interesantă, deşi înflorată ca stil.

Am mai tras un fum din ţigară şi am început cu voce tare.

— În ultimele zile de domnie a Regelui Hama, magicienii curţii păstrau lângă ei, după moda străveche, anumite amfore, cunoscute drept amfore ale djinilor. Ei stăpâneau arta de a se servi de ele, de aceste vase din care se iveau emanaţii necunoscute muritorilor de rând. Nimeni nu ştia de unde proveneau amforele şi nimeni în afară de însăşi magicienii curţii nu le cunoştea secretul, deşi se spunea că erau înlănţuite de anumite cântece şi sigilate cu ajutorul unor anume incantaţii. Cel mai de temut dintre toţi vrăjitorii curţii era Ali Baba. Se povestea că vasul său conţinea emanaţiile cele mai puternice – chiar dacă nimeni nu l-a văzut vreodată deschis şi însuşi Ali Baba recunoştea că nimeni nu putea privi ceea ce cuprindea amfora sa cu djini. Vasul lui Aii Baba era împodobit cu armăsarii lui Nazwah Magicianul şi cu florile de opiu... M-am oprit din lectură şi am ridicat fotocopia. E o glumă? am întrebat eu cu o voce rece.

Anna ridică din umeri.

— Crezi că e?

Am lovit hârtia cu vârful degetelor.

— Ali Baba? Şi ce s-a întâmplat cu cei patruzeci de hoţi? S-au i-ai lăsat pe ceilalţi treizeci şi nouă acasă?

Anna îşi luă documentul înapoi.

— Greşeşti, zise ea. Sunt angajata Departamentului Iranian al Culturii, în scopul unei acţiuni perfect legale. Recuperarea unor bunuri furate, nu spargerea unei locuinţe. Oricum, dacă ai fi măcar o parte din ceea ce pretinzi că eşti – mistic, clarvăzător sau cum îţi mai spui – ai şti că Ali Baba este menţionat în aproape toate cărţile magice persane. Era unul din cei mai celebri vrăjitori ce se îndeletniceau cu

magia neagră în Orientul Mijlociu.

— Vrei să zici că-i ceva real în această afacere? Încerci să mă convingi că e adevărată?

Închise agenda cu o mişcare bruscă.

— În caz contrar n-aş fi făcut efortul de a mă deplasa până aici, replică ea. Din câte îmi dau seama, Max Greaves şi-a procurat într-un fel sau altul amfora originală cu djini şi a expediat-o în America. Poţi vedea din descriere că e vorba de acelaşi vas.

— Unul *similar*. Câte vase nu au cai şi flori pe ele?

— Bănuiesc că mii. Dar caii lui Nazwah Magicianul aveau ceva aparte. Dacă ai văzut amfora pe când erai copil, îţi aduci probabil aminte că nu aveau ochi.

Am strivit ţigara şi am scos pe gură ultimul nor de fum.

— Foarte bine, nu aveau ochi. Dinspre partea mea, sunt grămezi de vase cu imaginea unor cai fără ochi pe ele. De unde ştii că ăsta e cel adevărat?

Anna îşi plecă capul.

— Nu ştiu. Nu cu siguranţă. Oricum, nu înainte de a-l vedea. Însă recunosc că sunt îngrijorată.

— De ce? Crezi că Marjorie se va simţi ofensată de ce ai făcut şi te va azvârli afară? Trebuie să recunoşti că ai merita aşa ceva.

— Nu, nu din pricina asta. Ştiu că va înţelege când îi voi explica. Ceea ce mă îngrijorează cu adevărat este ce se va întâmpla dacă este amfora originală.

— Anna, am început eu. Încerci cumva să-mi spui că e... un obiect cu totul şi cu totul special, adică magic. Aşa-i?

— Da, este exact ce vreau să spun.

— Dar cum poţi...?

— Ştii ce înseamnă djini? replică ea cu înflăcărare. Ai vreo idee ce sunt ei?

Am clătinat din cap. Mulţi oameni se pricep de minune să mă facă să mă simt un ignorant.

— Djinii mai sunt cunoscuţi sub denumirea de duhuri. Îţi aminteşti de Aladin şi de Lampa sa fermecată? Sau de toate poveştile despre duhurile închise în sticle? Djinii erau duhurile rele ale Arabiei, puternicele spirite ale elementelor. Existau în stânci, în apă, pe cer, în tot ceea ce însemna

viaţa de demult. Unii erau capricioşi, alţii nu, dar în acele zile lucrul nu avea prea mare importanţă. Vrăjitorii arabi învăţaseră cum să-i stăpânească şi să-i pedepsească prin intermediul incantaţiilor şi a farmecelor. Lucrul cel mai îngrozitor pe care puteai să-l faci vreodată unui djin era să-i răpeşti libertatea, închizându-l într-un spaţiu ermetic: o lampă, o amforă, o sticlă. De aceea au şi apărut poveştile despre muritorii care-i slobozeau din sticle şi cărora djinii le rămâneau recunoscători pe veci, promiţându-le să le fie sclavi pentru totdeauna. Din păcate, astea din urmă nu sunt decât fantezii.

M-am scărpinat după ureche.

— Ca tot ce mi-ai spus până acum?

Anna îmi întoarse spatele.

— Nu pot să te *fac* să mă crezi. Doar să-ţi amintesc aceste legende şi faptul că am întâlnit o mulţime de iranieni care le consideră adevărate. Pentru că s-au întâmplat cu atâtea secole în urmă, nu înseamnă că sunt simple fantezii.

— Bine, am răspuns eu. Să zicem că nu sunt fantezii. Ce-i atât de neliniştitor cu această amforă? Exceptând, fireşte, ce i s-a întâmplat lui Max Greaves, deşi nu prea văd legătura.

— Nu ştiu. Asta am şi vrut să descopăr înainte de a mă apropia de ea, sau de a o deschide. Paza bună trece primejdia rea, nu-i aşa?

— Dar cum ar putea cunoaşte cineva care era puterea reală a duhurilor şi dacă ele au existat cu adevărat? În acel fragment din *Cartea Magiei* se menţionează că vrăjitorii curţii păstrau vasele „după moda străveche”, dar lucrarea a fost scrisă cu cinci secole înainte de Hristos. Ce vreau să spun e că nu vei găsi pe nimeni care să-şi reamintească ce se întâmpla în acele timpuri periculoase, unde trăiau odinioară duhurile.

— Avem basmele şi alte poveşti de acelaşi gen. Şi câteva cărţi oculte arabe.

— Şi ce zic ele?

— Nu prea multe. Dar menţionează faptul că un duh – odată eliberat din locul în care a fost închis – este mânios, răzbunător şi aproape imposibil de stăpânit. Duhul aflat în

puterea lui Ali Baba era considerat a fi cel mai puternic dintre toţi, aşa că bănuiesc că nu-l putem ignora. Ceva asemănător cu o bombă cu hidrogen în ziua de astăzi.

— Altceva?

— Da. Mai e ceva. Ceva important.

— Aştept să mă convingi.

Ridică din umeri ca şi cum nu i-ar fi păsat dacă aş fi crezut-o sau nu.

— Duhurile ar fi făcut orice pentru a-i îndupleca pe oameni să-i elibereze din sticle sau din obiectele ce le constituiau închisoarea. Adesea, după moartea magicienilor, amforele cădeau în mâinile unora care habar n-aveau despre ele şi duhurile respective exercitau o extraordinară putere magică asupra noilor posesori pentru a-şi obţine libertatea. Bineînţeles că în momentul când sigiliul era rupt şi capacul ridicat...

Îşi deschise din nou agenda, căută o clipă şi-mi întinse un extras din Daily Telegraph, datat 26 aprilie 1951. Titlul suna: „Hoţi de morminte pedepsiţi de o trombă de vânt”.

Am citit: „Trei hoţi de morminte persane ce-şi însuşiseră vase străvechi de ceramică şi sticlă, estimate la mai mult de 500.000 lire sterline, au fost ucişi de o trombă bruscă de vânt care le-a înghiţit jeep-ul. Martorii oculari declară că hoţii au ales inexplicabil un drum de munte extrem de accidentat, ceea ce a dus la sfărâmarea unor amfore şi a altor obiecte furate. Aproape imediat au fost aruncaţi în aer de o trombă de vânt, unul din ei la o înălţime mai mare de treizeci de picioare. Tromba a dispărut la fel de brusc cum a apărut şi bărbaţii au fost aruncaţi la pământ. Toţi au murit la spital din cauza rănilor grave.”

I-am înapoiat extrasul.

— Sigur că-i interesant, am zis eu. Dar *nu dovedeşte* nimic.

Anna oftă.

— Harry Erskine, nimic nu dovedeşte nimic. Totul e doar pură teorie, nici nu pretind că-i altceva. Dar aş vrea cel puţin să încerci să dai uitării prejudecăţile.

— Foarte bine. Trei bandiţi au fost prinşi într-o trombă de vânt. Sunt receptiv la orice idee nouă.

— Nu mă aştept să iei toate acestea drept literă de lege, cel puţin nu de la bun început, continuă Anna. Propun doar oleacă de precauţie, în cazul în care ar exista ceva în această amforă de care ar trebui să ne ferim. Ştiu că poveştile despre duhuri sunt străvechi – şi s-ar putea să nu fie adevărate ad litteram. Dar dacă ideea existenţei duhurilor ascunde teama strămoşilor noştri de altceva? De pildă, faţă de o boală sau de o explozie. Nu ştiu. Personal, cred în influenţe magice şi chiar dacă tu nu crezi în aşa ceva, ar trebui să fii totuşi atent. Nimeni nu te avertizează încă de acum două mii de ani fără un motiv serios. În plus, arabii din Sahara au un nume specific pentru trombele de vânt..

— Îmbunătăţeşte-mi cultura, ascult.

— Le numesc djini sau duhuri. Pentru ei aceste trombe reprezintă duhuri rele ce dansează în vânt.

Am aprobat din cap.

— Perfect. Lucrurile par trase de păr, însă voi fi atent, dacă asta te face să te simţi mai bine. Ultima situaţie în care aş vrea să mă trezesc este o trombă bruscă de vânt.

Anna trase mai aproape un vechi scaun stil Windsor şi se aşeză, ţinând cutia cu documente pe genunchii ei frumos sculptaţi.

— De vreme ce suntem de acord cel puţin în această privinţă, zise ea, haide să vedem ce mai găsim pe aici – ceva care să ne aducă mai multe lămuriri în privinţa amforei.

— Bine, am acceptat eu. Voi arunca o privire prin jurnalele de pe birou. Ai vreo idee când a fost introdusă în Statele Unite? M-ar ajuta să-l aleg pe cel bun.

Răsfoi un raport tipărit mărunt referitor la ceramicele egiptene.

— Cred că prin 1948 sau 1949, răspunse ea. Se găsea aici când erai copil, nu-i aşa? Încearcă să-ţi reaminteşti când ai văzut-o pentru prima dată.

Am apucat un vraf de jurnale negre şi lucioase, legate laolaltă cu o bandă de cauciuc.

— N-am decât treizeci şi trei de ani, i-am replicat. N-am atins încă vârsta memoriilor – ca Elizabeth Jane Portman.

Însemnările începeau prin 1954. Le-am frunzărit în grabă; multe erau neinteresante, de rutină: „Plimbat câinii... luat masa cu Binney... mizerabilă vreme azi... hoinărit pe plajă... brioşe la ceai.” Nici gând să scoţi o biografie remarcabilă din acest material.

Săltând un teanc de documente în arabă, împrăştiate pe cealaltă latură a biroului, pentru a vedea dacă nu se mai rătăcise vreun jurnal pe acolo, am descoperit vechea pipă din spumă de mare a lui Max Greaves. Capătul fusese ros de atâta mestecat, iar scobitura era pătată de tutun. Am ridicat-o, am întors-o pe dos... şi am suferit un şoc ca şi cum aş fi fost lovit cu un şervet ud. Figura gravată pe partea ei frontală şi care mă delectase atât de mult când eram mic, faţa rânjită a arabului, fusese complet înlăturata. Acolo unde se aflase odinioară era acum doar o margine ruptă. M-am holbat câteva momente la pipă, apoi am strigat:

— Anna!

— Da, răspunse ea absorbită în studierea unor documente de expediţie din Port Said.

— Anna, priveşte aici. Am ridicat în sus pipa.

— Ce-i cu ea?

— Era o faţă pe ea. Una gravată, a unui arab schimonosit. Cineva a distrus-o.

Anna o privi cu atenţie.

— Poate că însuşi Max Greaves. Părea să fi nutrit o aversiune deosebită împotriva portretelor şi a tablourilor.

— Anna, am zis eu răbdător, *iubea* această lulea. N-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Şi nimeni nu o poate sparge astfel din greşeală. Cel puţin nu în felul ăsta.

Anna se opri din lectură.

— Mă întreb...

— Ce?

— Mă întreb dacă nu cumva chestiunea asta cu portretele nu are semnificaţii mai adânci decât bănuim noi. Dacă nu se leagă cu amfora.

Am lăsat jos pipa.

— N-are nici un sens. Seamănă mai mult cu o fobie. Pictorul acela avea şi el acelaşi fix. Cum îl chema?... Goya, spaniolul. Obişnuia să creadă că tablourile sale ar putea

prinde viaţă. Poate că Max se ţicnise şi ajunsese să gândească că portretele înviau.

Anna ridică din umeri.

— Marjorie a jurat că era teafăr. Nici urmă de nebunie, totuşi s-a omorât, nu-i aşa?

Am mai scotocit prin alte câteva hârtii de pe birou.

— Mai precis, şi-a tăiat faţa. Ca pe cea de pe lulea. Ca şi acelea din ziarele din jur şi din tablourile de pe pereţi. Orice s-ar fi întâmplat, Max Greaves nu vroia nici măcar un singur chip în întreaga casă. Nici chiar al lui însuşi.

— Încearcă să găseşti un jurnal mai nou, sugeră Anna. Poate vom afla ceva din el.

Am mutat din loc alte câteva hârtii şi am descoperit nişte carneţele prinse cu o bandă elastică. Am început să le triez, căutând orice însemnare care să constituie un indiciu referitor fie la ce i se întâmplase lui Max, fie la originea amforei arabe. Anna, mai expertă decât mine, răsfoia documentele oficiale de export şi recipisele de primire.,

Jurnalele păreau să cuprindă aceleaşi lucruri obişnuite: „Plecat la Princetown pentru prânz cu J.; zi liniştita dar ceţoasă”. Dar pe la jumătatea carneţelului datând din 1959, am dat peste o însemnare neobişnuit de lungă, cu scrisul mărunt. Umplea două pagini, iar pe alocuri erau ştersături şi adăugiri. Semăna cu scrisul unui bărbat care se hotărâse brusc să-şi facă cunoscute temerile şi speranţele – emfatic şi pe şleau în unele pasaje, nesigur şi ermetic în altele. Era ca şi cum ar fi fost scrise de două persoane diferite. Am citit în tăcere:

„Nu e prima dată când mă afectează. Mă întreb adesea dacă n-ar fi trebuit s-o las acolo. Bănuiesc că reprezintă un fel de provocare pentru un colecţionar ca mine dar, pe de altă parte, e nevoie de oarecare cunoştinţe pentru a o scoate la capăt cu astfel de lucruri.

Bătrânul P. avea perfectă dreptate când spunea că rezonanţa sa, e specială. În ultimul timp pare *mai mult* decât atât şi recunosc că sunt tentat să văd ce se află acolo, indiferent dacă mi s-a spus să nu privesc înăuntru – avertismente şi toate celelalte. Nu prea înţeleg cum aşa ceva ar mai avea putere după atâţia ani, dar mă trezesc

gândindu-mă la ea tot mai mult şi mai mult, considerând posibilitatea de a rupe sigiliul şi a vedea despre ce e vorba.

În unele privinţe te deprimă şi de câte ori o privesc simt cum mă cuprinde un fel de indispoziţie. Nu ştiu cum să-i explic lui Marge, deoarece este evident că ea o consideră doar un ornament şi nimic altceva. Ar trebui să-i spun oare? Pare atât de ridicol – dar poate că de vină e numai bătrâneţea."

I-am întins jurnalul şi după ce l-a citit, mi-a spus:

— E vorba de amforă, limpede. Ştia ce conţine şi era neliniştit din această cauză. Încă din 1959! Şi chiar în momentul când a cumpărat-o era conştient de primejdia reprezentată de ea.

— Cum poţi să spui aşa ceva?

Îşi îndreptă spre jurnal degetul ei lung, cu unghia vopsită în roşu.

— „Bătrânul P." ar putea să fie bătrânul persan. Şi fii atent aici: „indiferent dacă mi s-a spus să nu privesc înăuntru". De către cine? Fără îndoială, de cei de la care a cumpărat-o.

— Ei bine, am zis eu în silă. Aici trebuie să fiu de aceeaşi părere cu tine.

— Şi mai e ceva cu care se leagă, reluă ea scoţând din nou la iveală fotocopia. „Însuşi Ali Baba recunoştea că nimeni nu putea privi la ceea ce conţinea amfora sa cu djini." Fragmentul pare să se coreleze cu avertismentele primite de Max Greaves de a nu privi conţinutul amforei.

Am pus jurnalul pe birou. Afară înserarea se lăsa peste peluzele spălăcite ale domeniului Winter Sails, iar oceanul dispărea încetul cu încetul în întuneric.

Peste o jumătate de oră totul urma să fie cufundat într-o beznă neagră ca smoala şi nu mă simţeam încântat de ideea de a verifica o amforă plină cu duhuri pe timp de noapte. Nu că mi-ar fi fost frică, dar preferam să întâlnesc personaje supranaturale în condiţiile impuse de mine – în plină zi şi cu adidaşi în picioare.

— Cred că trebuie să aruncăm o privire amforei, am declarat eu. Am putea afla câte ceva, deşi începe să devină clar că nici Max nu ştia mai multe decât noi.

Anna păru să şovăie.

Îmi trecu prin cap că ea *credea* cu adevărat în prostiile acelea despre vrăjitorii arabi, însă dintr-un motiv oarecare nu mi-a venit să-i râd în nas. Sunt momente când râsul îţi trădează nervozitatea mult mai mult decât ar face-o clănţănitul dinţilor.

— Cine-i pentru cercetarea duhurilor? am glumit eu, ridicând în sus cheia de la uşa foişorului gotic şi învârtind-o după deget.

Anna încuviinţă din cap.

— Foarte bine. Bănuiesc că-i singurul lucru pe care îl putem face. Ia-o înainte, eu nu cunosc drumul.

Am deschis uşa biroului.

— Mă gândeam eu că vei găsi o scuză ca să te ascunzi după pulpanele hainei mele, nu m-am putut abţine. Cineva ar zice că ţi-e frică.

Îşi coborî capul în piept.

— Dacă vrei să ştii adevărul, chiar îmi este.

Am aprins lumina pe coridor.

— E doar o *amforă*, am liniştit-o eu. O piesă oribilă de ceramică. Nimeni nu mă poate convinge că un lucru închis într-un vas vechi de două mii de ani e în stare să facă rău cuiva.

Max Greaves era fără îndoială un om bolnav. Iira victima unei iluzii. Gândeşte-te doar la vâlva iscată de aşa numitul blestem al mumiei, când s-a considerai că toţi acei oameni au murit pentru că au îndrăznit să pătrundă în camera mortuară a Regelui Tut[6]. Vorbărie goală. Cred în legătura spirituală dintre muritori, dar să nu-mi spui că oala lui Aii Baba e capabilă să determine un om să se sinucidă. Fii serioasă. Recunoaşte că n-are nici un sens.

Anna nu răspunse nimic. Se ţinu aproape de mine în vreme ce străbăteam lungul coridor fără de covor, îndreptându-ne din partea centrală a vechii case spre cea dinspre mare. Câteva dintre becurile electrice se arseseră şi

[6] Referire la faraonul Tutankhamon (cca. 1347-1338 î.e.n.), al-cărui mormânt a fost descoperit în Valea Regilor de către Howard Carter în 1922; expediţia fusese organizată de George Edward, conte de Carnarvon, mort subit în 1923 (n.tr.)

coridorul era pe alocuri cufundat în beznă. Pe ambii pereţi se vedeau urme pătrate şi dreptunghiulare, marcând locurile unde odinioară fuseseră tablouri. Eră evident că cineva le dăduse jos în grabă, pentru că tencuiala veche era căzută iar cârligele răsucite şi ruginite. Aerul era îmbâcsit şi umed; mi-am slăbit cravata şi mi-am descheiat gulerul.

— N-am mai fost într-o altă casă care să-mi dea atâţia fiori, zise Anna cu teamă. Nu cumva sunt şi fantome?

Din tavan se auzi un zgomot şi ea mă apucă înfricoşată de mânecă.

— Nici măcar una, am replicat eu. Doar câţiva şobolani.

Spre capătul casei, coridorul făcea un cot în formă de T.

O ramificaţie se îndrepta spre latura dinspre interior şi se termina cu o fereastră-ghilotină închisă, de la care se vedea peluza şi drumul de acces la intrarea principală. Cealaltă, nu mai lungă de cincisprezece picioare, ducea la foişorul gotic. Pe perete se afla un întrerupător, dar când l-am acţionat nu s-a întâmplat nimic.

— Asta-i? şuşoti Anna. Asta-i uşa, cea de acolo?

M-am oprit.

— Nu-i necesar să vorbeşti în şoaptă, am declarat eu cu voce tare. Aii Baba e încă bine ascuns în cărţile tale de poveşti.

Şi totuşi, în timp ce străbăteam ultimii paşi spre foişor, am simţit cum mă încearcă un sentiment de respect. În cele din urmă m-am oprit tăcut, învârtind cheia în mână şi cercetând încruntat modul în care Max Greaves sigilase uşa.

O bară grea de fier era fixată de-a curmezişul uşii, prinsă de toc prin bolţuri de oţel. Ceară roşie fusese turnată peste fiecare crăpătură şi-n fiecare colţişor al uşii, iar din loc în loc fuseseră aplicate, peste benzi de hârtie cafenie, sigilii masive. Le-am privit cu atenţie. Păreau să fi fost arăbeşti. Pretutindeni se observau litere arabe şi corpul fără de cap al unui cal zburător. Chiar şi pe bara de fier fuseseră scrijelite literele.

— Ce zici, Anna? Ne trebuie o rangă pentru a pătrunde înăuntru.

Ea se apropie şi privi sigiliile. Buzele i se mişcau în tăcere în timp ce încerca să descifreze scrisul.

— E într-o limbă foarte veche, rosti ea. Se menţionează ceva despre domolirea vânturilor – sau o fi vorba de duhuri? Cele două cuvinte seamănă.

— Avem deci de-a face cu magie? Această cameră a fost sigilata prin descântece?

— Oh, nu-i nicio îndoială în această privinţă, zise Anna trecându-şi degetele peste masiva bară de fier. Am mai văzut aşa ceva în zona muntoasă a teritoriului lui Hassan i Sabah. De câte ori murea cineva ce fusese posedat de demoni, mormântul îi era sigilat într-un mod asemănător. Este clar că Max a încercat să ţină duhul închis în foişor prin farmece. Bănuiesc că şi ferestrele sunt sigilate.

— Ridicol. Iat-o pe săraca Marjorie, ajunsă aproape în stare de isterie, pentru că irascibilul dar şi decedatul ei soţ se hotărâse să joace rolul unui magician arab, folosindu-se de o amforă. Cobor să aduc o lanternă şi o rangă. Vom deschide această uşă chiar dacă ne va costa viaţa.

— Harry, zise temătoare Anna, nu cred că e bine. Cel puţin nu până mâine dimineaţă.

— Nu fi atât de superstiţioasă. Ascultă-mă – sunt o mulţime de lucruri legate de ocultism în care cred; le-am urmărit eu însumi. Dar au pot să cred în această amforă. Tot ce ai de făcut este să aştepţi aici şi în două minute mă întorc înarmat cu o lanternă. Dacă vreun arab misterios încearcă să te supere, nu trebuie decât să strigi.

Anna nu arăta prea entuziasmată de ideea de a fi lăsată singură în casa cea mai ciudată unde intrase până atunci, dar nu era bine nici pentru starea mea de spirit, nici pentru a ei, să mă însoţească. Era necesar să se convingă ea însăşi că nu existau nici un fel de vârcolaci sau fiare cu picioare lungi la Winter Sails şi cu cât mai. repede o făcea, cu atât mai degrabă puteam scăpa paşnic de amforă. Am făcut cale întoarsă de-a lungul coridorului, am trecut pe lângă uşa deschisă a biroului lui Max şi am coborât pe scările înguste de lemn în vestibulul întunecos.

Ciudat, nicio lumină nu se zărea la parter, deşi umbrele serii cuprindeau încetul cu încetul fiecare cameră. Poate că Marjorie stătea în întuneric, dând frâu liber durerii acumulate în ea în decursul zilei.

— Marjorie? am rostit intrând în salon şi întinzând mâna după întrerupător. Nici acesta nu funcţiona, aşa încât încăperea rămase cufundată în beznă. Probabil că sărise o siguranţă şi Marjorie era pe punctul să o schimbe.

Mi-am forţat ochii, încercând să disting unde se afla. Mi s-a părut că cineva şedea nemişcat pe una din canapele – sau poate că era doar o haină uitată de unul dintre invitaţi, însă peste o clipă, haina sau persoana dispăruse. Neîndoielnic, o festă jucată de umbrele înserării!

Pe dibuite, am traversat camera îndreptându-mă spre uşa sufrageriei. Era pe jumătate deschisă şi privind cu atenţie, am zărit reflexiile slabe ale luminii de seară pe furnirul mesei, pe pahare şi carafe. Am avut impresia că la capătul îndepărtat al mesei se găsea o siluetă înveşmântată într-o mantie cu glugă ori într-o rochie, cu capul plecat. Fiind atât de întuneric, n-am putut-o distinge ca lumea.

— Marjorie? Marjorie, tu eşti? Sunt eu, Harry.

Am deschis uşa, dar camera era goală. Am încercat totuşi senzaţia stranie că cineva tocmai ieşise pe cealaltă uşă, cea care dădea în bucătărie. Era acelaşi gen de senzaţie pe care o ai când eşti obosit şi ţi se pare că ai întrezărit ceva cu coada ochiului – un colţ de rochie dispărând în linişte, sau o umbră fugară a lunii ieşite din nori.

Am ascultat. Liniştea era ireală; nu se auzea decât scârţâitul vechilor scânduri şi zgomotul înăbuşit al sfârlezei de vânt. Mă întrebam dacă nu cumva Marjorie şi d-ra Johnson ieşiseră la o plimbare cu maşina pentru a scăpa de atmosfera de înmormântare din Winter Sails. Însă nu puteam pricepe de ce nu ne anunţase de intenţie.

Mă aflam pe punctul de a mă îndrepta spre bucătărie când mi s-a părut că aud un zăngănit de chei sau de cuţite. Am îngheţat. Mi-a trecut prin faţa ochilor îngrozitoarea imagine a lui Max tăindu-şi faţa cu un cuţit de tranşat carnea şi scoţând ţipete cumplite. Am încercat pe cât posibil să mi-o scot din minte şi am deschis hotărât uşa bucătăriei.

Încăperea era goală, la fel şi vechea masă de pin. Dulapurile erau bine încuiate. Din robinet apa picura încontinuu în chiuvetă. Am traversat camera, muşcându-mi nedumerit buzele şi l-am închis bine. Eram extrem de

nervos şi iritabil, aşa încât aproape am avut un atac de cord când mi-am văzut propria reflecţie în fereastra bucătăriei.

Apoi am auzit-o – foarte slab, venind de departe. O muzică ciudată, monotonă, funebră. Am simţit cum mi se zbârleşte părul pe ceafă şi gura mi se usucă brusc. Nu-mi puteam da seama dacă era o melodie vocală sau una produsă de un instrument cu coarde. Îmi dădea senzaţia extrem de stranie că sute de rozătoare fantomatice mişunau prin casă.

Mi-am ridicat capul şi m-am concentrat cât am putut de mult, întrucât muzica era destul de nedesluşită, dar cu cât ascultam mai cu atenţie cu atât mai încet se auzea. Curând a dispărut cu totul.

Peste câteva clipe am auzit-o pe Anna strigându-mă de la etaj.

3

Ceva se întâmplase acolo şi nu-mi dădeam seama ce. Pe când păşeam grăbit pe lungul coridor de lemn, am simţit o bizară şi abia perceptibilă schimbare în atmosferă – exact ca înaintea unei furtuni puternice. Părea că intrasem într-o seră tropicală. Anna mă aştepta exact acolo unde o lăsasem, însă era cu spatele la perete şi cu mâinile îşi acoperea pieptul, ca şi cum s-ar fi apărat de cineva.

— Anna?

Îşi ridică privirea. Şopti cu o voce recunoscătoare:

— Harry! şi veni în fugă pe coridor, aruncându-mi-se în braţe.

Am încercat s-o liniştesc mângâind-o pe păr. După câteva secunde mă privi în ochi; faţa îi era palidă şi speriată. Îşi pierduse pe undeva mica şi sofisticata pălărie, iar părul ei scurt, negru şi cârlionţat era ciufulit.

— Ai auzit? am întrebat-o eu.

Dădu din cap.

— Am început să cred că îmi pierd minţile. M-am gândit: Dacă Harry n-a auzit-o? Deveneam oare la fel de nebună ca Max Greaves?

— A fost ceva real. Am auzit-o din bucătărie. Ştii de unde provenea?

Ridică din umeri. Încă tremura, la fel de nervos şi de necontrolat ca şi Marjorie când povestise despre moartea atroce a lui Max.

— Şi de aici se distingea slab. De-abia am auzit-o. Dar era ceva oribil în acel sunet. Mi se părea că tot coridorul e plin de insecte, şoareci şi gândaci de bucătărie. Nu puteam vedea nimic; am încercat să nu intru în panică. Simţeam totuşi că aceste creaturi mişunau pretutindeni în jurul meu.

— Anna, am întrebat-o calm, a fost cineva aici sus? Ai văzut ceva?

Scutura din cap.

— Nimic. Nu mai este nicio altă cale de a ajunge aici, nu-i aşa?

Am privit-o şi i-am ridicat bărbia pentru a-i vedea faţa.

— Trebuie să fie o explicaţie. Ştii la fel de bine ca şi mine.

— Dar *care*? Dacă nu amfora, atunci cine ar fi putui cânta o astfel de melodie? Şi de ce?

Am tras cu putere aerul pe nas.

— Nu ştiu. Dar aici se petrec lucruri cu adevărat nepământeşti. Poate... nu ştiu, poate că cineva încearcă să ne impresioneze. Am coborât s-o caut pe Marjorie... şi pot să jur că mai era cineva acolo.

— Altcineva? zise ea cu o voce şovăitoare. Cine?

— Habar n-am. Nu sunt sigur dacă nu cumva lumina mi-a jucat o festă. Semăna cu un călugăr, ori cu cineva într-o rochie lungă. La început am crezut că l-am zărit în salon, apoi în sufragerie, dar a dispărut pur şi simplu.

Anna se îndepărtă uşor de mine. Îşi depăşise teroarea iniţială şi îmbrăţişarea mea devenise puţin prea intimă pentru moment.

— Poate că era Marjorie, sugeră ea. Sau şi ea a văzut-o?

— Nu ştiu. Nu ştiu unde-i Marjorie. Am crezut că s-a dus

să repare lumina. Când am coborât la parter, am răsucit întrerupătorul; nu funcţiona. Atunci mi-am zis că încearcă să înlocuiască siguranţa. Acesta a fost momentul când am zărit în cameră persoană aceea sau ce-o fi fost ea.

— Ce fel de rochie? întrebă Anna.

— N-am nici un indiciu sigur. O rochie, o mantie cu glugă. Cel puţin aşa arăta.

— O djellabă?

— Poftim?

— O mantie arabă. Sau era o altfel de îmbrăcăminte?

— Anna, n-are nici un rost să mă întrebi. În ceea ce mă priveşte, o manta e o manta, indiferent de numele ei. Oricum, e posibil să-mi fi imaginat toate acestea. Ştii cum sunt casele vechi, pline de fantome. Cred că lucrul cel mai bun pe care-l avem de făcut este să uităm totul. Vreau numai să deschid foişorul şi să scăpăm de blestemata aceea de amforă.

— Harry, să fim atenţi. Poate o fi vorba de un complot stângaci de a ne înspăimânta, dar dacă nu e?

Am privit cu atenţie de-a lungul coridorului întunecat, spre uşa ferecată a foişorului. Fâşiile lungi ce atârnau din sigiliile de ceară se mişcau încetişor în boarea serii. Dintr-un motiv oarecare, simpla privire aruncată acelei uşi îmi dădea un sentiment de nelinişte: ca şi cum mă uitam la o uşă în spatele căreia se afla o prăpastie adâncă. Doream să o deschid, dar în acelaşi timp ştiam că procedând astfel aş fi fost împins irezistibil spre propria mea pieire.

Am extras o ţigară din buzunarul cămăşii şi am aprins-o.

— Nu-mi dau seama, Anna. Am sugerat faptul că cineva încearcă să ne înfricoşeze pentru că nu m-am gândit la altă explicaţie. Ştiu că n-are nici un rost.

— Ar putea fi un duh, declară simplu Anna.

— Există numai un singur mod de a afla. În spatele casei se află un şopron unde se ţin diverse scule şi alte obiecte de acest fel. Vrei să vii cu mine? Mă duc să caut o rangă.

— Dacă crezi că am de gând să rămân singură în acest loc ce-ţi dă fiori...

Am luat-o în tăcere înapoi pe coridor, am coborât scările, am trecut prin salon şi bucătărie şi am ieşit afară pe uşa din

spate. Un vânt uşor şi cald sufla dinspre interior spre mare, iar nori groşi, albaştri, acopereau stelele. Pietrişul scrâşnea sub picioare. Am deschis uşa magaziei; înăuntru era întuneric dar ştiam unde şi ţinea Max lanterna. Atârna de partea dreaptă a uşorului. Anna stătea lângă mine, privind din când în când spre casă şi tremurând.

— Ţi-e frig?

— Nu, răspunse ea. sunt pur şi simplu înfricoşată.

Am găsit lanterna, am aprins-o şi am răscolit printre uneltele de grădină, căutând o rangă sau ceva asemănător, în cele din urmă m-am ales cu un şpiţ. Balansând lanterna, am pornit împreună cu Anna înapoi spre casă. Fluieram printre dinţi câteva măsuri din „Hai-hu, hai-hu, plecăm la muncă acu”[7], doar aşa, să mă înveselesc un pic.

Am intrat pe uşa din spate, am traversat bucătăria şi salonul. Ajunsesem deja la jumătatea holului când luminile s-au aprins şi în uşa principală au apărut Marjorie şi d-ra Johnson, ambele în haine negre şi pălării de doliu.

— Marjorie! Te-am căutat peste tot!

Dintr-un motiv oarecare, Marjorie nu păru foarte interesata sau bucuroasă că mă vede. Se întoarse spre d-ra Johnson şi îi spuse:

— Închide uşa! Păşi apoi mecanic în salon. Ne-am plimbat puţin.

— Vă simţiţi bine? interveni Anna. Arătaţi obosită.

Naşa mea îşi trecu uşor mâna înmănuşată în negru peste frunte.

— Da, răspunse ea, sunt obosita.

Domnişoara Johnson intră în cameră şi rămase stângace lângă Marjorie, exact ca o fată urâtă, conştientă în fiecare clipă că mama ei o eclipsează.

— Doamnă Greaves, şopti ea, să vă pregătesc o cană cu lapte.

— Mulţumesc. Vrei şi tu, Harry?

Am aruncat o privire Annei şi m-am posomorit. Ceva nu era în regulă cu Marjorie, ceva ce nu ţinea nici de oboseală

[7] Melodie din filmul „Albă ca Zăpada şi cei şapte pitici” al lui Walt Disney, 1937 (n.tr.)

şi nici de părere de rău. Era imobilă şi rece; ochii ei negri păreau să se concentreze undeva departe – la mii şi mii de mile. Sau poate... la ani şi ani!

— Aă... cred că o să trec peste lapte, mulţumesc, am răspuns eu jenat. sunt adeptul lui Jack Daniels[8]. Am râs, dar remarca mea păru de prost gust în salonul cu aer de înmormântare.

Marjorie nu dădu nici un semn că m-ar fi auzit. Se îndreptă spre vechea canapea şi se aşeză exact în acelaşi loc unde îmi imaginasem că şezuse personajul cu glugă. Am tuşit şi cântărind în mână şpiţul, am declarat:

— Ei bine, e timpul să mă apuc de lucru. Nu va dura mult.

Marjorie îşi ridică privirea.

— Unde te duci cu obiectul acela? întrebă ea cu răceală în glas.

Am încruntat din sprâncene.

(1) Renumită marcă de whisky american (n.tr.)

— Păi... la etaj.

— Pentru a pătrunde în foişor?

— Desigur. Nu glumeai când ne-ai anunţat că e sigilat. Tot ce avem de făcut este...

— Du-l înapoi.

Am clipit repede din ochi. În faţa mea nu mai şedea Marjorie pe care o cunoscusem înainte, ci o femeie calmă, glacială şi autoritară. Să fi fost o reacţie întârziată a durerii şi a şocului datorat morţii lui Max?

— Marjorie, am început eu cu răbdare. Dacă vrem să pătrundem în foişor şi să scăpăm de amforă, trebuie mai întâi să spargem uşa. Nu se poate altfel. Uşa e ferecată cu drugi de fier, sigilii de ceară şi Dumnezeu mai ştie cu ce altceva.

— Nu pătrundem în nici un foişor şi nici nu scoatem de acolo amfora, zise ea. Va trebui să rămână acolo unde este.

— Marjorie, ce tot îndrugi? Amfora asta v-a tulburat pe tine şi pe Max ani de zile şi cred cu toată tăria că...

— Ceea ce crezi tu nu are nicio importanţă, mă

[8] Renumită marcă de whisky american (n.tr.)

întrerupse ea. Apreciez ceea ce vreţi să faceţi, tu şi d-ra Modena, dar acum sunt obosită şi aş dori să plecaţi.

— Marjorie...

Domnişoara Johnson mă întrerupse:

— A fost o zi grea pentru doamna Greaves, domnule. Cred că are dreptate.

— Puţin îmi pasă de ceea ce crezi dumneata, am replicat eu. E ceva ciudat cu această amforă, ceva ce trebuie cercetat. Nu mă interesează dacă e natural sau supranatural, însă e periculos. Dumnezeule, Marjorie, e destul de rău că ai dat jos toate acele tablouri fără să te descotoroseşti de o blestemată de *oală*...

Domnişoara Johnson aproape că se cutremură.

— Domnule, nu trebuie să...

— Nu trebuie să ascult toate prostiile pe care mi le îndrugaţi, asta nu. Marjorie, sunt îngrijorat. Anna şi cu mine ne-am petrecut întreaga după-amiază frunzărind hârtiile şi jurnalele lui Max şi iată că acum ne dai afară. Ştiu că astăzi a fost înmormântat şi mai ştiu că ai stat sub o continuă tensiune în ultimul timp, dar tu însăţi ai spus că... ăă... cu cât se va termina totul mai repede, cu atât va fi mai bine pentru toţi. Nu va lua decât cinci minute...

— M-am răzgândit, declară simplu Marjorie. Amfora va rămâne exact în locul unde se află acum.

Anna clătină din cap.

— Îmi pare rău, doamnă Greaves, dar aşa ceva nu se poate.

— Trebuie. Soţul meu a dorit-o.

— Doamnă Greaves, zise Anna. Amfora nici măcar nu *aparţine* soţului dumneavoastră. Ea este proprietatea guvernului iranian. E fără de preţ şi face parte din tezaurul naţional. Trebuie să se întoarcă înapoi de unde a fost luată.

Marjorie îşi ridică capul şi o privi fix pe Anna cu ochii ei rotunzi.

— Atâta vreme cât mai sunt în viaţă, declară ea, această amforă nu va fi mişcată din loc. Este ultimul meu cuvânt.

Anna oftă.

— În acest caz, probabil că va trebui să vă chem în faţa justiţiei pentru a reintra în posesia ci – ca să nu mai vorbim

de o întreagă listă de obiecte de contrabandă care se mai află încă în această casă.

— N-ai decât să faci ce vrei, repetă Marjorie. Nimeni nu se va atinge de amforă.

Urmă o lungă şi penibilă tăcere. Apoi am spus:

— Haide, Anna. Cred că e mai bine să punem punct discuţiei în această seară. Vrei să te conduc cu maşina?

Anna încuviinţă din cap.

— Să-mi iau pălăria.

Întorcându-mă spre Marjorie, am încercat să mă arăt conciliant şi drăguţ.

— Ascultă-mă. Ce-ar fi să trec pe aici mâine, pe la vremea prânzului, să-mi oferi una din acele delicioase salate de thon? Apoi am putea discuta încă o dată întreaga chestiune.

Marjorie îmi întoarse spatele.

— S-a făcut târziu, zise ea calm. Mai bine ţi-ai lua prietena şi ai pleca.

— Marjorie...

— Harry, pleacă înainte de a-mi crea şi alte necazuri.

Nu m-am mişcat din loc.

— Ce vrei să spui cu asta? am întrebat-o eu cu o voce tăioasă. Ce înseamnă *a-mi mai crea şi alte necazuri!*

— Exact ce înseamnă, replică liniştit Marjorie. Prin încercarea de a afla mai multe despre amforă, ai stârnit-o. Ştie că eşti aici şi doreşte ca tu să pleci imediat. Cu cât vei rămâne mai mult în această casă, cu atât va deveni mai agitată. Pentru binele tuturor, e mai bine să pleci.

Pentru moment am simţit nevoia să discut în contradictoriu, dar Anna m-a apucat de mână. Scoţând un lung oftat de exasperare, am renunţat. Poate că totul avea să arate altfel mâine. Am luat cu mine şpiţul şi l-am sprijinit de scările de la verandă.

Marjorie şi domnişoara Johnson cea lipsită de graţie ne urmăreau în tăcere din uşa principală. Nu s-au obosit nici măcar să ne zâmbească sau să facă semn cu mâna.

În momentul când am pornit pe alee, Anna s-a răsucit pe scaun să arunce o ultimă privire asupra Winter Sails-ului.

— Priveşte-o *bine* cât mai ai ocazia, am zis eu cu

amărăciune în glas. Mă aştept ca până mâine să-i dea foc. N-am mai fost atât de furios de ani de zile.

Anna nu părea să mă asculte.

— Are două doamne de companie? întrebă ea brusc.

— *Ce*?

— Naşa ta, are două doamne de companie? Domnişoara Johnson şi încă cineva?

Am ridicat din umeri.

— Din câte ştiu, nu.

— Ei bine, atunci cine-i acolo? Uită-te în retrovizor.

M-am conformat rapid sfatului. Dar nu pentru mult timp, deoarece aleea era întunecoasă şi sinuoasă. Şi totuşi am întrezărit siluetele lui Marjorie, a domnişoarei Johnson şi...

Am frânat cu putere. Maşina a derapat pe pietrişul năpădit de buruieni. Am privit fix înapoi spre casă, apoi m-am uitat la Anna cu gura larg deschisă.

— Nu ştiu, am zis eu cu un glas răguşit. A durat doar o clipă. Semăna cu persoana în mantie cu glugă.

— Crezi că ar trebuie să ne întoarcem? întrebă nervoasă Anna. Nu mi-aş ierta-o niciodată dacă li s-ar întâmpla ceva celor două femei.

Am rămas câteva clipe pe gânduri, bătând darabana cu degetele pe volan. Uşa principală a casei era acum închisă şi nu se zărea nici măcar o lumină. În depărtare, brizanţii străluceau într-o lumină albă fluorescentă în întuneric.

— Oh, la dracu', am zis în cele din urmă. Mi-a ajuns pentru o zi. Probabil că au un invitat pe care nu voiau ca eu să îl cunosc. Nu ştiu de ce, dar sunt prea flămând pentru a mă întoarce. Hai să ne tratăm cu o cină bună şi să decidem ce vom face apoi, cu burţile pline.

Am deblocat frânele şi am accelerat prin noaptea mohorâtă. Eram neliniştit în privinţa lui Marjorie, însă sunt momente când devotamentul unui fin poate fi biruit atât de iritare şi oboseală, cât şi de dorinţa de a ţine companie unei fete pline de nuri.

Anna şi cu mine am continuat discuţia despre duhuri, magie arabă şi despre misterioasa comportare a lui Marjorie în timpul cinei desfăşurate la lumina lumânărilor la motelul Cape Cod. Ne oprisem pe drum la aeroportul Hyannis ca

Anna să-şi recupereze valiza şi să se schimbe în ceva mai de efect decât o toaletă de doliu. Acum purta o simplă rochie de seară, albă, de mătase, adânc decoltată, ce-i punea în evidenţă umerii bronzaţi şi despicătura ispititoare a sânilor. Restaurantul era plin de chifle calde, vin roşu de California, muzică, râsete şi voie bună. Totul real – şi după evenimentele zilei, realitatea era ceva după care Anna şi cu mine tânjeam nespus.

— Să considerăm problema din alt unghi, am spus eu cu gura plină de biftec. Simplul fapt că Max Greaves avea amfora cu duhuri în casă nu înseamnă că acest obiect este răspunzător pentru comportamentul său. Dacă-mi ceri părerea, cred că-i exact pe dos. Max s-a ţicnit de-a binelea şi i-a făcut pe toţi să creadă că amfora-i de vină.

Anna ridică din umeri.

— Nu ştiu. Încerc să nu am idei preconcepute. Trebuie să admiţi că şi-a dat toată osteneala să sigileze amfora într-un autentic stil antic.

— Bineînţeles că da. Aşa fac toţi excentricii – au o pasiune pentru detaliu. Probabil că cea mai mare parte a timpului se credea magician persan din secolul al V-lea înaintea erei noastre.

— Aş vrea să ştiu mai multe lucruri legate de acele feţe, spuse Anna.

— Ce feţe?

— Tablourile, pipa, revistele fără fotografii. Chiar şi propria sa faţă, pentru că veni vorba. Trebuie să fi fost un motiv pentru o astfel de faptă.

— Putem oricând să-l întrebăm pe doctorul Jarvis.

— Doctorul familiei?

Am încuviinţat din cap.

— Îi îngrijeşte pe Max şi pe Marjorie de o veşnicie. Cred că dacă îl iau cu binişorul, ar putea să-mi spună ce s-a întâmplat. Odată, pe când stăteam la Winter Sails, am avut pojar şi ne-am împrietenit într-o oarecare măsură. E un tip extrem de corect şi dacă-i spun că sunt îngrijorat din pricina lui Marjorie...

Anna îşi presără piper negru peste biftec.

— Merită să încercăm. Dacă tu faci asta, atunci eu

vorbesc cu profesorul Qualt în New Bedford.

— Qualt? Cine-i ăsta?

— *Trebuie* să fi auzit de Gordon Qualt. E cel mai reputat specialist american în folclorul vechi şi în cultura Orientului Mijlociu.

— De ce naiba trebuia să fi auzit de el?

Anna zâmbi.

— Nu te simţi atât de jignit. Ziarele au vorbit despre el nu cu mult în urmă, cu ocazia descoperirii acelei reţele de contrabandişti cu obiecte de marmură din Irak. E un adept convins al păstrării comorilor de artă în mediul în care au fost create.

Am înţepat cu furculiţa un castravecior.

— Sunt de acord cu el. Nu-mi place când cineva pierde jocul cu bile[9].

— Eşti un nesuferit, râse Anna. sunt bucuroasă că am descoperit cum eşti în realitate înainte de a te ruga să-mi ghiceşti viitorul. S-ar fi putut să te cred.

— Chiar erai pe punctul să mă rogi?

Făcu ochii mari. Scânteiau cu viclenie în lumina slabă a luminărilor şi într-un fel sau altul, am avut senzaţia că se făcea luntre şi punte să-şi atingă scopul. Nu mă întrebaţi cum mi-am dat seama de aceasta, probabil una din acele intuiţii la care este predispus un clarvăzător.

— Ei bine, am zis eu, nu trebuie să te laşi influenţată de firea mea natural suspicioasa. Ghicesc cu adevărat viitorul.

— Mi-l spui şi pe al meu?

— Desigur. Prin ce mijloc: citit în palma, cărţi de taroc, frunze de ceai, sfera de cristal? Pot folosi chiar şi cucuiele pe care le ai în cap.

Ea râse.

— La ce te pricepi cel mai bine?

— Am să-ti arăt după ce-ti ghicesc viitorul.

Terminându-ne fripturile, am comandat calea irlandeză. Orchestra cânta o versiune siropoasă a melodiei „Samba Pa

[9] Joc de cuvinte în original: „marbles” – colecţie de sculpturi de marmură, dar şi jocul cu bile al copiilor (n.tr.)

Ti”; la masa alăturată un bărbat cu o cravată ţipătoare şi cu o mustaţă stufoasă râdea în hohote. O femeie de vârsta mijlocie, în pantaloni de ski purpurii, pantofi argintii şi coafură gen stup cu şuviţe verzi şi cenuşii, trecu clătinându-se pe lângă noi. Bărbatul ei, într-un costum cadrilat, cu galben şi cu roşu, semăna cu un personaj dintr-un comics de duminică.

— Ce fel de tip e Qualt? am întrebat-o pe Anna. Îl cunoşti personal? Adică crezi că ne va ajuta?

— E foarte delicat şi înţelegător. Îl iubeam la nebunie pe când eram la universitate. Bănuiesc că el reprezintă unul din motivele pentru care mă ocup astăzi cu ce mă ocup. Mă interesau foarte mult antichităţile, dar el a fost cel care m-a îndrumat cu adevărat spre munca de reîntregire a patrimoniului cultural al ţărilor din Orientul Mijlociu.

Am aprins o ţigară.

— La ce lucrează acum? La recuperarea Manhattan-ului pentru indieni?

— Manhattan-ul a fost *cumpărat*. Cele mai multe dintre comorile Orientului Mijlociu au fost furate.

Am tuşit.

— Nu văd ce importanţa are locul unde se află aceste antichităţi. Ce mai contează de vreme ce pot fi văzute de oameni?

Ea sorbi din cafea.

— Este problema moştenirii culturale. Cum le-ai simţi dacă vreun iranian ar lua Statuia Libertăţii şi ar plasa-o la intrarea în Golful Persic?

— Extrem de ofensat. Am trăit în acest oraş cea mai mare parte a vieţii şi n-am avut încă prilejul să o vizitez. Dacă nu-mi găsesc niciodată timpul necesar să ajung până pe Liberty Island, atunci când dracu’ voi avea timp să mă deplasez în Golful Persic?

— Ei bine, replică Anna, văd că ai priceput în linii mari ce vrea să facă profesorul Qualt. El crede că e important ca o ţară să fie conştientă de propria ei moştenire culturală şi că trebuie să-şi păstreze comorile în interiorul propriilor graniţe. Aşa se obţine continuitatea istorică a unei naţiuni.

Am pufnii.

— În acest moment aş avea nevoie de o continuitate de cafea irlandeză. Mai suporţi una?

— Mă voi chercheli.

— Bineînţeles că da. Altfel ce rost are să le bei[10]?

După terminarea cinei, ne-am relaxat în holul hotelului, având în faţă băutura de după masă. Hram oarecum atraşi unul de celălalt, însă amândoi eram conştienţi că nu urma să împărţim acelaşi pat în noaptea aceea. Existau prea multe fantome la care să ne gândim şi în afară de aceasta, amândoi constituiam genul de oameni care au nevoie să se cunoască mai bine în prealabil. Ne învârteam unul în jurul celuilalt ca două pisici curioase, dar nu eram încă gata de intimităţi. Aveam senzaţia acută că Anna era tipul de femeie care odată stârnită, trebuia manevrată cu grijă şi taci. Nu eram sigur că sunt pregătit pentru o astfel de legătură în acel moment. Pusesem capăt uneia lungi şi chinuitoare cu Alison, iar în prezent savuram pacea uşor morbidă, singurătatea ce ţi-o oferă numai separarea definitivă.

— Ai de gând să-mi ghiceşti viitorul?

— Desigur. De asta sunt aici – citirea viitorului, tălmăcirea viselor. Să începem cu testul vinului?

— Testul vinului?

— E o veche metodă evreiască de ghicire a viitorului. Urmăreşte-mă. Iau această farfurioară în care pun putină apă. Vreau să-ţi bagi degetele în paharul cu vin şi să laşi picăturile să-ţi curgă de pe vârful degetelor în apă. Vezi, formează un contur tulbure. Un fel de pată Rorschach[11] tridimensională. De ce-ţi aduce aminte?

Anna se aplecă şi privi cu atenţie turbionul de vin roşu din farfurioară. Se întinsese pe toată suprafaţa într-un model oarecum simetric, păru apoi să rămână nemişcat înainte de a se amesteca iremediabil cu apa.

---

[10] Cafeaua irlandeză e un amestec de cafea dulce, whisky irlandez şi frişca (n.tr.)

[11] Referire la testul de inteligenţă al psihiatrului elveţian Herman Rorschach, în care subiecţii sunt puşi să interpreteze pete standard de cerneală (n.tr.)

— Ştii, începu ca, aş fi putut să jur...

— Ce?

— Ei bine, pare ridicol, dar semăna cu o amforă.

Am scos din pachet o nouă ţigară.

— Cred că ţi s-au urcat amforele la cap. Renunţăm la acest test. Haide să încercam cu cărţile de taroc. Provin din Egiptul antic, aşa încât dacă există vreo oală străveche din Orientului Mijlociu în viaţa ta, cărţile o vor indica.

Am scos din buzunarul hainei cărţile de taroc – îndoite pe la colţuri de atâta folosire – le-am amestecat şi am început să rezolv problema viitorului Annei. Nimic spectaculos. O căsătorie, nu prea apropiată. Niciun semn de mare bogăţie sau faimă. O pierdere ireparabilă. Câteva certuri legate de unele probleme legale. Totuşi, în momentul când eram pe punctul de a întoarce cartea care să-mi indice viitorul ci imediat, am ezitat.

— Ce s-a întâmplat?

M-am încruntat.

— Ăă... cred că am greşit.

— Şi cu ce ai greşit?

— Să vezi... hmm... nu le-am amestecat destul.

Anna mă privi cu seriozitate.

— Harry, ce s-a întâmplat? De ce te-ai oprit?

Fără a mă obosi să întorc următoarea carte, i-am replicat:

— Cred că ştiu ce urmează. De fapt, sunt sigur.

Ha zâmbi tulburată.

— Dar nu ştii *întotdeauna*? Eşti sau nu clarvăzător?

Mi-am coborât privirea.

— Cam aşa ceva. Am un oarece talent.

— Şi atunci...

— Atunci nimic. N-am ştiut niciodată până azi care va fi cartea următoare. Bănuiam, dar nu ştiam niciodată.

— Nu fi atât de îngrijorat din această cauză. Tu însuţi ai declarat că ghicitul viitorului se aseamănă cu întreţinerea maşinilor. Cu cât repari mai multe, cu atât devii mai priceput. Acum a sosit momentul recompensei. Ai devenit un mecanic desăvârşit.

Am pus pachetul de taroc pe măsuţa joasă, acoperită cu sticlă, fără să întorc pe faţă cartea de deasupra.

— Cartea este Steaua. Reprezintă o femeie golind amfore într-un curs de apă. Semnifică de obicei o pierdere sau o deposedare. Uneori, pierderea este adesea mai tragică decât oricare alta indicată de cartea Morţii. Pe aceasta, Moartea pătrunde în oraş pe un cal negru, fiind considerată ca un corolar inevitabil al vieţii. Însă Steaua indică o viaţă, risipita fără rost.

— Din amfore? şopti Anna.

— Exact. Din amfore.

Pentru moment Anna rămase nemişcată şi mută, cu paharul în mână, privind fix la cartea de taroc; apoi, cu o mişcare şovăitoare se aplecă înainte şi o ridică; o întoarse şi o privi.

— Vezi, am zis eu. Steaua.

Anna clătină din cap.

— Greşeşti. Nu-i deloc Steaua.

Nu puteam să înţeleg. Cartea îmi produsese senzaţii magnetice atât de puternice, încât nu-mi venea să cred că spunea adevărul.

— Ia s-o văd, am spus eu luându-i-o din mână.

Nu era Steaua; era mai rea. Era zece de Spade. Imaginea reprezenta un om mort, întins pe un ţărm pustiu sub un cer întunecat; zece spade lungi îi străpungeau corpul. Capul îi era răsucit, deşi una din spade era înfiptă în el.

Sub un impuls brusc, am ridicat cartea următoare şi am întors-o. Era Steaua. Am aşezat cele două cărţi una lângă cealaltă pe masă şi le-am contemplat îndelung. Dintr-un motiv oarecare nu puteam înţelege ce se întâmplase – eram oare avertizat? Mi se mai întâmplase altădată şi mă simţisem la fel de pătruns de fiori şi nesigur ca acum. În acest moment, prin cele două cărţi care se completau între ele prin mesajul mistic al sorţii, pierderii şi morţii, eram informat de cine ştie ce influenţe oculte că păşeam pe un teren periculos şi că orice pas înainte în aceeaşi direcţie putea duce la tragedie.

— Crezi în aşa ceva? mă întrebă Anna.

Am ridicat din umeri.

— Nu mai ştiu ce să cred. Aceste cărţi sunt stranii şi instabile; nu rentează să le foloseşti dacă nu ştii ce vrei. De

fapt, ele mă sfătuiesc să renunţ cu totul la afacerea cu amfora.

— Dar nu ai de gând s-o laşi pe naşa ta singură cu amfora, nu-i aşa? Vreau să spun, *nu poţi* face aşa ceva.

Mi-am strâns cărţile şi le-am băgat în buzunar.

— Anna, o fi ea naşa mea, dar nu o cunosc atât de bine încât să-mi asum responsabilitatea pentru ceea ce face. Astăzi am văzut-o pentru prima dată în ultimii trei ani. Nu suntem chiar prieteni la cataramă.

— Dar ce spui de tipul cu glugă?

Am ridicat mâna pentru a chema chelnerul. Simţisem brusc nevoia unui alt pahar.

— Anna, nu ştim nici măcar dacă era vorba de un bărbat. Putea să fi fost un prieten de-al lui Marjorie îmbrăcat într-un halat de baie. Poate că el sau ca tocmai ieşise în uşă să ne urmărească plecând. Cu toţii eram obosiţi. Poate că a fost o simplă greşeală. Dar dacă te face să te simţi mai bine, tragem o fugă până acolo mâine şi verificăm

Sosi şi chelnerul un individ lugubru într-o jachetă castanie, cu un zâmbet asemănător unui cuier de hotel. Am comandat un burbon cu apă, iar Anna o coca-cola.

— Cred că eşti la fel de înspăimântat ca şi mine zise provocator Anna, în vreme ce ne aşteptam băuturile.

N-am răspuns absolut nimic. Pur şi simplu mi-am etalat misteriosul zâmbet Erskine, lăsând-o să creadă ce voia. Ca să recunosc adevărul, nu ştiam ce să cred. Eram îngrozit. Bănuiam că ceva era în neregulă cu amforă aceea şi nu mă încânta ideea de a încerca s-o scot din foişor. Pe de altă parte, legendele şi avertismentele păreau atât de întâmplătoare şi confuze, încât cu greu le puteai lua în seamă. În acel moment principala mea teorie era că Max Greaves devenise un dezechilibrat mintal şi investise amfora cu tot felul de calităţi stranii, imaginate de creierul său maniac. Cât despre muzică... era totuşi posibil să fi existat hornuri de o formă ciudată sau crăpături în pereţii unei casc vechi ca aceasta care, în anumite condiţii – în funcţie de vânt – să producă vibraţii cu un timbru specific. Poate că o discuţie cu dr. Jarvis şi o întrebare adresată profesorului Qualt ne-ar fi ajutat să ne apropiem de adevăr.

Aşa cum obişnuia să spună răposata mea mamă: „Misterele nu există niciodată. Cineva, undeva, cunoaşte adevărul.”

Am făcut o vizită doctorului Jarvis a doua zi dimineaţa, pe la nouă jumătate. Părea să fie o altă zi frumoasă deşi vântul bătea mai puternic, iar nori albi şi groşi se adunau înspre apus. Anna rămase în maşină, în timp ce cu am parcurs aleea de cărămizi ce ducea la uşa principală, pe sub un ulm bătrân. Am sunat.

Casa doctorului se afla în cartierul bogat al Hyannis-ului, înconjurată de parcuri elegante, poteci umbroase şi străzi liniştite, lira o clădire albă, în stil colonial, plină de farmec şi originalitate – extrem de potrivită ca stil pentru caracterul blând, dar destul de scorţos, al lui Jarvis.

Menajera, o negresă scundă într-un şorţ alb apretat, a deschis uşa.

— Domnul…?

— Aş dori să vorbesc cu doctorul Jarvis. Este acasă?

— În acest moment serveşte micul dejun.

— Spune-i că e vorba de Max Greaves. Anunţă-l că ştiu cum a murit.

Fata păru perplexă.

— Domnule?...

— E tot ce am avut de spus. Comunică-i doctorului Jarvis că ştiu cum a murit Max Greaves.

Aruncându-mi o privire dezaprobatoare, fata se îndepărtă de-a lungul unui coridor spre ceea ce trebuia să fie sufrageria. S-a auzit o conversaţie în şoaptă, apoi un scaun se mişcă şi doctorul Jarvis apăru ştergându-şi buzele cu un şerveţel de olandă. lira înalt, puţin adus de spate, cărunt şi cu nasul ascuţit ca aripioara de rechin. Îmbrăcat impecabil într-un costum gri, purta ochelari fără ramă şi un lanţ cu ceas de aur atârna pe vesta asortată.

— Hună dimineaţa, spuse el. Mă tem că aţi năucit-o pe Lucinda. Se întâmplă adesea.

— Fără intenţie, am replicat cu. Mă numesc Harry Erskine şi sunt finul lui Max.

— Ah, desigur. Cred că v-am văzut ieri la înmormântare. Condoleanţele mele.

— Mulţumesc. Nu intenţionam să vă deranjez la masă, doctore Jarvis, dar Marjorie mi-a povestit ce s-a întâmplat când a murit Max şi sunt oarecum îngrijorat în legătură cu întreaga situaţie.

— Îngrijorat? Cum aşa?

M-am scărpinat în cap.

— Nu ştiu exact. E destul de greu să vă explic. Dar aşa cum văd cu faptele, ceva îl sâcâia pe Max Greaves şi mi se parc că acelaşi lucru i s-ar putea întâmpla naşei mele.

Dr. Jarvis mă privi cu seriozitate.

— Poftiţi înăuntru, mă invită el. Cel mai bine ar fi să serviţi o cafea în vreme ce eu îmi voi sfârşi micul dejun.

Am pătruns în eleganta locuinţă. Doctorul Jarvis mă conduse în sufrageria stil Adam[12], verde şi alb; pe pereţi atârnau peisaje în ulei, vederi marine şi câmpeneşti. De la masa ovală furniruită se deschidea o excelentă perspectivă asupra grădinii mari, cu un contur neregulat, cât şi asupra îndepărtatei linii albastre a oceanului.

Fata în casă îmi turnă o ceaşcă cu cafea, iar doctorul Jarvis îşi termină de tăiat şi uns cu unt brioşele, cu precizie chirurgicală.

— Aţi spus că acelaşi lucru i s-ar putea întâmpla şi lui Marjorie, începu el. Ştiţi ce anume?

Am pus ceaşca jos.

— Greu de spus pentru moment. Nu ştiu cât de bine îi cunoaşteţi pe naşii mei, dar bănuiesc că sunteţi foarte apropiaţi. Vreau să spun, sunteţi prieteni de familie.

Doctorul Jarvis încuviinţă din cap.

— Într-adevăr suntem. Soţia mea şi cu mine obişnuiam să cinăm adesea la Winter Sails, până în clipa când Max a devenit suferind.

— Suferind? Nu vă înţeleg. Marjorie mi-a spus că nu era nimic în neregulă cu el – din punct de vedere fizic.

— Nimic, răspunse doctorul, în afară de o tensiune mare şi de unele probleme legate de prostată. Când am zis „suferind”, m-am referit atât la nervozitatea şi neliniştea sa,

[12] Stil de arhitectură, decoraţii interioare şi mobilier, proiectat de Robert şi James Adam în secolul al XVIII-lea (n.tr.)

cât şi la faptul că şi-a permis să-şi neglijeze afacerile.

— Aţi ştiut vreodată de ce? am întrebai eu. Şi-a deschis vreodată Max inima în faţa dumneavoastră?

Doctorul Jarvis termină de mestecat o brioşă.

— Nici în vremurile sale bune Max n-a fost un tip prea comunicativ, cum ştii şi dumneata. Tot ce cunosc e că simţea un fel de constrângere în a-şi petrece zilele şi nopţile în compania unei piese antice de ceramică arabă pe care o adusese din Orientul Mijlociu.

— Amfora, l-am întrerupt cu. Amfora cu cai şi flori.

— Corect, aprobă din cap interlocutorul meu; agită apoi un mic clopoţel de argint şi mai ceru cafea

— V-a spus vreodată Max de ce?

— Ce anume „de ce”?

— De ce-şi petrecea zilele şi nopţile lângă amforă? Ce *făcea* cu ea? Acum e încuiată în foişorul de la Winter Sails; mai mult decât închisă, e sigilată cu două bare de fier, ceară şi Dumnezeu mai ştie cu ce altceva.

— Cunosc, replică doctorul.

— Şi nu credeţi că-i neobişnuit?

Jarvis mă privi cu atenţie.

— Bineînţeles că da. Max Greaves era un tip straniu în felul său. Dar ştia ce face. Trebuie să înţelegeţi că nu era un amator.

— Ce fel de amator?

— Orice fel de amator, continuă grijuliu doctorul. Era un om de afaceri, un diplomat, dar şi un colecţionar de antichităţi rare, un savant şi un gentleman. Nimic din ceea ce a făcut nu poartă amprenta amatorismului. Aşa cum am mai spus, ştia ce face.

Am oftat.

— Şi cu toate acestea, şi-a pus capăt zilelor.

Doctorul Jarvis ridică uşor din umeri.

— Chiar aşa?

— Hi bine, ştiţi acest lucru la fel de bine ca şi mine, am replicat eu. Marjorie l-a găsit în bucătărie cu faţa tăiată.

Doctorul Jarvis puse jos şerveţelul şi mă privi fix, cu o expresie solemnă întipărită pe faţă.

— Domnule Erskine, nu ştiu care este profesiunea

dumneavoastră, zise el cu o voce gravă, dar într-a mea am învăţat să nu trag concluzii pripite.

— Deci susţineţi că nu a fost vorba de o sinucidere?

— A fost o sinucidere *de un tip particular*.

Am pescuit o ţigară.

— De ce de tip particular? Câte feluri de sinucideri sunt?

Doctorul scoase o brichetă de aur din buzunarul vestei, se întinse peste masă şi mi-o aprinse.

— Diverse tipuri. Aproape la fel de multe ca şi cazurile respective. Fiecare persoană ce se hotărăşte să-şi ia singură viaţa o face pentru un motiv care, în momentul morţii, pare covârşitor de important. Sinuciderea este rezultatul unei crize psihice şi toate crizele de acest gen sunt complet diferite în raport cu starea de tensiune şi necazurile fiecăruia.

— Prefer să mă scutiţi de prelegeri de psihologic bune pentru şcoala primară. Vreau să ştiu ce fel de sinucidere a ales naşul meu.

Doctorul Jarvis îşi scoase ochelarii. Ochii săi spălăciţi îmi aduceau aminte de o moluscă în cochilie peste care a fost turnat sos Tabasco[13].

— Sinuciderea lui Max Greaves este de tipul *sacrificiu de sine*, declară el calm. Nu şi-a luat singur viaţa. *A oferit-o*.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre fereastră. Afară era cald, soare, o atmosferă normală. Aici înăuntru, fiorii şi tensiunea ce păreau să însoţească orice cuvânt pe care-l rosteam referitor la amforă erau vizibile. Am fumat în tăcere o bună bucată de vreme, apoi am întrebat:

— Doctore Jarvis, dacă Max şi-a oferit viaţa, aţi putea să-mi spuneţi pentru ce şi din ce cauză?

Interlocutorul meu tuşi.

— Domnule Erskine, înainte de a vă răspunde, permiteţi-mi să vă pun şi eu o întrebare. Ce credeţi că o ameninţă pe doamna Greaves şi ce legătură arc cu moartea lui Max?

M-am rezemat de fereastră urmărind dârele îndepărtate de spumă pe întinsul albastru al mării.

— Nu ştiu, am rostit eu încet. Se întâmpla ceva straniu cu

[13] Sos de ardei iute – specialitate mexicană (n.tr.)

amfora şi nu ştiu de ce. Bănuiesc că Max acorda acestui vas tot felul de proprietăţi particulare, pe care de fapt nu le avea. Cred că s-a convins singur că aceste lucruri s-au întâmplat cu adevărat – că amfora cânta şi că făcea tot felul de minuni. Aş considera chiar că el însuşi este cauza tuturor angoaselor şi a tragicului sfârşit. Ceea ce mă îngrijorează acum este faptul că şi Marjorie pare să aibă aceeaşi atitudine vis-a-vis de amforă şi dacă simte aşa, ei bine, s-ar putea să sfârşească la fel.

Doctorul Jarvis făcu o strâmbătură. Arăta obosit, îmbătrânit şi de-abia puteam să-mi cred ochilor că era aceeaşi persoană care mă vizitase cu atâţia ani înainte, stătuse pe marginea patului meu şi-mi arătase cum să confecţionez aeroplane din spatule de lemn.

— Domnule Erskine, vă voi povesti ceea ce ştiu. Nu este prea conform cu etica profesională, dar am fost la fel de zăpăcit şi dărâmat de moartea lui Max ca şi dumneata – şi poate că o minte neinfluenţată ne va fi de ajutor.

— Am rămas lângă fereastră, fumând şi privind grădina.

— Continuaţi, vă ascult.

— Am afirmat că Max nu era un amator – în orice domeniu. Orice ar fi făcut, considera întotdeauna că trebuie s-o facă la fel de bine sau chiar mai bine decât un profesionist. Nu precupeţea nici un efort şi dacă nu putea fi cel mai bun, renunţa pur şi simplu, fără a mai încerca vreodată. Max Greaves trebuia să fie numărul unu în tot ce făcea.

— Iată o descriere nepărtinitoare, am zis eu calm.

— Ei bine, Max era unul din cei mai bine informaţi colecţionari de antichităţi ale misticului Orient Mijlociu din întreaga lume. Nu ştiu dacă sunteţi la curent cu aceste fapte, dar cele mai multe din obiectele sale erau legate de magic şi ocultism. Amfora constituia triumful său. A cumpărat-o în Persia prin anii ’50, a adus-o în Statele Unite şi a petrecut apoi ani şi ani încercând să descopere ce era de fapt şi cum trebuia păstrată. Credea că e amfora originală a lui Ali Baba, un presupus vrăjitor de curte din vremuri imemoriale. Îmi vorbea adesea despre ea, obişnuind să menţioneze faptul că înăuntru se afla un spirit

autentic, ceva în genul duhului lămpii. Spunea că amfora fusese sigilată special pentru a-l ţine înăuntru şi dacă încercai s-o deschizi, ai fi murit într-o manieră atât de oribilă de nici nu putea fi imaginată. Duhul era extrem de puternic şi de răuvoitor. Singurul mijloc de a-l stăpâni era să pui mâna pe câteva vechi cărţi de magic şi să înveţi cum să-l ţii sub papuc.

M-am aşezat, lăsându-mă confortabil pe spate.

— Şi aţi crezut aşa ceva? Sau aţi considerat ca mintea sa o luase razna?

Doctorul Jarvis zâmbi.

— Nu ştiam ce să cred. Max era întotdeauna atât de convingător când vorbea despre acest duh. Ş despre Amfora Djinului, cum o denumea el. Dacă am înţeles bine, djin este un alt cuvânt arab pentru duh.

— E adevărat, am încuviinţat cu plin de importanţă, deşi aflasem acest lucru de-abia cu o zi înainte. Djin, spirit, duh, toate înseamnă acelaşi lucru.

— Aveam îndoieli din ce în ce mai mari în ceea ce-l privea pe Max. Când i-am văzut pentru prima dată cadavrul, am crezut că s-a omorât. Nu exista nicio posibilitate ca cineva să intre şi să iasă din bucătăria unde se întâmplase totul. Şi era limpede, după urmele ezitante de cuţit, că era vorba de o sinucidere. Întrebarea rămâne, aşa cum ai menţionat şi dumneata, de ce?

— Era nebun? am întrebat cu direct. Îşi ieşise din minţi?

— Nu putem exclude această posibilitate. Dar după părerea mea, nu există decât două explicaţii.

— Şi care ar fi ele?

Doctorul Jarvis ridică două degete.

— Prima: nu era sănătos mintal şi credea că Amfora Djinului avea puteri nefaste care-l copleşeau. A doua, că Amfora *acţiona* cu adevărat asupra lui şi că s-a sinucis pentru a o împiedica să-i ia în stăpânire mintea şi corpul.

Mi-am mai turnat cafea.

— Există dovezi pentru ambele variante?

Doctorul clătină din cap.

— Nu prea multe. Cu permisiunea doamnei Greaves, am efectuat autopsia. Niciun fel de leziuni pe creier, nicio

tumoare sau o altă afecţiune care să fi condus la halucinaţii sau un comportament anormal.

— Asta nu înseamnă că nu putea să fi fost nebun.

— Oh, nu, bineînţeles. Putea să fi suferit de un serios deranjament mintal fără ca acesta să fie detectat la o simplă examinare. Însă autopsia a relevat faptul că această posibilitate e puţin probabilă, avându-se în vedere că era un om perfect normal, că nu prezenta simptome de dezechilibru şi incompatibilitate – exceptând afacerea cu amfora.

Am strivit ţigara în scrumieră.

— Şi în ceea ce priveşte lipsa unui dezechilibru mintal? Există mărturii care să ateste că amfora e – ei bine, ceea ce e?

— Foarte puţine. Provin din legende şi din auzite; cel puţin aşa am înţeles din indiciile ocazionale pe care mi le dădea Max. Spunea întotdeauna că e imposibil să deschizi amfora, iar dacă ai face-o, nu ai vedea nimic. Djinul nu are formă fizică atâta timp cât este închis înăuntru. De aceea orice duh puternic încearcă să-i convingă pe cei de afară să le găsească o faţă.

Am simţit înţepături ca de gheaţă în palme.

— O faţă? am repetat eu în şoaptă.

— Exact. Djinul nu poate părăsi amfora decât dacă şi-a găsit o faţă. Fără ea este prins în capcană şi nu are nicio putere să călătorească, să zboare, să înoate sau să facă orice altceva îi stă în obicei.

— Doctore Jarvis, e oare posibil ca naşul meu să-şi fi tăiat faţa pentru a-l împiedica pe djin să i-o fure?

Interlocutorul meu privi într-altă parte.

— La exact acest lucru m-am referit când am declarat că este vorba de o sinucidere de tip sacrificiu de sine. Fie că există sau nu djini, Max credea că ne face tuturor o favoare dacă nu-i oferă duhului singurul lucru de care acesta ar fi avut nevoie pentru a scăpa din închisoarea unde se găsea. Propria faţă.

Nu ştiam ce să spun. Am rămas ţintuit pe scaun, în timp ce doctorul Jarvis mă privea cu nişte ochi calmi, blânzi dar şi preocupaţi, iar ceasul din buzunarul vestei sale ticăia cu

debitul verbal al unei femei agitate.

4

Am deschis uşa maşinii şi am urcat. Anna era vădit iritată.

— Nu te-ai prea grăbit, nu-i aşa? Credeam că ai spus că vrei să-i vorbeşti doar câteva minute.

Am pornit motorul, am întors maşina şi m-am îndreptat spre drumul ce ducea înspre ţărm. Am băgat mâna în buzunar pentru a scoate o ţigară.

— Mi se pare că ţi-ai pierdut graiul, la fel cum ai pierdut şi noţiunea timpului, continuă ea aspru.

Mi-am aprins ţigara cu vechea mea brichetă.

— Întotdeauna păţesc la fel ceva când o femeie îmi dovedeşte că am greşit. O invidie şovină caracteristică bărbaţilor.

— Fumezi prea mult, declară ea deschizând fereastra maşinii. Ştii că statisticile menţionează faptul că mult mai mulţi oameni mor din cauza cancerului pulmonar decât din cea a duhurilor rele?

— Nu sunt sigur că n-aş prefera cancerul, am zis cu luând o curbă în scrâşnet de pneuri.

— Cum a decurs întrevederea? Ţi-a spus cum a murit Max Greaves?

Nu mi-am clintit privirea de la şosea.

— Doctorul Jarvis nu ştie mai mult decât noi. Presupune doar, ca şi noi dealtminteri. Crede că Max şi-a tăiat faţa dintr-un motiv foarte întemeiat. Indiferent dacă se află sau nu vreun spirit fermecat în acea amforă, Max încerca să-l împiedice să revină la viaţă.

— Nu te înţeleg.

— Ca să fiu sincer, nici eu n-am înţeles şi nici doctorul

Jarvis. Max i-a spus că în amforă se găseşte un djin, dar că acesta nu putea scăpa de acolo fără a avea la dispoziţie o faţă. Se presupune că un astfel de duh nu are formă bine definită, dacă înţelegi ce vreau să spun; e doar un nor de fum într-o sticlă. Nu poate exista în afara amforei decât dacă împrumuta trăsăturile fizice ale cuiva sau cineva. De aceea Max a scos tablourile de pe pereţi, şi-a spart pipa şi a ars toate fotografiile şi etichetele pe care erau înfăţişate chipuri de oameni.

Anna se încruntă.

— Ceea ce spui n-are nici un sens. Dacă djinul putea să împrumute înfăţişarea iui Max, de ce n-a făcut-o imediat? Sau de ce nu s-a folosit de faţa lui Marjorie, ori a domnişoarei Johnson?

Am făcut o mişcare bruscă pentru a evita un băiat pe bicicletă.

— Ideea unui duh nefast cu o faţă ca cea a domnişoarei Johnson e prea înfricoşătoare numai dacă te gândeşti la aşa ceva, am replicat cu. Dacă tu ai fi un djin, ţi-ar place să bântui prin împrejurimi arătând ca ea?

— Harry, tu u eşti serios.

Am aruncat pe fereastră ţigara pe jumătate fumată.

— Ei bine, ce dracu’ să fac? Ştii că nu vreau să cred nimic din astea, dar în acelaşi timp eşti a naibii de conştientă că sunt *convins* că totul este adevărat.

Anna îşi întredeschise buzele voluptoase.

— Chiar crezi zise cu o voce răguşită. Vrei să spui că eşti cu adevărat de părere că...

— Ca în Sherlock Holmes, nu? Eliminăm imposibilul şi orice rămâne, indiferent cât de improbabil pare, e adevărul adevărat. Ceva în genul acesta. Consider că toată povestea asta despre djin este neverosimilă şi foarte puţin probabilă, dar oricare altă explicaţie în legătură cu ce se întâmpla la Winter Sails este al dracului de ridicolă.

— Dar... feţele lui Marjorie şi a domnişoarei Johnson?

— Nu ştiu. Poate că-i mai dificil pentru un djin să împrumute înfăţişarea unui om în carne şi oase decât s-o ia dintr-un tablou ori dintr-o fotografie. Poate profesorul Qualt e capabil să ne dea o idee.

— La el vrei să mergi acum?

Am clătinat din cap.

— Mai întâi la Marjorie. Vreau să văd dacă se menţine pe aceeaşi poziţie ca şi aseară.

— O.K., aprobă Anna. sunt de aceeaşi părere.

După încă zece minute am ajuns la Winter Sails. Am parcurs încet aleea cu prundiş, trecând pe lângă copacii cu coroanele aplecate şi peluzele neîngrijite şi ne-am oprit în faţa casei. Părea goală şi părăsită. Şpiţul era acolo unde îl lăsasem – lingă scările verandei, iar draperiile ferestrelor de la etaj erau încă trase.

Am coborât din maşină şi am privit împrejur. Vântul uşor dinspre vest determina răsucirea sfârlezei. În aer se simţea un miros proaspăt de alge. Am păşit spre uşa de intrare a cărei vopsea albastră începuse să se scorojească şi am sunat. Am auzit clopoţelul undeva în interior.

— Pare că nu e nimeni acasă, constată după câteva momente Anna.

— Să mai aşteptăm puţin. Poate că nu s-au trezit încă.

Am sunai din nou şi am aşteptat răbdător să apară cineva. După două sau trei minute, am decis că Marjorie şi d-ra Johnson ieşiseră după cumpărături, sau după orice altceva le trece prin cap văduvelor şi însoţitoarelor lor în dimineţile frumoase de august.

— Nu crezi că s-a întâmplat ceva, nu-i aşa? mă întrebă Anna.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, persoana pe care am văzut-o aseară? Cea în mantie?

— Nu-mi cere mie părerea. Mai bine verifică dacă automobilul mai este în garaj. Eu mă duc să arunc o privire în cealaltă parte.

Anna se îndreptă spre garajul dărăpănat, în vreme ce eu înconjuram casa. Am urcat cele trei trepte mici de cărămidă ce dădeau spre peluza principală. Din mijlocul acesteia puteam vedea foişorul cu acoperişul său gotic şi cu ferestrele neatrăgătoare, întunecate. Mă întrebam dacă n-ar fi fost posibil să ajung până acolo cu o scară, aşa încât să ştim la ce să ne aşteptăm înainte de a sparge uşa foişorului.

Pe oceanul albastru, acoperit acum de spume, o mică flotilă de iahturi naviga în bătaia vântului, iar pescăruşii zburau în cercuri deasupra plăjii pustii. Iarba înaltă a peluzei îmi stânjenea mişcările în timp ce păşeam spre cadranul solar năpădit de bălării. Mi-am pus mâna streaşină la ochi pentru a avea o imagine mai clară a foişorului.

Nu prea aveai ce vedea. Ferestrele erau impenetrabile, iar în ceea ce priveşte aspectul exterior nu era nimic deosebit de remarcat. Am păşit până la piedestalul de piatră al cadranului solar, încercând să mă cocoţ pentru o poziţie mai avantajoasă, dar tot degeaba. Foişorul rămânea întunecat, tăcut şi plin de secrete.

Am privii cadranul solar să-i verific exactitatea prin comparaţie cu ceasul meu. În copilărie ţinusem foarte mult la acest instrument. Pentru mine reprezentase întotdeauna ceva misterios felul în care soarele se mişca pe cer şi că umbra lui pe instrument indica timpul. Şi acum, de câte ori văd un cadran solar îmi aduc aminte de verile lungi şi caniculare ale copilăriei, când zilele păreau să treacă atât de încet şi când posibilitatea de a ajunge vreodată la maturitate nici măcar nu-mi trecea prin cap.

Dar în acea zi, cadranul nu mă mai făcea să mă gândesc la aşa ceva. În locul obişnuitelor cifre romane şi al numelui fabricantului încrustat pe placa de alamă, se găsea acum o serie complet diferită de cifre şi imagini. Le-am examinat cu atenţie. La partea exterioară se aflau cercuri cuprinzând litere arabe, iar în centru minuţioase desene ale unor insecte şi animale neobişnuite. Indicatorul diferea şi el. Avea nişte găuri şi orificii dispuse în formă de şarpe.

Am auzit paşi traversând peluza şi am strigat:

— Anna, vino să-ţi arăt ceva.

M-am întors – era Marjorie. Perspectiva trebuie să-mi fi jucat o festă pentru că la început ea a părut foarte mică, ca şi cum aş fi privit-o prin celălalt capăt al unui telescop, dar pe măsură ce s-a apropiat, a devenit tot mai mare, într-un mod disproporţionat faţă de distanţa parcursă. În momentul când a ajuns lângă cadranul solar, arăta perfect normală, însă impresia încercată îmi lăsă un sentiment straniu şi confuz.

— Marjorie, am exclamat eu. Nu cu bucurie, deoarece faţa îi era cumplit de trasă şi de obosită, ci cu respectul datorat de un fin.

Mă privi fără să rostească vreun cuvânt. Purta o rochie neagră, lungă până la glezne, ce fâlfâia în bătaia uşoarei brize a oceanului, cercei ce scoteau un sunet ca de clopoţel la o mişcare cât de mică a capului şi un pince-nez gălbui. Părul de culoarea oţelului era strâns într-un coc.

— Marjorie, te simţi bine? Nu pari să fii tu însăţi.

Naşa mea nu dădu semne că ar fi auzit întrebarea.

— Ai atins cadranul? se interesă ea.

Am privit în jos.

— Nu, bineînţeles că nu. Adică... ăă... Îl priveam doar.

Pare diferit. Nu ştiu cum, dar mi s-a părut că era mai bine să nu-i spun că-l pipăisem. În tonul vocii ei simţeam o ameninţare bizară.

— Într-adevăr, recunoscu ea deschis, e diferit.

Am aşteptat să-mi dea unele explicaţii dar n-a făcut-o. Rămase pe loc, nemişcată şi tăcută şi pe Dumnezeul meu dacă atitudinea ei nu constituia o invitaţie directă de a pleca cât mai repede de acolo.

— Marjorie, am continuat eu cu toată seriozitatea. Ceva e în neregula aici şi vreau să te ajut. Tot ce doresc e să-mi spui ce nu merge...

— În neregula? repetă ca calmă. Nu, nimic nu-i în neregulă. Harry, n-ai de ce să te nelinişteşti, nu este nevoie s-o faci. Totul decurge cum trebuie. Suntem fericiţi.

Am scos din buzunar o ţigară. Situaţiile limită mă determină întotdeauna să fumez excesiv de mult. Făcându-mi mâinile căuş pentru a mă feri de briză, am aprins-o, pârlindu-mi sprâncenele cu flacăra brichetei.

— Marjorie, aseară mi s-a părut că mai zăresc pe cineva, în afara domnişoarei Johnson. Un bărbat sau o femeie, înveşmântată într-un soi de mantie.

Naşa mea privi peste umăr spre casă. Pe foişor sfârleaza – un iatagan ruginit îndreptat spre vest – continua să se mişte scârţâind.

— Chiar aşa, Harry? răspunse ea cu un aer absent. Interesant.

— *Interesant*? Marjorie, nu mai înţeleg nimic. O persoană misterioasă într-un soi de mantie dă târcoale casei şi tot ce poţi să spui este “interesant”? Cine-i individul? Ce se petrece aici?

Marjorie luă drumul spre casă, într-un ritm atât de rapid încât am avut dificultăţi să menţin pasul.

— Nu pot să te ajut decât dacă ştiu ce se petrece!

— Harry, suntem fericiţi, repetă ea pe un ton sec, fără nici o umbră de emoţie. În culmea fericirii. În al noulea cer, Harry. Toţi!

— Marjorie, te rog! Dar ea continua să meargă spre treptele de cărămidă ce dădeau în drumul de acces. Am încercat să o prind de mânecă, fără să reuşesc. Parcă nu era confecţionată dintr-un material palpabil. Următorul lucru de care am fost conştient a fost faptul că Marjorie zbură realmente peste alee, dispărând în casă. Totul se petrecu atât de repede încât nu am înţeles pe deplin ce se întâmplase.

M-am repezit la uşa principală şi am sunat din nou, apoi am bătut cu pumnul.

— *Marjorie! Marjorie! Vreau să vorbesc cu tine*! am ţipat dar nu s-a auzit nici un răspuns.

Tocmai în acel moment, Anna dădu colţul, venind din direcţia garajului.

— Maşina e încă aici, strigă ca. Bănuiesc că mai dorm încă. M-ai chemat cumva?

Mi-am lovit palma cu pumnul încleştat.

— Nu, la naiba, nu pe tine, pe Marjorie. Eram pe peluză când a apărut. Apoi a zbughit-o în casă. Acum nu mai vrea să deschidă uşa.

— Eşti *sigur*? mă întrebă Anna ridicând din sprâncene. Foarte ciudat.

— Sigur? am răspuns cu furios. Bineînţeles că da. O cunosc de treizeci de ani. Cine altcineva ar fi putut să fie?

Ne-am îndepărtat de casă încercând să vedem dacă nu cumva cineva ne privea de la etaj. Dar draperiile erau trase şi nu se zărea nici un semn de viaţă.

— Poate ar fi mai bine să pătrundem înăuntru, sugeră Anna. Le-o fi rău, sau or fi având ceva probleme...

M-am strâmbat.

— Poate să creeze câteva... Precum bolşevicii.

Anna mă apucă de mână.

— Harry, ştii că ceva se întâmplă aici. Cred că ar trebui să faci un efort să afli ce anume. Să presupunem că djinul a scăpat, crezi că i-a făcut şi ei acelaşi lucru ca lui Max?

M-am îndreptat spre treptele de cărămidă şi m-am aşezat pe ele. Anna mi se alătură şi preţ de câteva momente am cântărit fiecare lucrurile în linişte.

— Nu ştiu, am rupt eu tăcerea. Nu ştiu unde încep şi unde mi se termină responsabilităţile. Spunea că e în culmea fericirii. Că toţi sunt în al noulea cer.

— Toţi? Marjorie, d-ra Johnson şi mai cine?

— Oh, nu mă întreba pe mine. Încep să cred că facem din ţânţar armăsar.

Anna se strâmbă la rândul ei.

— Te comporţi foarte ciudat astăzi.

— Ei bine, e mai convenabil decât să alergi după duhuri persane. Haide odată. Cred că trebuie să dăm uitării porcăria asta şi să mergem să mâncăm ceva. Mi-ar face bine o bere rece şi un cârnat cald.

Anna clătină din cap.

— Harry, n-are rost să ne ascundem după deget. Eu trebuie să găsesc amfora pentru că sunt plătită pentru asta, iar tu trebuie s-o găseşti deoarece Marjorie e naşa ta – şi văduvă. Nu ne putem eschiva.

Am ridicat din umeri.

— Mi se pare că ai un motiv mult mai întemeiat decât mine pentru a duce acţiunea la bun sfârşit. De ce nu pui mâna pe şpiţ, dărâmi uşa şi-i explici personal problema lui Marjorie?

Anna mă privi cu seriozitate.

— Aş vrea să am curajul. Ce-ai zice să pătrundem prin ferestrele foişorului? Crezi că am putea ajunge până acolo cu o scară?

— Bănuiesc că da, am răspuns eu în silă. Dar îţi dai scama că, tehnic vorbind, încălcăm o proprietate?

Anna îşi descheie nasturii manşetelor de la bluza ei gri de mătase.

— Încalc o proprietate doar atunci când sunt prinsa asupra faptului. Unde sunt scările?

Am arătat cu degetul spre magazia de unelte.

— Presupun ca nu-ţi pot schimba hotărârea?

— În nici un fel. E timpul să aruncăm o privire atentă asupra acestei amfore, la lumina zilei.

M-am ridicat.

— Fiind o femeiuşcă plăpândă, probabil ai nevoie de un oarecare ajutor. O.K., hai sa facem rost de o scară şi să vedem de ce e în stare blestemata aia de oală. Poate că s-a schimbat la fel de mult ca şi cadranul solar.

Anna ridică din sprâncene.

— Ce cadran?

Am arătat cu capul spre peluză.

— Cel de acolo. Cadranul a fost modificat într-o manieră arabă.

— Eşti sigur?

— Bineînţeles că da. Şi mai încetează să mă tot întrebi dacă sunt sigur. Sunt tipul cel mai sigur de sine din câţi am întâlnit vreodată. Dar nu-i nevoie să mă crezi pe cuvânt – du-te şi uită-te.

— Asta şi vreau, zise ea şi o luă la fugă atât de repede încât a trebuit s-o urmez să văd de ce era necesară atâta grabă.

— Uite acolo, am zis eu arătându-i cu degetul desenele şi literele arabe. Când eram copil, era un cadran solar obişnuit.

Anna examina cadranul, având întipărită pe faţă expresia îngrozita a unei mame care cercetează părul plin de păduchi al odraslei. Buzele i se mişcau uşor pe măsură ce traducea pentru sine cuvintele şi din când în când repeta: Dumnezeule!

Am aşteptat răbdător să termine. Apoi, în timp ce ea îşi ridica privirea, am întrebat-o:

— Ce-i asta? Vreo altă manifestare persană bună să te-nfioare?

Anna încuviinţă din cap.

— Cred că poţi s-o numeşti astfel. Am citit despre aşa ceva, am văzut şi desene, dar acesta-i primul pe care-l văd.

Se numeşte ceas de noapte.

— Vrei să spui un cadran solar care indică timpul noaptea? Ştiam că arabii erau foarte deştepţi, însă nu-i credeam atât de inteligenţi.

— Nu e un ceas în sensul la care te gândeşti. Îi un dispozitiv spiritual. Ai auzit vorbindu-se despre stele şi planete care vin în conjuncţie unele cu altele?

Am rânjit fără pic de umor.

— Stimată doamnă, stai de vorbă cu un expert în materie.

— Ei bine, continuă ea fără a-mi întoarce zâmbetul, s-a spus întotdeauna că unii din vechii arabi au găsit mijloacele prin care să atragă influenţa planetelor asupra unui punct focalizat de pe pământ – exact ca şi cum ar fi focalizat razele soarelui cu ajutorul unei lupe. Puteau regla ceasurile de noapte în aşa fel încât să se alinieze la diferite galaxii şi stele, concentrând într-o zonă nu mai mare decât unghia degetului meu orice forţe spirituale ar fi dorit.

Am dat un bobârnac indicatorului ceasului.

— Deci aşa arată un adevărat dispozitiv spiritual? Poate că-i doar decorativ.. Ceva descoperit de Max în una din călătorii.

Anna mă privi cu severitate.

— Harry, un ceas de noapte nu este „descoperit” pe undeva. Ele sunt încă interzise în Iran, deşi nicio oficialitate nu va recunoaşte acest lucru. Ultimul ceas de acest fel a fost confiscat şi distrus în Bagdad acum douăzeci şi cinci de ani.

M-am încruntat.

— Glumeşti? Unul din acestea? Dar ce dracu' poţi face cu ele?

— Foarte multe, răspunse Anna. Le poţi folosi pentru a-ţi doborî duşmanii. Sau pentru a insufla puteri supranaturale prietenilor. Dar îţi trebuie experienţă şi aptitudini extraordinare pentru a le utiliza corect. Bănuiesc că o activitate de altă natură ce poate fi comparată cu acţionarea unor astfel de dispozitive este să pilotezi un avion într-o zonă unde bântuie un uragan. Ai de-a face cu forţe cumplite, violente şi tot timpul trebuie să le focalizezi

cu o precizie de ceasornic.

— Amuzant. Singura întrebare rămâne: ce caută aici?

Anna îşi îndepărtă din ochi o şuviţă din părul cârlionţat.

— Nu va fi prea greu să aflăm. Îngenunchează şi priveşte prin partea laterală a indicatorului, până ce orificiile ajung pe aceeaşi linie. Oricum, asta se menţionează în cărţile vechi pe care le-am studiat.

— În regulă. Deşteaptă idee!

Am îngenuncheat lângă cadran, am închis un ochi şi am privit prin deschizăturile practicate în partea laterală a indicatorului. Lucrul cel mai curios legat de aceste orificii era acela că, deşi realizate pe acelaşi indicator bidimensional, plat, păreau să dispară când le priveai din anumite unghiuri. M-am învârtit în jurul cadranului până ce toate au ajuns să conveargă spre una singură.

— Ce vezi?

— O gaură. Ce altceva crezi?

— Normal, dar uită-te *prin* ea.

M-am conformat şi mi-am focalizat privirea prin acel orificiu extraordinar. La început n-am văzut decât o lumină slabă, apoi mi-am dat seama că priveam reflecţia norilor în geamuri. Am mişcat capul puţin într-o parte şi mi-am dat seama ce era. Ceasul de noapte fusese astfel dispus încât să se focalizeze asupra foişorului în stil gotic de la Winter Sails.

— Foişorul? se interesă Anna.

— Da.’

— Bănuiam, răspunse ea. Cred că trebuie să-l găsim neîntârziat pe profesorul Qualt şi să-l întrebăm ce putem face.

Am dat din umeri.

— O.K., dacă aşa doreşti. Dar dacă acest ceas este atât de periculos, de ce nu-l sfărâmăm pur şi simplu?

— Nu. Ar putea avea influenţă asupra oamenilor inocenţi cât şi asupra duhurilor rele. Un ceas de noapte se ataşează de oameni precum copiii de cordonul ombilical. Dacă ai fost afectat de acest dispozitiv, atunci devii complet dependent de el pentru a supravieţui din punct de vedere spiritual.

— Ei bine, dacă ştii despre ce vorbeşti, s-o lăsăm baltă,

am propus eu. Părerea mea sinceră e să-l distrugem.

Aruncând o ultimă privire prin orificiu, mi s-a părut că văd o uşoară mişcare. Am privit din nou şi aş fi putut să jur că am distins o figură ştearsă, pe jumătate ascunsă de lumina reflectată de fereastra foişorului.

— Anna, am început eu, dar figura dispăru şi nu mai rămase decât casa tăcută şi sfârleaza de vânt ce se învârtea scârţâind încontinuu, sâcâindu-mă ca o durere ce nu mai voia să dispară.

Ne-am petrecut după-amiaza încercând să-l găsim pe profesorul Qualt. I-am telefonat la vechea casă din New Bedford, însă proprietăreasa ne-a comunicat că plecase pe la 7.30 dimineaţa, luând cu el şi ceva de-ale gurii. De obicei se ducea pe plajă să-şi redacteze notele de curs. Din păcate nu ne putea indica plaja sau locul unde se afla aceasta. Anna şi cu mine ne-am uitat resemnaţi unul la celălalt, ne-am urcat în maşină şi am pornit să-l căutăm.

După ce am colindat vreo şapte locuri posibile, am observat o umbrelă viu colorată printre dunele năpădite de iarbă şi ne-am apropiat pentru a vedea mai bine. Sub ea se afla adormit profesorul Qualt. Era de vârstă mijlocie, cu un fizic impresionant şi acoperit de un păr negru şi des – exact ca o gorilă educată. Zăcea pe spate cu o cutie de bere pe jumătate golită în mână; aparatul de radio de lângă el transmitea un cvartet de coarde de Mozart. Profesorul purta ochelari de soare, chiloţi de baie în dungi şi sandale de piele confecţionate manual ce se puteau cumpăra oriunde în Key West.

Anna se aplecă şi închise radioul. O bucată de vreme bărbatul rămase cufundat în acelaşi somn adânc, apoi nasul începu să-i tremure convulsiv, ochii i se deschiseră şi el se ridică.

— *Anna Modena*, zise el nesigur, cu o voce gravă şi bine modulată. Ce Dumnezeu faci aici? Ah, scuză-mă te rog, eram pe punctul...

— De a pune pe hârtie notele de curs? întrebă Anna cu un uşor sarcasm.

Qualt râse. Deschis, din toată inima, ceea ce-mi aduse

aminte de un tip uriaş, vesel dar antipatic pe care-l cunoscusem odinioară. Căscă, îşi întinse braţele păroase şi ne invită să luăm loc pe pătură lângă el.

— Vreţi o bere? mă întrebă. În aceeaşi clipă am început să cred că poate nu era atât de încuiat precum părea. Căută în geantă şi scoase câteva cutii aburite de Old Milwaukee, nişte uscăţele şi salam polonez.

— Trebuia să fi fost mai atent la cursuri, am comentat eu cu o voce crispată. Poate aş fi reuşit să termin cu brio facultatea şi să-mi petrec restul vieţii bând bere pe plajă.

Anna mă privi iritată, dar Qualt consideră remarca plină de spirit. Deschise o cutie şi-i sorbi conţinutul din câteva înghiţituri.

— Cu cât vor persevera mai mult chiulangiii, cu atât mai uşor îşi vei croi drum spre postul ce-ţi permite să chiuleşti cel mai tare: minunata şi recreativa catedră universitară.

Anna clătină din cap.

— Gogoşi, Harry. Profesorul Qualt, aici prezent, este cadrul universitar cel mai muncitor, eminent şi dedicat activităţii pe care o practica din câţi vei întâlni vreodată.

Qualt râse din nou.

— Remarca asta nu spune mult despre ceilalţi, nu-i aşa?

Am rămas tăcuţi câteva momente, după care Anna zise simplu:

— Domnule profesor, am vrea să vă întrebăm ceva.

— Desigur. Dă-i drumul. Cu condiţia să nu doreşti să traduc două sute de pagini din poezia persană a secolului al XVI-lea, aşa cum tocmai mi-a propus profesorul Jaminsky.

— Şi ce i-aţi răspuns? m-am interesat eu.

Qualt ridică din umeri.

— Doar că două lucruri vitale vor avea de suferit în decursul traducerii, poemele şi cu mine.

— Am găsit un ceas de noapte, continuă brusc Anna.

Fără nici un fel de avertisment, masca jovială a profesorului dispăru cu viteza unui prosop ud aruncat pe jos. La simpla menţionare dispozitivului deveni atent şi concentrat. Puse jos cutia de bere şi se aplecă înainte.

— Ce?

— Un ceas de noapte, repetă Anna. Într-o stare perfectă

şi după cât se pare gata de a fi folosit.

Qualt îşi muşcă gânditor buzele.

— Unde-i? L-ai văzut chiar dumneata?

Am încuviinţat cu un semn.

— E plasat pe un vechi cadran solar în gradina naşei mele, de curând văduvă. Soţul ei se ocupa de petrol, undeva prin Arabia şi a colecţionat o grămada de relicve din Orientul Mijlociu. Nu ştiu, poate că l-a cumpărat şi nu şi-a dat seama niciodată ce reprezintă. Sau a crezut că era doar un cadran solar plin de ornamente...

Qualt clătină din cap.

— Nimeni nu vinde aşa ceva în Arabia. Nimeni nu poate să pună mâna pe el dacă nu ştie unde să caute şi dacă nu este pregătit să plătească o mare sumă de bani. Cred că ştiţi că sunt interzise.

— Da. Mi-a spus Anna. Dar tot nu-mi pot da scama de ce.

Qualt îşi scoase ochelarii de soare şi mă fixă cu atenţie cu ochii săi pătrunzători şi inteligenţi. Avea privirea lui James Mason, blazată şi obosită pe de o parte, senzitivă şi insultătoare pe de altă parte.

— Motivul interzicerii lor este că funcţionează, spuse el cu simplitate. Specialiştii n-au reuşit niciodată să se pună de acord *de ce* sau *cum*, dar au ajuns la concluzia că aceste ceasuri au ceva din puterile mistice ale Marilor Piramide. Se presupune că au fost inventate de vrăjitorii egipteni cu mii de ani înainte de naşterea lui Hristos.

Tulburat, am privit-o pe Anna.

— Dar dacă funcţionează, atunci înseamnă că cineva încearcă să dea putere şi forţă spirituală amforei şi dacă cineva încearcă acest lucru în mod deliberat...

Qualt se încruntă la mine, apoi la Anna.

— Aţi vrea să mă puneţi la curent cu ce se petrece? Ce încearcă cineva să facă în mod deliberat? Ce amforă? Ce tot îndrugaţi acolo?

Vorbind când unul când celălalt, i-am explicat tot ce ştiam despre Max Greaves şi colecţia sa, despre Amfora Djinului şi despre misterioasele evenimente din ziua precedentă. Profesorul Qualt nu părea să ne asculte, deşi încordarea evidentă a corpului îi trăda interesul şi

preocuparea. N-a rostit un cuvânt până ce n-am terminat şi chiar şi atunci a rămas nemişcat, privind fix modelul viu colorat al păturii de plajă şi reflectând la cele auzite.

După un timp scotoci prin jacheta de pânză şi scoase o mică pipă din rădăcină de iarbă neagră[14] şi o pungă cu tutun, îşi umplu luleaua şi o aprinse, făcând mâinile căuş deasupra scobiturii. Ţinând muştiucul strâns între dinţi, începu să vorbească numai în momentul când tutunul ardea constant.

— Cred că primul lucru pe care trebuie să-l menţionez este că vă cred. Sunt câteva chestii pe care nu puteaţi să le fi ştiut dacă nu le-aţi fi văzut sau dacă nu aţi fi fost profesor de civilizaţii ale Orientului Mijlociu – aşa cum sunt eu. De exemplu, problema feţelor. Este vorba de un mijloc de apărare, extrem de puţin menţionat în lucrări, folosit împotriva reînvierii unui djin şi cunoscut doar de câţiva vrăjitori persani din secolul al V-lea î.e.n. Ei îl numeau, pe câte mi-aduc aminte, Sigiliul Chipurilor Proscrise. Aşa cum v-aţi dat probabil seama din cele ce s-au petrecut în casa naşei dumneavoastră, domnule Erskine, îndepărtarea tuturor tablourilor şi a fotografiilor e un mijloc de contracarare a posibilei reapariţii a djinului.

— Dar Max? am întrebat eu. De ce şi-a tăiat faţa, lăsând-o în voia soartei pe Marjorie? Nu este oare posibil ca djinul să-şi însuşească chipul acesteia?

Profesorul Qualt clătină din cap:

— Nu ştiţi prea multe despre mentalitatea arabilor, d-le Erskine. Pentru aceştia o femeie reprezintă o fiinţă inferioară, o sclavă. Niciun djin nu ar putea sau nu ar vrea să preia chipul unei femei. Djinul este un spirit puternic şi dacă ar avea o astfel de faţă forţele sale ar scădea considerabil, iar pe deasupra s-ar mai acoperi şi de ruşine.

Am sorbit o înghiţitură mare. După-amiaza era atât de caniculară încât cutia se încălzise deja, de mi se părea că beau un fel de supă îndoită cu apă.

— Ce are de gând *să facă* acest djin? E evident că l-a

[14] Arbust mediteranean (Erica arborea) (n.tr.)

înspăimântat pe Max, dar ce pericol poate constitui un vechi nor de fum?

Profesorul Qualt trase din pipă.

— Nimeni nu poate spune; nu fără a şti ce djin se află în această amforă. Dar dacă e vorba cu adevărat de djinul lui Ali Baba, atunci pot să afirm că v-aţi ales cu o mulţime de necazuri.

— Ce fel de necazuri? Asta vreau să ştiu.

— E aproape imposibil să separi adevărul de legendă, explică profesorul Qualt, totuşi multe din cărţile şi manuscrisele pe care le-am citit referitoare la duhul aflat în stăpânirea lui Ali Baba par să fie de acord asupra unui lucru.

— Şi care ar fi acesta?

— Că avea o trăsătură caracteristică ce-l diferenţia de toţi ceilalţi. Abilitatea de a-şi schimba forma, de a fi orice dorea; desigur, între anume limite magice. Putea să fie un nor de fum, un miriapod uriaş, un lepros înveşmântat într-o mantie cu glugă, un leu sau orice altă specie magică de vieţuitoare. Din cauza acestei capacităţi de a-şi modifica înfăţişarea a fost denumit Cei Patruzeci de Hoţi ai Vieţii. Prin prescurtare s-a ajuns la Cei Patruzeci de Hoţi, deşi mai corect ar fi fost Cei Patruzeci de Ucigaşi. Fiecare manifestare a djinului – fiecare din cele patruzeci, complet diferite între ele – poate produce moartea într-un anume fel. Prin asfixiere dacă duhul e un nor de fum, printr-o înţepătură dacă se hotărăşte Să se transforme într-o insectă uriaşă, printr-o boală contagioasă dacă ia chipul unui lepros. Prin foc, înec, zdrobire, sufocare, spintecare, patruzeci de moduri diferite de a semăna moartea la alegere.

Anna pălise. Mi se adresă calm:

— Figura în mantia cu glugă! Se poate să fi fost... leprosul?

— Tot ce-i posibil, răspunse profesorul Qualt. Dar mi se pare că djinul nu a fost încă eliberat din amforă, deci probabil a fost numai un servitor fantomatic, una din acele fiinţe inferioare pe care duhul a reuşit să le convoace pentru a-l ajuta în tentativa sa de evadare. Timpul şi spaţiul sunt pline de mizerabile spectre şovăitoare ce pot fi dominate şi stăpânite de spiritele mai importante şi mai celebre din

viaţa de dincolo. Însuşi djinii sunt slujitori ai spiritelor morţilor. Se spune că unele spirite ţin pe lângă ele djini, exact în felul în care dumneata sau eu am ţine un câine feroce.

Am scos o ţigară.

— Vorbiţi de parcă aţi crede toate acestea.

Profesorul Qualt clătină din cap.

— De fapt, nu cred. N-am văzut niciodată o fantomă şi bănuiesc că nici n-aş şti ce este chiar dacă aş întâlni vreuna. Dar nu asta-i important. Din punct de vedere academic, lucrurile pe care mi le-aţi povestit au o singură explicaţie raţionala. *Există* o amforă şi ea conţine cu adevărat un soi de influenţă fantasmică. Pare a fi una răuvoitoare, deci ar putea fi Cei Patruzeci de Hoţi. Dacă aşa stau lucrurile, atunci nu-ţi mai rămâne decât să te îndepărtezi de această casă şi amforă cât mai mult posibil. Nu te joci cu Cei Patruzeci de Hoţi.

Anna păru neliniştita.

— Nu-l putem exorciza? sugeră ea. N-ar putea un preot să scape de ei?

Profesorul Qualt mai îndesă nişte tutun în pipă.

— Djinul este un spirit al culturii islamice. Niciun fel de preot creştin nu va fi capabil să-l influenţeze în vreun fel. Cu toate regulile: Biblie, lumânări şi celelalte? Nu cred aşa ceva.

— Deci ce propuneţi să facem? am întrebat eu.

Profesorul Qualt îşi ridică privirea.

— V-am spus deja. Plecaţi dracului de acolo. Dacă acest djin va scăpa vreodată, tot ce veţi obţine ca răsplată pentru truda voastră, va fi unul din acele dezagreabile patruzeci de moduri de dispariţie.

— Dar nu pot să fac aşa ceva, am replicat eu. Naşa mea se află acolo. La fel şi însoţitoarea ei.

— Ia-le cu dumneata. Şi transformă întreaga casa în cenuşă, exact cum a sugerat Max Greaves.

— Nu cred că vorbiţi serios.

— Ba încă foarte serios!

— Dar n-are nici un sens. Lucrul pe care-l avem de făcut e să scăpăm de amforă, nu să închidem premeditat o

ditamai casă veche şi straşnică de pe malul mării.

— Depinde de dumneata, zise Qualt. Cred povestea pe care mi-aţi spus-o şi acest lucru nu face decât să înrăutăţească toată afacerea. Dacă încercaţi să vă atingeţi de amfora aceea – mai cu seamă acum, când djinul tânjeşte după libertate – vă veţi trezi cu mai multe necazuri pe cap decât veţi şti cum să le înfruntaţi.

Anna avea o privire abătută şi decepţionată. Era evident că se aşteptase la un ajutor mai substanţial din partea profesorului Qualt. La urma urmei, se presupunea că e marele participant la astfel de cruciade, dedicat trup şi suflet acţiunii de recuperare de către diverse ţări a inestimabilelor lor patrimonii. Şi acum, fără măcar să arunce o privire asupra Amforei Djinului, ne recomanda s-o distrugem.

— Profesore Qualt, începu Anna... Dar dacă aţi veni cu noi şi aţi cerceta puţin amfora? O inspecţie sumară şi rapidă, doar pentru a ne încredinţa că nu comitem cumva o greşeala?

Qualt oftă adânc.

— Ei bine, începu el fără tragere de inimă, se presupune că am de redactat aceste note...

— Vă rog, domnule profesor, îl imploră Anna. Aruncaţi doar o privire asupra ceasului de noapte şi a amforei. Mă mulţumesc şi cu atât...

Profesorul Qualt reflectă câteva clipe. Era limpede că punea mare preţ pe timpul său liber şi nu savura ideea unei călătorii cu maşina până la Cape pe acea căldură toridă de august, doar pentru a vedea o amforă veche. Dar nu orice amforă! Şi mai era la mijloc şi ceasul de noapte de cercetat – aşa încât curiozitatea sa universitară trăgea mult în balanţă.

În cele din urmă, se hotărî:

— În regulă. Lăsaţi-mă numai să-mi adun lucrurile şi să mă îmbrac.

Anna şi cu mine am răsuflat uşuraţi şi l-am ajutat să-şi împăturească pătura şi să-şi strângă alte câteva obiecte.

În drum spre Winter Sails, profesorul Qualt s-a aplecat spre noi de pe scaunul din spate şi a început să ne dea

amănunte despre legenda lui Ali Baba.

— Arabii obişnuiau să menţioneze faptul că Ali Baba făcuse un pact cu teribila şi strania sectă a necromanţilor, care trăiau în munţi. Aceşti vrăjitori obişnuiau să se dedea la ritualuri extraordinare, vecine cu obscenitatea, unul dintre ele implicând spre exemplu transportarea unei tinere fete pe un par lung, înfipt în vagin. Secta este cunoscută prin numele N'zwaa sau Unswa, alteori printr-o expresie de nepronunţat ce înseamnă Adoratorii Oribilului.

Qualt deschise fereastra şi-şi aprinse iarăşi pipa.

— Ali Baba îşi pierdea treptat puterea magică. Un mare vrăjitor din Bagdad, Ali Shama, devenise favorit la curte, lăsându-l mult în umbră pe Ali Baba. Se spune că Ali Shama era în stare să învie morţii şi să transforme un simplu covor într-unul zburător. Ali Baba era foarte iritat deoarece, deşi un bun vrăjitor, nu era capabil de nici unul din trucurile şi şiretlicurile rivalului său. Şi atunci apelă la ajutorul sectei N'zwaa. Era riscant deoarece – din ceea ce se spune – membrii ei te ucideau cu aceeaşi uşurinţă cu care îţi dădeau bună dimineaţa. Fu propus un pact: câte o tânără fată urma să le fie adusă în fiecare an pentru ritualurile lor religioase şi propria lor desfătare, în schimbul serviciilor personale ale unui atotputernic şi teribil djin. Membrii sectei fură de acord şi astfel puseră la dispoziţia lui Ali Baba pe unul dintre cele mai înspăimântătoare duhuri pe care le aveau – Cei Patruzeci de Hoţi ai Vieţii. Primiră în schimb o fată de treisprezece ani, fiica unui prieten al vrăjitorului. Nu se menţionează nicăieri la ce lucruri dezgustătoare a fost supusă fată, sau celelalte care i-au urmat. Însă o veche legendă povesteşte că fiecare victimă a murit în chinuri ce au durat şapte săptămâni.

Anna se cutremură.

— Cumplit. Şi Ali Baba şi-a recucerit poziţia pierdută?

— Aşa se zice, răspunse profesorul. Nu mult după ce acesta s-a întors din munţi, Ali Shama a fost găsit mort în patul său. În puterea nopţii un fel de urechelniţă i-a pătruns în ureche, croindu-şi drum până în creier. Nimeni n-a comentat nimic, deşi cei mai mulţi au fost convinşi că această insectă fusese djinul lui Ali Baba, metamorfozat în

una din cele patruzeci de înfăţişări ale sale.

Mi-am controlat ceasul.

— Încă cincisprezece minute şi am ajuns. Am privit în retrovizor şi am făcut o manevră bruscă să depăşesc un camion cu remorcă.

— Aş vrea să ştiu, începu Anna, de ce djinul are atâta nevoie de un chip? Dacă se poate transforma într-un miriapod gigant, într-o urechelniţă sau un nor de fum, de ce-i trebuie o faţă?

Profesorul Qualt îşi scoase pipa din gură.

— Îţi voi spune doar ce ştiu din legende. Dacă un djin este închis într-un recipient oarecare cu ajutorul Sigiliului Chipurilor Proscrise, atunci el devine incapabil de a lua ceea ce se numeşte forma dominantă. Cu alte cuvinte, chiar şi un djin ce poate căpăta patruzeci de înfăţişări diferite trebuie să aibă o formă fundamentală care, în cele mai multe cazuri, este umană sau oricum, cvasi-umană. Fără o formă dominantă e ca şi cum ai cere unui compozitor să creeze patruzeci de variaţiuni pe aceeaşi temă, fără a i-o face cunoscuta pe cea principală.

Am rămas tăcuţi tot restul drumului. Pe măsură ce ne apropiam de Winter Sails, simţeam cum mă cuprinde frica, în special pentru că lumina începuse să scadă şi întunericul punea stăpânire peste pământ. Am trecut de copacii cu coroanele înclinate peste şosea şi brusc ne-a apărut în faţă casa lipsită acum de orice culoare, cu sinistrul ei foişor gotic şi cu sfârleaza de vânt în formă de iatagan. În spatele ei, marea era pătată cu dâre albe de spumă şi ultimele bărci cu pânze se îndreptau spre ţărm.

Anna se încorda dintr-o dată.

— Cine-i acolo? întrebă ea arătând cu degetul spre o porţiune umbrită a căii de acces.

Am frânat brusc şi am privit cu atenţie prin parbriz. Un puşti pe bicicletă. Era îmbrăcat într-un tricou cadrilat fără guler, cu o şapcă de baseball pe cap; fluiera printre dinţi în timp ce pedala de zor. Am coborât geamul şi am strigat:

— Ei, băiete!

Se opri lângă mine. Avea un nas acoperit cu pistrui şi-i lipseau doi dinţi din faţă.

— Da, domnule?
— Ai fost le Winter Sails?
— Da.
— Pentru ce?
— Am adus ziarele şi revista *Time*.
Profesorul Qualt se aplecă înainte.
— Şi *Time*? întrebă el crispat.
— Bineînţeles. Asta au cerut când au telefonat la magazin. Ăsta a fost ultimul meu drum pe ziua de azi.
Profesorul Qualt se lăsă să cadă greu pe banchetă.
— S-ar putea să fi ajuns prea târziu, declară el îngrijorat. Ar trebui să uităm întreaga afacere şi să ne întoarcem.
— De ce? se interesă Anna. Ce s-a întâmplat?
— Nu înţelegeţi? *Time* e plin de fotografii, de chipuri. Acum cel ce se ascunde sub numele de Cei Patruzeci de Hoţi ai Vieţii are la dispoziţie tot ce este necesar pentru a scăpa. Probabil că a şi făcut-o deja. Această casă adăposteşte acum duhul cel mai lipsit de inimă şi mai cumplit care se poate imagina.
Ca şi cum ar fi ascultat cuvintele profesorului, Marjorie, în lunga ei rochie neagră, dădu de perete uşa principală şi începu să alerge de-a curmezişul peluzei principale cu braţele ridicate în aer. Fugea atât de repede încât părea că înălţimea ei se micşorează din clipă în clipă.

5

Urmăream cu o groază nedisimulată fuga împleticită a lui Marjorie peste peluză. Părea că încearcă să se apere sau să lovească ceva în aer, ceva ce se afla chiar în spatele ei. Nu ne puteam da seama despre ce e vorba, dar în momentul când o pală de vânt bătu în direcţia noastră, am auzit-o ţipând. Un urlet strident, subţire.

Fără o vorbă am ambalat motorul, am ieşit de pe alee şi am luat-o de-a dreptul prin iarbă. Maşina sărea şi se balansa în toate direcţiile, iar profesorul Qualt şi Anna se ţineau strâns de mânerele banchetelor de parcă s-ar fi temut să nu-şi piardă scumpele lor vieţi. Am făcut o curbă şi m-am oprit în faţa lui Marjorie. Ea veni înspre noi în fugă şi se prăbuşi lângă maşină continuând încă să se apere de nevăzutul ei agresor.

Qualt şi cu mine am sărit jos şi am îngenuncheat lângă ea. Ochii îi erau daţi peste cap încât nu li se vedea decât albul; tremura de frică din toate mădularele şi murmura ceva nedesluşit. Picioarele ei subţiri, în nişte ciorapi cenuşii şi încreţiţi, semănau cu două beţe rupte.

— Marjorie, am rostit eu blând. Marjorie, sunt eu, Harry.

Nu păru să mă audă. Gemea şi se tânguia, în timp ce braţele-i loveau încă uşor în teribilul lucru care nu se mai afla acolo. Era totuşi straniu pentru că am crezut că disting sunetul sec şi specific al unor aripi acoperite cu piele. Am ridicat iute privirea, dar în aer nu era absolut nimic. Doar cerul întunecat, umbrele înserării adâncindu-se din ce în ce şi conturul de o luminozitate ciudată a locuinţei.

— Marjorie, am repetat eu, Marjorie, mă auzi? Sunt eu, Harry. Din nou nici un răspuns. Profesorul Qualt îi luă pulsul, apoi îi puse cu grijă mâna pe frunte.

— E bine? l-am întrebat eu.

Făcu o strâmbătură.

— Nu e moartă, dacă la asta te referi. Dar sunt de părere îi chemăm un doctor.

— Există telefon înăuntru, Ar fi mai bine să-l anunţăm pe doctorul Jarvis. L-a îngrijit pe Max şi ştie ce se întâmplă pe aici.

Anna interveni:

— Unde-i domnişoara Johnson? M-ar interesa să ştiu...

— Cine-i asta? se interesă profesorul Qualt.

— Doamna de companie a lui Marjorie, am răspuns eu. Era şi ea aici. Sper că nu...

Profesorul Qualt mă privi şi am înghiţit cuvintele pe care tocmai mă pregăteam să le rostesc.

— Să nu tragem concluzii pripite, replică el. Primul lucru

pe care-l avem de făcut este să ne îngrijim de această femeie.

Am aşezat-o cu grijă pe Marjorie pe bancheta din spate a maşinii, am întors şi m-am îndreptat încet spre casă traversând peluza. Ciudat, dar uşa prin care ieşise val-vârtej cu câteva minute în urmă era acum bine închisă. Am coborât, am traversat aleea de prundiş ce-mi scârţâia sub picioare şi am împins-o. Era încuiată de-a binelea. Am sunat, apoi am bătut cu pumnul în tăblie. Niciun răspuns. Marjorie, răstignită pe banchetă, începu iar să geamă.

— Cred că ar fi mai bine s-o ducem noi, zise Anna. Haide, Harry. Doctorul Jarvis nu locuieşte departe. S-ar putea ca d-ra Johnson să fie înăuntru, dar nu pare să răspundă.

Am coborât de pe verandă fără tragere de inimă şi m-am urcat în maşină. Nu ştiam ce naiba se petrecea şi am început să nutresc senzaţia că nici nu ţineam cu tot dinadinsul să aflu. Însă Marjorie se simţea rău şi dacă era bolnavă, atunci trebuia să o îngrijim. Am trântit cu zgomot portiera, am aprins farurile şi am pornit să înfruntăm crepusculul ce se lăsase în jur.

În cea mai mare parte a timpului cât a durat scurta călătorie, Marjorie păru să doarmă sau să se afle într-o stare de inconştienţă. Dar pe măsură ce ne apropiam de reşedinţa doctorului Jarvis, începu să bolborosească şi să suspine, dând din picioare şi din braţe ca şi cum ar fi înfruntat cine ştie ce fiinţă oribilă. Capul i se răsucea când într-o parte, când în cealaltă şi îşi freca mâneca rochiei curăţând-o, de parcă ar fi fost acoperită cu un strat de mucozitate sau murdărie.

Doctorul Jarvis se întorsese de la o partidă de golf.

Îmbrăcat într-o elegantă haină de tweed, era la fel de impozant, plin de farmec şi cărunt ca întotdeauna. Totuşi avu un şoc văzând-o pe Marjorie. Ne ajută s-o transportăm în casă şi s-o întindem pe o canapea în spaţioasa sa cameră de consultaţii, tapisată cu lambriuri de mahon. Apoi o consultă cu abilitate şi îi administră un calmant s-o liniştească.

— S-ar putea să fie un şoc întârziat produs de moartea lui Max, declară el încet, observând cum pacienta sa se

cufunda treptat într-un somn agitat. Pe de altă parte sunt şi unele simptome de anxietate isterică.

— Ce înseamnă aceasta? se interesă Anna.

Profesorul Qualt tuşi.

— Frică. A fost înspăimântată cumplit.

Doctorul Jarvis fu de aceeaşi părere.

— Simptomele par să ne conducă spre aceeaşi concluzie. sunt cumva prea curios dacă vă întreb ce ar fi putut s-o aducă într-o astfel de stare?

Doctorul Jarvis îl privi pe profesorul Qualt, acesta pe Anna şi apoi toţi trei se uitară la mine.

— Dumneavoastră sunteţi specialiştii, le-am spus eu. Dar dacă vreţi să-mi cunoaşteţi opinia, cred că până acum au fost prea multe speculaţii şi mituri şi prea puţine fapte concrete. S-o luăm de exemplu pe d-ra Johnson.

— Ce-i cu ea? întrebă doctorul Jarvis.

— Ei bine, nu ştim nici cine este şi nici de unde vine. Din câte cunoaştem, nu-i exclus ca ea să fi pus la cale întreaga întâmplare. Pentru a încasa o asigurare, o moştenire sau pur şi simplu pentru a juca o festă cuiva. Poate că e conştientă de valoarea amforei şi vrea să o şteargă cu ea.

— Marry, *nu poate* fi vorba de o glumă, zise Anna. Amfora Djinului e ceva real. Ştii acest lucru. Ai văzut tu însuţi personajul înveşmântat în mantaua cu glugă. Şi ai auzit muzica la fel de bine ca şi mine.

— Dar nu contest faptul că ar fi reală, am insistat eu. Tot ce vreau este să nu ne lăsăm cuprinşi de o panică nechibzuită doar pentru simplul motiv că nu înţelegem nimic din ce se petrece aici.

Profesorul Qualt îşi scoase din buzunar pipa şi cu mişcări solemne începu s-o umple cu tutun.

— Cred că aveţi dreptate, d-le Erskine. În acelaşi timp consider că există indicii evidente că această amforă exercită o influenţă nefastă asupra naşei dumneavoastră şi asupra casei de la Winter Sails. Nu sunt de părere că aceste dovezi sunt covârşitoare, dar sunt destul de clare pentru a ne face să ne gândim la nişte precauţii elementare.

— Ca de exemplu? Ce precauţii aţi lua dumneavoastră împotriva unui duh închis într-o amforă?

Qualt apropie un chibrit de pipă şi trase cu sete în piept.

— Există multe mijloace de a ţine în frâu un djin. Cel puţin aşa pretind miturile şi legendele. Dacă sunt eficiente cu adevărat, sau dacă sunt pur şi simplu speculaţii fistichii, nimeni nu va afla vreodată.

Am dat din umeri.

— Le puteţi întotdeauna testa eficacitatea asupra unui djin adevărat. Dar ce se întâmplă dacă daţi greş?

Profesorul Qualt scoase un nor de fum.

— Dacă este cu adevărat djinul lui Ali Baba, atunci consider că cel care ar încerca să-l stăpânească fără să reuşească n-ar mai avea de ce să caute răspunsul la întrebare.

— Iată veşnicul necaz cu universitarii, am conchis eu. Sunt mereu teribil de optimişti.

O bucată de vreme am urmărit gânditori corpul nemişcat şi cuprins de somn al lui Marjorie, apoi doctorul Jarvis rupse tăcerea:

— Orice s-ar petrece, cred cu tărie că avem obligaţia de a ne asigura că nu i s-a întâmplat nimic domnişoarei Johnson. Ar fi prea mare deranjul dacă v-aş ruga să daţi o fugă până acolo şi să vedeţi dacă e teafără?

— Am încercat să dăm de ea adineaori, interveni Anna, dar n-a deschis uşa.

— Ei bine, răspunse doctorul Jarvis, casa-i mare şi probabil nu v-a auzit. Poate era la etaj.

— Tot ce-i posibil, am fost eu de acord. Dar dacă e aşa, aş dori să ştiu unde anume.

— Ne duceţi cu maşina? mi se adresă profesorul Qualt. Am cu adevărat impresia că trebuie să verificăm totul.

Eram pe punctul de a pleca când Marjorie începu să se agite. Buzele i se mişcau, mâinile începură să-i tremure şi să se deschidă convulsiv. Doctorul Jarvis îi verifică imediat pulsul şi respiraţia şi-i ridică pleoapele să-i examineze ochii.

— Care-i situaţia? întrebă Anna.

Doctorul Jarvis se încruntă.

— Se află încă în stare de şoc. Nu e ceva serios, dar pare să persiste. Bănuiesc că voi fi obligat să chem o ambulanţă.

— Chiar trebuie? am intervenit eu. Dacă anunţaţi spitalul,

va afla şi poliţia. Ştiţi care a fost atitudinea lui Marjorie faţă de starea lui Max şi de felul în care şi-a găsit moartea. Inevitabil, se vor pune întrebări.

— Dacă există un pericol cât de mic ce i-ar pune viaţa în primejdie, se vor pune oricum întrebări. Nu am de gând să păstrez un secret cu preţul vieţii unei femei. În special a vechii prietene care îmi este Marjorie.

În vreme ce tocmai rostea aceste cuvinte, naşa mea se cutremură şi începu să murmure ceva. Doctorul Jarvis se aplecă asupra feţei ei albe şi brăzdate de riduri.

— Marjorie? Marjorie, mă auzi? Te simţi bine?

Aceasta răspunse ceva, dar Jarvis nu dădu nici un semn că a înţeles-o. Se aplecă mai mult.

— Marjorie, te simţi bine?

Murmurul se distinse din nou iar doctorul păru uluit.

Ridicându-se, ne spuse:

— Pare să vorbească într-un soi de limbă străină.

— Lăsaţi-mă pe mine, interveni Anna. Făcând un schimb de locuri, îşi aplecă urechea cât mai aproape de buzele bătrânei femei.

— Doamnă Greaves, sunt Anna. Vreţi să-mi vorbiţi?

Marjorie începu iarăşi să vorbească în şoaptă, cu o voce răguşită şi cavernoasă. Vorbea coerent, însă n-am putut recunoaşte câtuşi de puţin limba respectivă. Totuşi, Anna păru că o înţelege pentru că imediat ce naşa mea redeveni tăcută, ea îi puse o întrebare în aceeaşi limbă.

— Ce spune? l-am întrebat pe profesorul Qualt.

Acesta, ce-mi lăsa impresia că înţelegea cel puţin o parte din conversaţie, duse două degete la buze.

— Vă spun imediat. E foarte important.

Era important – şi dură mult timp. Anna şi Marjorie şuşotiră aproape zece minute până să termine. Deveneam din ce în ce mai nerăbdător şi iritat. Din expresia întipărită pe faţa profesorului, era evident că ceea ce se întâmpla era mai mult decât alarmant. Îşi muşca pipa, arătând ca un buldog mare, negru şi păros rozându-şi lesa.

În cele din urmă, Marjorie începu să bată câmpii. Vocea îi deveni neclară, încetă să se mai zvârcolească şi adormi. Doctorul Jarvis îi controla din nou pulsul şi conchise:

— Starea ei pare că s-a îmbunătăţit. Câteva ore de odihnă îi vor face bine. Dacă vreţi s-o lăsaţi aici, vă asigur că totul va fi în ordine.

I-am mulţumit. Doctorul Jarvis o acoperi cu o pătură, apoi ne conduse în linişte în salon.

Uşile cu canaturi din sticlă ce dădeau spre grădină erau deschise; o uşoară briză adia prin cameră. Doctorul Jarvis trase trei mici fotolii de epocă şi ne rugă să luăm loc. Îndreptându-se spre un dulăpior de stejar scoase patru pahare.

— După cele întâmplate, nu ne-ar strica să ne revenim puţin în fire. Am un excelent scotch; mi l-a adus fratele meu când s-a întors din vacanţă.

În timp ce turna licoarea, ne-am aruncat privirea prin cameră. Era decorată într-un stil tradiţional, dar cu gust – tapet cu flori, mici măsuţe antice, elegante, cămin din lemn sculptat. Pe pereţi atârnau câteva peisaje învechite de vreme şi o colecţie de miniaturi din secolul al XVIII-lea. Era evident că renta să fii doctor în părţile bogate ale Massachusetts-ului.

Doctorul Jarvis ne servi, apoi se aşeză şi el. Am sorbit whisky-ul cu malţ fără o vorbă, după care Anna zise stingherită.

— Bănuiesc că doriţi să ştiţi ce-am discutat cu Marjorie.

— Am înţeles câte ceva, interveni profesorul Qualt. Folosea un dialect, nu? Unul din cele ale persanilor ce locuiau în munţi?

Anna aprobă din cap.

— Este vorba despre o limbă foarte veche şi puţin cunoscută, utilizată de un grup izolat de înţelepţi despre care se crede că au trăit în exil, undeva în munţii Persiei. O cunosc numai datorită faptului că a trebuit odată să traduc nişte documente farmacologice legate de acest grup; aproape că a fost necesar să învăţ pe dinafară părţi din gramatica şi din sintaxa limbii.

— Care sunt şansele ca Marjorie să o fi cunoscut? am întrebat. Adică suficient de fluent ca s-o vorbească atât de bine?

— Imposibil de spus fără a-i cere lămuriri când se va

trezi, răspunse Anna. S-ar fi putut s-o înveţe pentru a-şi ajuta soţul în cercetările sale. Însă e ciudat. Nu există mai mult de zece persoane în întreaga lume care să vorbească aşa cum a făcut ea. O înţeleg în cea mai mare parte, dar n-aş putea pune cap la cap mai mult de două sau trei propoziţii.

Am luat o mică înghiţitură de scotch.

— Marjorie ne-a declarat că antichităţile lui Max nu o interesau. Dacă aşa stau lucrurile, atunci de ce să facă efortul să-şi însuşească o limbă atât de ridicolă ca acesta?

— Poate că n-a învăţat-o, interveni profesorul Qualt, încrucişându-şi picioarele în pantaloni cadrilaţi. Poate că vorbea sub stare de hipnoză sau sugestie. S-au mai văzut cazuri.

— Se presupune că cei ce vorbesc sub hipnoză sunt posedaţi de spirite rele, şopti calm doctorul Jarvis. De altfel e unul din testele ce pun în evidenţă prezenţa demonilor.

Am scos o ţigară din buzunarul de la piept şi am aprins-o.

— Haideţi să procedăm metodic. Mai întâi, Anna, ce ţi-a spus?

Anna îşi îndepărtă o parte din părul negru ce-i căzuse pe faţă. În salonul luminat de lumina lămpii, părea mai frumoasă ca niciodată cu ochii ei şireţi de vulpe. Înainte de a-şi începe povestirea, îşi linse buzele făcându-le să strălucească.

— Este greu de tradus totul cu exactitate. Înţelepţii care vorbeau acest dialect aveau concepţii de viaţă complet diferite de ale noastre; aşadar, unele idei n-au un echivalent cât de cât apropiat. În măsura în care am înţeles-o, Marjorie derula un fel de poveste. Profesorul Qualt ar putea să mă corecteze dacă greşesc. Povestea se referă la o tânără şi frumoasă fată, favorita tatălui ei. Era pe punctul de a se căsători cu un tânăr bogat, ca să-şi petreacă restul zilelor în lux şi fericire. Deşi totul fusese aranjat de părinţi, cei doi se iubeau nespus, aşteptând cu nerăbdare ceremonia şi noaptea nunţii. Însă, într-o seară, cu câteva zile înaintea evenimentului, un vrăjitor atotputernic pătrunse în casa frumoasei fete deghizat în cerşetor şi o răpi. Transportată într-un loc tainic, a fost apoi dăruită unui grup de oameni

bizari – sau sălbatici, nu sunt prea sigură de traducerea cuvântului respectiv.

— Fanatici, o corectă profesorul Qualt. Acesta este termenul cel mai potrivit. Cuvântul este adesea utilizat în alte dialecte cu sensul de nebuni religioşi.

— În orice caz, fata urma să fie supusă unor torturi lente şi în cele din urmă ucisă. Avea însă o soră urâţică care, descoperind întâmplarea, l-a urmărit pe vrăjitor până la reşedinţa acestuia. Aflând ce soartă vitregă o aştepta pe frumoasa ei surioară, reuşi într-un fel sau altul să încheie un pact cu cel mai puternic demon sau djin aflat în puterea magicianului. Înţelegerea suna că dacă viitoarea mireasă era eliberata neatinsă, sora cea ştearsă urma să devină întreţinuta duhului pe tot timpul vieţii ei, necăsătorindu-se cu altcineva. Am înţeles bine până aici, domnule profesor?

Acesta aprobă din cap.

— În regulă deocamdată. Ceea ce a urmat apoi mă pune în încurcătură.

— Greu de înţeles; limba era complicata. Atât cât am desluşit, sora cea urâtă jură că într-o zi se va întoarce din lumea celor morţi pentru a se răzbuna pe vrăjitor şi pe djinul său pentru trădarea lor şi pentru răul ce se abătuse asupra familiei sale. Este evident că, deşi sora cea neatrăgătoare a devenit concubina demonului, fiind forţată la relaţii sexuale cu acesta sub diversele lui forme şi înfăţişări, frumoasa fată a fost totuşi sacrificată, murind încet în nişte chinuri teribile. Unul din lucrurile la care au supus-o acei fanatici a fost să-i despice pântecul şi să-i coase înăuntru un şarpe viu, uriaş; au mai fost şi alte torturi şi ceremonialuri prea atroce pentru a fi chiar şi numai menţionate.

Am rămas tăcuţi după ce Anna şi-a terminat relatarea. Am luat o înghiţitură sănătoasă de scotch, bucurându-mă de plăcerea de a simţi arsura plăcută a alcoolului pe gât. Doctorul Jarvis stătea ţeapăn şi tăcut, cu privirea pierdută undeva peste peluzele învăluite de amurg, în vreme ce profesorul Qualt, ghemuit pe scaun, îşi îngropase capul în mâini. După un timp, se îndreptă.

— Ei bine, spuse el, ştiu la ce ne gândim cu toţii.

Întrebarea e – o luăm sau nu în serios?

Anna puse jos paharul.

— Nu-mi prea dau seama cum am reuşi să facem altfel. Ceea ce tocmai a povestit Marjorie în această limbă străveche şi ciudată seamănă exact cu ce ne-aţi spus dumneavoastră despre modul în care Ali Baba a devenit stăpânul Celor Patruzeci de Hoţi. Fata sacrificată de secta N'zwaa. Totul se leagă.

Qualt îşi mângâie gânditor bărbia şi o fixă cu acea privire pătrunzătoare ce-l făcuse celebru pe James Mason.

— E adevărat, foarte adevărat. Dar oricine cunoaşte câte ceva despre vrăjitoriile celor din străvechiul Orient Mijlociu, trebuie să cunoască această poveste. Există o mulţime de cărţi în casa naşei dumneavoastră, domnule Erskine. Şi dacă ea cunoştea limba, ei bine... probabil că era ia curent cu legendele şi miturile vehiculate în dialectul respectiv.

Am strivit ţigara în scrumieră.

— Singurul punct nevralgic al acestei explicaţii perfect plauzibile, profesore Qualt, este că Marjorie era o lingvista mediocră şi deloc interesată în antichităţile Orientului Mijlociu. Ea însăşi mi-a declarat că Max obişnuia să le expedieze în cursul călătoriilor sale şi că ea nici măcar nu catadicsea să le despacheteze. Mai dezinteresat decât atât nu poţi să fii.

Doctorul Jarvis se întoarse cu mâinile adânc înfundate în buzunarele hainei de tweed.

— În acest caz, cum de a reuşit să vorbească atât de fluent această limbă? E posedată de vreun spirit malefic? E sub hipnoză? Sau noi ne imaginăm pur şi simplu nişte lucruri?

— Cred că e imposibil, rosti simplu Anna.

— Ce anume-i imposibil? se interesă profesorul Qualt.

— Ca Marjorie Greaves să cunoască această limbă străveche. Pur şi simplu n-are sens.

— Membri ai executivului şi politicieni au ajuns să înveţe ruseşte aproape peste noapte prin anumite metode, replică profesorul.

Am avut impresia că nu făcea decât să testeze tăria credinţei fostei sale studente mai degrabă decât s-o critice.

Anna clătină din cap.

— Acest dialect nu poate fi însuşit cât ai zice peşte. Ar fi ca şi cum ai deprinde tehnicile Kung-fu-ului fără a descoperi înţelesul lăuntric şi sensurile culturii orientale. Desigur că poţi stăpâni metodele de luptă ale acestui stil de arte marţiale, dar nu vei deveni niciodată un adevărat luptător Kung-fu dacă nu ajungi la pacea interioară şi la disciplina riguroasă necesară. Şi nu le vei obţine într-o singură noapte, nici dacă eşti politician sau aparţii factorilor de decizie din diverse domenii. Mai cu seamă în aceste cazuri.

Profesorul Qualt trase din pipă cu un gest aprobator.

— În regulă atunci. Ce alternative mai avem?

Tăcere, întreruptă de doctorul Jarvis:

— Atât cât îmi dau eu seama, mai rămân două. Fie că doamna Greaves era posedată de un demon care vorbea prin intermediul ei în propria lui limbă, fie că era hipnotizată de cineva ce o obligase să rostească nişte cuvinte fără a le cunoaşte înţelesul.

— Şi ce variantă vi se pare mai verosimilă? se interesă profesorul Qualt cu tonul răbdător al unui universitar stimulându-şi studenţii spre o gândire creatoare. Nimeni nu se simţi ofensat. E reconfortant să ai pe cineva în preajmă care să te oblige să-ţi încordezi facultăţile analitice. De obicei logica mea consta în trecerea bruscă la o serie de concluzii oarecum bizare.

— Mi se pare mult mai probabil să fi fost hipnotizată, am conchis eu. Nu spun că nu cred în demoni, dar au fost mult mai multe cazuri veridice de hipnotism decât de posedare demonică. Fără a mai socoti faptul că demonii mă fac să mă cutremur.

Profesorul Qualt zâmbi.

— O.K. Să presupunem că a fost hipnotizată. Cine a făcut-o şi de ce?

— Ei bine, în măsura în care cunoaştem faptele, zise Anna, sunt încă alte două persoane la Winter Sails. Domnişoara Johnson şi acea misterioasă figură înveşmântată în mantia cu glugă.

— Cea despre care nu ştim absolut nimic, remarcă profesorul Qualt.

— Însă cunoaştem câte ceva despre d-ra Johnson. Aveţi vreo idee de ce ar hipnotiza-o ea pe doamna Greaves, admiţând că ar fi capabilă de aşa ceva?

Tocmai ne gândeam la răspuns când s-a auzit o uşoară bătaie în uşa salonului. Stăpânul casei strigă „Intră!" şi îşi făcu apariţia doamna Jarvis, o femeie micuţă de statură, cu o faţă luminoasa şi părul alb, îmbrăcată într-o rochie imprimată cu flori.

— Sper că nu vă deranjez prea mult, dar s-a înţepenit uşa.

— Care din ele? Sper că nu iarăşi cea de la pivniţă?

— Nu, dragă, cea de la cabinetul de consultaţii. Am vrut să iau temperatura şi pulsul lui Marjorie, dar n-am putut s-o deschid.

— Nu-i încuiată, replică soţul ei. Nu la această oră; ştii că o încui doar noaptea.

— Totuşi aş prefera să vii să arunci o privire. Am încercat s-o trag spre mine, apoi s-o împing, fără să ajung la nici un rezultat.

Anna zâmbi.

— Harry, eşti un tip solid. Poate că tu eşti în stare s-o clinteşti din loc.

— Solid? La şcoală îmi spuneau aşa pentru că semănăm cu individul acela din clipul publicitar cu Charles Atlas. Dar când vreau să rup în două o carte de telefon, trebuie s-o fac pagină cu pagină.

Cu toate acestea, am urmat-o pe doamna Jarvis în coridor, spre cabinetul de consultaţii de un alb orbitor. Am încercat clanţa; avusese dreptate. Era blocată. Mi-am proptit umărul în uşă, însă tot n-a vrut să se deschidă. Era atât de înţepenită încât părea să fi fost încuiată cu cheia de două ori. Am zgâlţâit cu putere de clanţă şi am strigat:

— Marjorie! Eşti înăuntru?

Am aşteptat. Niciun răspuns.

— Marjorie, tu ai încuiat uşa? Răspunde, Marjorie!

Din nou nici un răspuns – doar linişte deplină. Doamna Jarvis interveni:

— Ferestrele sunt şi ele închise, altfel aţi fi putut intra escaladându-le.

— Totuşi se vede prin ele, nu-i aşa?

Negă, clătinând din cap.

— Ferestrele sunt vopsite în crem până la jumătate, pentru a-i împiedica pe trecători să privească înăuntru.

— Aveţi o cheie?

O ridică în sus.

— Am încercat. Nu pare să meargă.

Am luat cheia şi am vârât-o în broască, învârtind-o în toate părţile. În acest timp, am fost sigur că aud zgomote uşoare în cabinet. Am încetat să mai învârt cheia şi mi-am lipit urechea de tăblia uşii, dar zgomotele încetaseră. Am învârtit-o din nou şi iar le-am auzit.

Sunetul sec şi specific al unor aripi acoperite cu piele.

Am ascultat din nou; linişte. M-am adresat doamnei Jarvis.

— Mi se pare că va trebui să forţăm uşa. Aveţi ceva împotrivă?

— Ei bine, dacă trebuie, trebuie. Cred că vom găsi o rangă pe undeva sub scări.

Deschise dulapul şi scotocind printre vechi trofee de golf, rame rupte de tablouri, am găsit o rangă ruginită. Am şters-o cât am putut mai bine şi m-am îndreptat spre cabinet. Pentru orice eventualitate, am mai apăsat o dată pe clanţă învârtind în acelaşi timp şi cheia – pierdere de vreme.

Am introdus bara de fier sub o latură a uşii şi am apăsat cu putere. Lemnul moale şi pe alocuri putrezit de timp începu să se sfărâme şi curând uşa a început să cedeze. Un zgomot surd şi se deschise larg.

Am privit împrejur. În cabinet era întuneric, deşi lăsasem luminile aprinse. Am aruncat o privire rapidă spre canapea şi am văzut picioarele lui Marjorie exact în poziţia în care le văzusem ultima dată. Am aprins lumina şi m-am îndreptat spre ea pentru a controla dacă se simţea bine.

— Oh, Dumnezeule, am rostit eu. Era tot ce puteam gândi.

Marjorie era moartă. Nu avea nici un fel de urme pe corp, însă mâinile şi le ţinea încleştate pe piept ca şi cum ar fi vrut să pareze o lovitură. Ochii îi erau larg deschişi şi holbaţi, iar gura îi era strâmbată într-un rictus oribil,

purtător al unui urlet tăcut.

Doctorul Jarvis auzise trosnetul uşii şi se găsea acum în spatele meu. Aruncă o scurtă privire peste umărul meu corpului lui Marjorie şi-i cercetă imediat pulsul, respiraţia şi alte semne vitale ce ar fi indicat că mai exista încă o şansă. De-abia după trei sau patru minute de verificări acerbe, lăsă din nou mâna subţire să cadă pe piept şi se îndreptă de spate.

— Îmi pare rău, rosti el cu o voce gravă. Este moartă de-a binelea.

— Ştiţi în ce fel? Simţeam cum mă ia cu gheaţă şi cu leşin, dar trebuia să aflu răspunsul.

Doctorul Jarvis o acoperi cu un cearşaf alb, bine scrobit.

— A fost înspăimântată. Se pare că ceva a îngrozit-o peste măsură.

— *Aici înăuntru*? Glumiţi.

Jarvis se întoarse furios spre mine.

— Nu ştiu ce se petrece, nu mai mult ca dumneata, strigă el. Era foarte afectat. Uitaţi-vă singur. Sunt prezente toate simptomele morţii prin spasme isterice. Se întâmplă foarte des! Chiar cei ce sunt spânzuraţi mor de frică înainte de a li se frânge gâtul!

M-am îndreptat spre fereastră şi am verificat-o. Era închisă. La fel cea din partea opusă a încăperii. Orice ieşire pe acolo era exclusă.

Doctorul Jarvis se aşeză nervos pe scaun şi mă urmări în timp ce cercetam camera. Nimic nu era spart, nici un fel de urmă nicăieri. Nimic nu fusese deranjat.

— Nu înţeleg, declară el mai calm. Chiar că nu pot să pricep nimic.

— Ce anume nu puteţi înţelege?

— Domnule Erskine, când mori de frică, de obicei te înspăimântă ceva. Ce ar fi putut să-i producă lui Marjorie o astfel de reacţie – aici?

Am aruncat o ultimă privire de jur împrejur. În acest moment intrară profesorul Qualt şi Anna. M-am întors cu spatele în timp ce doctorul îi punea la curent cu cele întâmplate.

Eram prea şocat şi prea neliniştit pentru a vorbi cu cineva

atunci. Mi se povestise despre moartea lui Max şi naşa mea o văzusem înspăimântată. Fusesem şi eu înfricoşat de câteva ori, în diverse ocazii, dar acum văzusem de ce era în stare un djin. Devenisem sigur – cu adevărat sigur – că oricare ar fi fost lucrul sau fiinţa închisă în amforă, era direct răspunzătoare pentru cele petrecute până în acel moment. Într-un fel sau altul trebuia să pătrundem în reşedinţa de la Winter Sails şi să scăpăm de blestemata de oală, indiferent de pericole. Nu voiam să moară d-ra Johnson şi cu atât mai puţin Anna. Şi nici profesorul Qualt sau doctorul Jarvis. Însă mai mult şi mai mult nu gustam deloc posibilitatea ca acest lucru să mi se întâmple mie. Oricum, nu aşa, nu cu ochii ieşindu-mi din orbite de groază şi cu gura schimonosita într-un urlet pe care, de atâta frică, nici să nu fiu capabil să îl scot.

— Ce s-a întâmplat? întrebă profesorul. Aţi văzut ceva?

Am clătinat din cap.

— Nu, dar sunt aproape sigur că am auzit ceva.

— Aţi auzit? interveni doctorul Jarvis. Ce anume?

— Ei bine, am răspuns eu încet. Ştiţi cum e când staţi noaptea în pat şi un fluture mare pătrunde în cameră, începând să se învârtească pe lângă lumina lămpii, iar ţie ţi se face frică că s-ar putea să-ţi zboare drept în faţă? E ceea ce am auzit. Ceva ce producea acelaşi zgomot.

Doctorul Jarvis, muşcându-şi buzele, se îndreptă spre telefon şi ridică receptorul.

— Ce faceţi? am întrebat curios.

— Anunţ poliţia, ce altceva aş putea face? Nu putem permite ca acest lucru să mai continue mult timp.

— Şi chiar vă gândiţi că poliţia ne va crede? Şi chiar dacă se va întâmpla aşa, consideraţi cu adevărat că ar vrea sau ar fi capabili să întreprindă ceva? Dumnezeule, să fim realişti, domnule doctor.

Acesta arătă cu degetul spre cadavrul naşei mele.

— Dacă credeţi că moartea lui Marjorie are o cât de mică legătură cu realitatea, atunci puteţi fi cât de realist doriţi. După mine e ceva supranatural. Şi am de gând să anunţ poliţia.

Profesorul Qualt se întinse şi luă receptorul din mâna

tremurândă a doctorului Jarvis.

— Şi pe cine o să chemaţi, zise cu o voce gravă şi egală. Brigada Anti-fantomă?

Se făcuse aproape zece seara când ne-am hotărât să ne întoarcem la Winter Sails. Era complet întuneric, un întuneric compact şi moale ca în cutia unei viori. Luna nu se ridicase încă şi în aer plutea o linişte stranie şi sufocantă. Ne-am urcat în linişte în maşină şi am pornit motorul. Lumina verzuie a indicatoarelor de bord dădea o culoare nesănătoasă feţelor noastre.

— Este oare bine că l-am lăsat singur pe doctorul Jarvis? întrebă Anna.

— De ce nu? replică profesorul Qualt aplecându-se în faţă. E destul de mare ca să-şi poarte singur de grijă.

— Desigur, dar dacă cheamă poliţia?

Am aprins farurile, am privit în jur şi am accelerat.

— A promis să n-o facă. Iar el e unul din acei gentlemeni de modă veche ce nu-şi calcă niciodată cuvântul. Nu fiţi îngrijoraţi.

Am condus rapid prin tunelul de lumină săpat de farurile puternice în întunericul catifelat. Fluturi şi alte insecte străluceau şi se roteau în faţa maşinii. Ieşind de pe strada pe care se afla locuinţa lui Jarvis, am luat-o pe autostrada principala, îndreptându-mă spre Winter Sails. Drumul era pustiu, aşa încât am călcat tare acceleraţia şi am parcurs distanţa cu şaizeci de mile pe oră. Luna în creştere se ridica din mare. Lumina ei argintie învăluia peluzele şi acoperişul, conferind o nuanţă albicioasă – ca oasele unui schelet – casei şi ferestrelor neacoperite. Am frânat în faţa intrării principale şi am oprit motorul.

Am rămas nemişcaţi câteva minute. Nu se auzea nici un sunet cu excepţia şuieratului uşor al brizei marine prin ierburile înalte şi al scârţâitului monoton al sfârlezei de vânt.

— Mi se pare părăsită, rosti Anna cuprinsă brusc de o teamă excesivă.

— Cu atât mai bine, replică profesorul Qualt. Dacă nu-i nimeni împrejur, putem arunca în linişte o privire asupra

amforei, fără să ne tulbure vreun nepoftit.

Am aprins o ţigară cu bricheta de bord.

— Pariem? Zece la unu că prin umbrele fiecărui colţişor stă la pândă o figură înveşmântată într-o mantie cu glugă.

Profesorul Qualt râse forţat.

— Dacă n-aş şti că daţi crezare acestor lucruri la fel ca mine, v-aş propune să o luaţi înainte.

În cele din urmă am coborât din maşină, traversând cu grijă aleea de pietriş până la uşă. Am bătut cu pumnul, apoi am sunat pentru orice eventualitate, dar după o aşteptare de trei sau patru minute, am decis că nu era nimeni acasă. Cel puţin cineva care să se deranjeze să deschidă uşa.

— Puteţi s-o forţaţi? se interesă profesorul Qualt.

Ridicând degetul mare în sus în semn afirmativ, m-am îndreptat spre scările verandei şi mi-am recuperat şpiţul abandonat acolo în momentul când Marjorie îmi ceruse să părăsesc domeniul. Ceilalţi s-au dat înapoi şi eu am dat o lovitură puternică în lemnăria veche şi albă a uşii.

— Pătrunderea prin forţă pare să fi devenit ultima ta specialitate, mă tachină Anna în timp ce vârful şpiţului se înfipse în toc, în apropiere de încuietoare.

De data aceasta fu mult mai greu decât în cazul cabinetului de consultaţie al doctorului. Uşa era bine ferecată, sus şi jos, aşa încât a trebuit practic s-o fac bucăţele.

— Sper că scopul va justifica mijloacele, zise cu o oarecare nervozitate în glas profesorul Qualt. Încă un efort şi uşa se lăsă într-o parte. Era întuneric şi mirosea a mucegai; cu greu am distins dalele albe şi negre ce alcătuiau modelul complicat al mozaicului din hol. Qualt făcu un pas înainte şi privi cu atenţie în jurul său.

— O.K., cred că nu-i nici un pericol. Putem intra.

— Niciun pericol? m-am adresat eu Annei în vreme ce

Qualt pornea în fruntea grupului. La ce s-a referit?

— Bănuiesc că încerca să descopere semne caracteristice farmecelor nefaste. Nu poţi şti niciodată la ce capcane te poţi aştepta din partea unui duşman.

Profesorul Qualt se afla deja în hol şi nerăbdător, ne făcu semn să-l urmăm.

— Grăbiţi-vă. Dacă avem vreun avantaj, atunci acesta este surpriza şi poate faptul că intenţiile noastre nu sunt încă clare. De există vreun djin prin apropiere, atunci va aştepta căutând să descopere întâi ce vrem, înainte de a-şi lua o cât de mică măsură de apărare.

L-am însoţit până la picioarele scărilor. Se înălţau în întuneric spre etajul superior, aspectul lor fiind la fel de îmbietor ca şi gura de intrare a unui puţ de mină bântuită.

— Chiar o luaţi în serios, nu m-am putut eu abţine. Sunteţi sigur că nu ne facem de râs?

Profesorul Qualt tuşi.

— Mai bine să fiu considerat un nătărău decât să sfârşesc. ca naşul dumneavoastră, declară el cu delicateţe. Lucrul esenţial este că nu ştiu ce forţe se pot ridica împotriva noastră, aşa încât prefer să iau cât mai multe măsuri de precauţie cu putinţa.

— E-n regulă atunci, am conchis eu. Cel mai bine este să urcăm şi să vedem cu ochii noştri despre ce e vorba. În sus pe scări, de-a lungul coridorului, până ce acesta se înfundă, apoi la stânga până la uşa foişorului. Încuiată şi sigilată. Iau şpiţul pentru eventualitatea că nu vom reuşi să rupem sigiliile prin alte mijloace.

Profesorul Qualt porni înainte şi l-am urmat pe vechile scări de lemn scârţâind la fiecare pas, ţinându-ne de balustradă pentru a ne orienta mai uşor. Am propus să aprindem lumina, dar Qualt s-a împotrivit, căci astfel djinul ar fi putut afla cine suntem şi poate ce intenţionam să facem. Şi dacă *nu era* nici un djin ci un duşman în carne şi oase, sosirea noastră pe o întunecime neagră ca smoala ar fi avut acelaşi efect surprinzător.

Ajunşi în capul scărilor, ne-am încordat privirile pentru a distinge ceva de-a lungul coridorului lung şi îmbâcsit. Luna se ridica prin uşa deschisă a biroului lui Max şi prin fereastra de la capătul cel mai îndepărtat al holului dând spre drumul principal de acces; razele ei învăluiau totul într-o luminozitate lugubră.

— Cred că încep să fiu obsedată de posibilitatea apariţiei unor stafii în această casă, şopti Anna. Să nu cumva să menţionaţi vreo figură înveşmântată în mantie cu glugă,

dacă nu vreţi să leşin chiar aici.

Ţinându-ne aproape unii de alţi, am înaintat încet de-a lungul coridorului. Scândurile duşumelei erau vechi şi scârţâiau cumplit din când în când, iar sunetul înfundat al şobolanilor ce mişunau de partea cealaltă a tavanului de deasupra capetelor noastre nu aducea nici cea mai mică uşurare sufletelor celor de faţă. Anna se întinse şi apucându-mi mâna mi-o strânse cu putere; chiar şi curajosul profesor Qualt părea să păşească cu mai puţină vioiciune ca până atunci.

Brusc Anna se opri. La fel am făcut şi eu, din cauza mâinilor noastre înlănţuite. Apoi l-am bătut pe umăr pe profesor.

— Ce este? întrebă acesta. Ce s-a întâmplat?

— Ascultaţi, ne atrase atenţia Anna. *Ascultaţi*.

Ne-am conformat. Pentru moment n-am putut auzi absolut nimic. Apoi îmi ajunse la urechi un sunet prelung şi şuierător, ca al unui vânt funebru rostogolindu-se peste buza unei amfore, sau ca şi cel produs de un instrument cu coarde, ciudat şi de o vechime necunoscută. Părea extrem de aproape – înconjurându-ne din toate părţile – aşa încât toţi am simţit cum frica ne îngheaţă sângele în vine.

6

Sunetul atinse o înălţime şi o vibraţie neobişnuita şi continuă fără încetare, monoton, straniu şi insistent, ca şi când ar fi încercat să atingă o frecvenţa imposibil de imaginat.

— Amfora, rosti Anna cu o voce surdă şi înspăimântată. E amfora!

Profesorul Qualt nu făcu nici un comentariu. Se mulţumi să prindă pe amândoi de mâini şi să ne conducă de-a lungul

coridorului scăldat de lumina lunii, ce cădea piezişă ca un duş îngheţat prin uşa deschisă a biroului lui Max Greaves. În cele din urmă ne-am oprit la ramificaţia în formă de T, un loc cufundat în fosforescenţa lugubră a Selenei, pătrunsă pe fereastra dinspre principalul drum de acces către Winter Sails. Priveam fascinaţi uşa puternic ferecata şi sigilată a foişorului.

Sunetul, sau muzica, continua. Era greu de distins dacă provenea de la un instrument cu coarde sau de la o voce umană cu un timbru extrem de ascuţit şi şuierător.

Profesorul Qualt se apropie de uşa foişorului şi examină cu atenţie sigiliile de ceară. În timp ce făcea acest lucru, muzica începu să se estompeze şi după un minut sau două coridorul fu iarăşi cufundat în linişte. Am rămas încremenit, cu urechile ciulite la cel mai uşor zgomot – în special provenind din *interiorul* foişorului – şi am aşteptat opinia specialistului.

— Nu mai încape nicio îndoială, şopti acesta după o bucată de vreme. Sigiliile au fost puse pentru a întemniţa un djin puternic. Gravurile de pe ele sunt foarte rare şi vechi; unele îmi sunt complet necunoscute. Cea de acolo, cu figurile plasate într-un fer de triunghi, a fost interzisă în ţările Orientului Mijlociu încă din secolul al treisprezecelea. Avem de-a face cu vrăjitorie de cel mai înalt nivel. Harry, nu putem ignora toate acestea. Nici măcar pentru o singură clipă.

Am tuşit.

— N-am sugerat nici să le ignorăm, nici să le luăm în bătaie de joc, am replicat eu răguşit. Dar muzica? Aţi auzit-o cu propriile urechi. De unde vine?

Profesorul Qualt îşi scărpina ceafa păroasă.

— Credeţi că ştiu mai mult decât dumneavoastră? Cine ştie? Când e vorba de vrăjitorie, nu ne gândim *de unde* provin lucrurile, important este *când* şi *cum*. Niciun lucru legat de vrăjitorii Orientului Mijlociu nu se bazează pe *unde*. Unde este Dumnezeu? Unde-i Raiul? Unde trăiesc îngerii? Toate sunt întrebări lumeşti care pur şi simplu nu au sens.

— Credeţi deci că această muzică reprezintă un soi de manifestare spirituală?

Qualt ridică din umeri.

— Ca să fiu sincer, nu ştiu ce să cred. Am citit despre muzică şi sunete stranii, povestirile occidentale cu fantome sunt pline de ele, însă până astăzi n-am auzit niciodată aşa ceva. Îmi aminteşte vag de o muzică de ceremonial din părţile nordice ale Saharei, dedicată zeului Pan[15].

— Este deci o muzică fermecată? întrebă Anna.

— Nu ştiu. Din câte mi-aţi povestit, Max Greaves a auzit-o şi el şi dintr-un motiv sau altul l-a neliniştit peste măsură.

Am ascultat din nou, încercând să desluşim orice sunet straniu venit din foişor, dar liniştea era deplină. Se auzea doar scârţâitul sfârlezii şi vâjâitul intermitent al vântului suflând din largul mării. Când şi când, vechea casă trosnea din încheieturi ca şi cum se cufunda într-un somn fără de sfârşit însă plin de vise, unde apăreau toate persoanele – moarte acum – ce-i străbătuseră cândva coridoarele.

— Ei bine, am zis eu, amfora se află înăuntru. Poate că ar fi mai bine să spargem uşa şi să vedem ce se întâmplă înăuntru.

Am ridicat şpiţul şi am început să răzuiesc sigiliile cu vârful lui. Îmi făcusem socoteala că patru sau cinci lovituri zdravene date în tăblii ne-ar fi deschis drumul, în ciuda barei de fier plasată de-a curmezişul şi a nenumăratelor fâşii de hârtie, sigilii sau fire de păr.

Ţinând bine în mână şpiţul am făcut un pas înapoi pentru a-mi lua avânt. Brusc, mi-am dat seama că mai era cineva lângă mine. Nu profesorul Qualt şi nici Anna. Altcineva. Cu o mişcare convulsivă, mi-am coborât braţul şi m-am întors. Acolo, în lumina uşor mişcătoare a lunii, într-o rochie lungă ruginie de bumbac, se afla domnişoara Johnson. Faţa îi era albă şi rigidă, iar mâna întinsă spre mine într-un soi de implorare mută.

— Domnişoara Johnson? Vocea îmi era seacă, pe jumătate furioasă, pe jumătate îngrozita. Domnişoară Johnson, ce se întâmpla aici?

[15] Zeu pastoral în mitologia greacă, protector al turmelor şi ciobanilor, al vânătorilor şi crescătorilor de albine. Ca zeu al pădurilor, se credea că Pan inoculează în oameni o frică molipsitoare şi nedesluşită (n.tr.)

În tăcere, ca făcu un pas înainte. Lumina lunii nu-i mai cădea pe toată faţa, ci numai pe ochelari, făcându-i să aducă cu două monede strălucitoare.

— Domnule Erskine. şopti ca, nu trebuie să vă atingeţi de această uşă!

— Domnişoară Johnson, am replicat eu, e timpul ca cineva s-o facă. Ştiţi că doamna Greaves este moartă?

Urmă o pauză. Apoi i se auzi din nou vocea:

— Bănuiam că aşa urma să se întâmple. Îmi pare foarte rău.

— *Bănuiaţi*? interveni profesorul Qualt.

— Desigur, răspunse d-ra Johnson întorcând capul spre el. Şi-a băgat nasul în treburi care n-o priveau – şi pe care nu le înţelegea – deci era obligatoriu să se întâmple aşa ceva.

Tăcu câteva momente, după care reluă:

— Vă asigur că moartea ei nu are nicio legătură cu persoana mea. Am bănuit pur şi simplu, nimic mai mult. Nu ştiam ce avea de gând să facă el.

— El? am reacţionat eu. Care el?

Domnişoara Johnson îşi plecă capul şi cele două monede strălucitoare deveniră două găvane întunecate.

— Cel mai bine ar fi să discutăm la parter, declară ea. Amfora, ceea ce este înăuntru, devine foarte instabilă dacă stăm atât de aproape de ea. Ştie ce se întâmpla, fiţi siguri de acest lucru. E şi foarte capricioasă; nu poţi să prevezi niciodată ce va face în clipa următoare.

Profesorul Qualt o întrerupse.

— Discutăm la parter dacă aşa doriţi. Dar cred că domnul Erskine, aici prezent, are dreptul la o explicaţie. Nu în fiecare zi se întâmplă să-ţi pierzi naşul şi naşa şi să câştigi în schimb o doamnă de companie, aşa-i?

Domnişoara Johnson şopti:

— Nu. Bănuiesc că nu.

Răsucindu-se pe călcâie, ne conduse pe scări în jos, în foşnetul rochiei de bumbac alunecând pe podeaua de lemn de pin. Odată ajunsă în salonul spaţios, aprinse lămpile cu gaz situate de jur împrejurul pereţilor şi curând ne-am trezit stând faţă în faţă, sub lumina galbenă şi pâlpâitoare a şapte

sau opt astfel de obiecte emanând fum.

— Niciun fel de lumină electrică? i-am aruncat eu o înţepătură.

Domnişoara Johnson încuviinţa din cap.

— Există, dar nu-mi place să o folosesc. Domnul Max obişnuia întotdeauna să spună că aparţine diavolului şi mă tem să nu-i ofer din greşeală putere personajului menţionat.

— Vreţi să spuneţi că persoana despre care vorbiţi, cea în treburile căruia s-a amestecat doamna Greaves... credeţi că această persoană este însuşi diavolul?

Domnişoara Johnson îşi coborî privirea.

— Ştiu că pare ridicol, însă cred cu adevărat acest lucru, într-un anume sens.

Interveni profesorul Qualt:

— Deci credeţi, ca şi doamna Greaves, că amfora ascunde în ea un spirit nefast, nu-i aşa?

Domnişoara Johnson continua să ţină capul plecat, frământându-şi degetele.

— Mai mult decât atât, domnule, şopti ea. Ştiu ce se află în amforă şi mai ştiu ce trebuie să fac. Dacă nu vă deranjează, aş vrea să acţionez de una singură.

— Ce să faceţi de una singură? întrebă Anna. Domnişoară Johnson, trebuie să înţelegeţi că noi ştim despre existenţa djinului şi suntem aici pentru a vă ajuta.

Femeia zâmbi strâmb.

— Sunt conştienta de acest lucru. Altminteri nu aţi fi urcat până aici cu acel şpiţ pentru a sparge uşa. Vă urmăresc de când aţi sosit...

— Şi atunci de ce dracu’ nu ne-aţi deschis? am ripostat eu. Am făcut bucăţele o uşă în perfectă stare, numai şi numai din cauza dumneavoastră.

În ciuda tonului meu nu prea politicos, d-ra Johnson rămase la fel de rece, demnă şi detaşată ca şi până atunci.

Am început să-mi dau scama că sub acei ochelari se ascundea o faţă deloc urâtă. Ceea ce o făcea să arate ca o femeie şleampătă şi fistichie era rochia demodată pe care o purta, lipsa oricărui machiaj, sprâncenele nepensate şi pantofii cu cel puţin un număr mai mari.

— Domnule Erskine, v-am spus deja că ştiu ce se află în

amforă şi că ştiu ce trebuie să fac în această situaţie. Mă descurc singură. Oricine altcineva m-ar încurca.

— N-aveţi decât să procedaţi după bunul dumneavoastră plac. Ce trebuie să faceţi?

Răspunse liniştita, fără să-şi ridice privirea.

— Poate că aţi auzit povestea lui Ali Baba şi a Celor Patruzeci de Hoţi. *Adevărata* poveste, nu născocirea din O Mie şi Una de Nopţi. S-ar putea să cunoaşteţi şi legenda cu tânără prinţesă răpită de Ali Baba şi cedată acelui trib în schimbul celui mai înfricoşător dintre djini.

— N'zwaa, interveni calmă Anna.

— Într-adevăr, fu de acord d-ra Johnson. Ei bine, dacă n-aţi cunoaşte aceste lucruri, n-aţi fi acum aici. Numai cei ce cunosc adevărata poveste a Celor Patruzeci de Hoţi se tem de Amfora Djinului.

— Şi cu ce vă implică aceasta? nu m-am putut eu abţine. Credeam că sunteţi doar însoţitoarea lui Marjorie şi nimic mai mult.

Domnişoara Johnson încuviinţa din cap.

— Oficial da, asta-i tot ce sunt şi tot ceea ce aş fi rămas pentru totdeauna.

— Şi neoficial?

Îşi ridică privirea. Apoi îşi scoase ochelarii şi bănuielile mele s-au adeverit. Fără ci şi în ciuda straniei priviri pe care toţi miopii o au în astfel de cazuri, era destul de atrăgătoare.

— Neoficial, sunt o descendenta directa a acelei fete persane care a încercat să-şi sacrifice onoarea şi fecioria pentru a salva viaţa surorii sale. Cunoaşteţi legenda, nu-i aşa? Cum prinţesa cea frumoasă urma sa se căsătorească şi cum sora ei urâtă şi-a oferit trupul djinului, pentru tot restul vieţii ei pământeşti? Ei bine, nu mult după ce frumoasa fată a fost torturata până la moarte, cealaltă a dat naştere unei fetiţe care la rândul ei s-a căsătorit şi astfel, de-a lungul a generaţii şi generaţii de femei, povestea a fost transmisă din gură în gură, pentru ca datoria să fie dusă la bun sfârşit.

— *Datorie*? întrebă profesorul Qualt. Ce datorie?

Domnişoara Johnson îşi puse din nou ochelarii.

— Am fost însărcinate să găsim djinul lui Ali Baba,

oriunde ar fi, oricând ar reveni la viaţă şi să ne răzbunăm.

— Nu înţeleg, îşi exprimă nedumerirea Anna. Cum aşa? Vreau să spun, cum s-a transmis povestea?

Domnişoara Johnson clătină uşor din cap.

— În acelaşi mod în care circulă legendele şi întâmplările, de la mamă la fiică. Bunica mea, emigrantă persană, i-a spus-o mamei, care la rândul ei mi-a spus-o mie. A accentuat faptul că orice s-ar întâmpla, eu trebuie s-o povestesc fiicei mele, iar dacă nu voi avea o fiică, celei mai tinere rude de sex feminin. Este o răzbunare cu totul şi cu totul femeiască, dacă înţelegeţi la ce mă refer. Un secret ce a fost apărat cu străşnicie de femei de o mie de ani încoace într-un mod în care nici un bărbat n-ar înţelege.

M-am strâmbat.

— Sunt foarte bucuros că n-am supărat-o pe bunica dumneavoastră de a suta spiţa.

Remarca nu smulse nici un zâmbet domnişoarei Johnson.

— Domnule Erskine, dacă luaţi în considerare toate câte i s-au întâmplat acelei fete, ce a trebuit ea sa sacrifice de dragul vieţii surorii sale, ca până la sfârşit să descopere că a fost zadarnic, atunci poate veţi ajunge să vă daţi seama că o mie de ani nu înseamnă prea mult când porţi pică cuiva.

— Ce a avut de îndurat? îşi arătă curiozitatea profesorul Qualt. V-a spus vreodată mama sau bunica dumneavoastră?

Domnişoara Johnson privi într-o parte.

— În măsura în care putem da crezare legendelor, domnule, a fost vorba de umilinţe de ordin sexual mult mai cumplite decât cele impuse vreodată de vreun duh. Puterea acestui djin întrecea orice imaginaţie şi sora cea urâtă a avut de suportat, după spusele mamei mele, chinuri şi umilinţe ce depăşesc cu mult cele la care ar fi supus-o un siluitor pământean.

— Înţeleg, spuse Anna.

Domnişoara Johnson îşi ridică capul.

— *Nu înţelegeţi*. Nu înţelegeţi nici măcar pe jumătate ce înseamnă să ţi se încredinţeze ducerea la bun sfârşit a unei răzbunări ce datează de secole; e o datorie sacră. Chiar dacă nu s-a mai auzit nimic despre acest djin timp de sute de ani, femeile din familia mea nu au uitat niciodată ce au

jurat. De aceea trebuie să fac totul eu singură.

— Cum de aţi ştiut că djinul se află aici? m-am interesat eu. Cum de aţi reuşit să obţineţi slujba ca doamnă de companie a lui Marjorie?

Domnişoara Johnson dădu din umeri.

— În parte datorită coincidenţei, dar şi unui plan bine pus la punct. Ştiam că domnul Greaves avea în colecţia sa amfora respectivă. Unul din lucrurile importante aflate de la mama mea e modul în care putea fi recunoscut djinul când avea să iasă la lumină din obiectul unde fusese închis: o amforă împodobită cu flori albastre de mac şi cai fără de ochi.

— Caii lui Nazwah Magicianul, zise cu o voce moale Anna.

— Cu câtva timp în urmă o revistă profilata pe decoraţii interioare a publicat câteva imagini ale colecţiei de antichităţi a domnului Greaves. Era prezentat modul în care ele se armonizau cu mobila de stil. Am dat din întâmplare peste materialul respectiv şi vă închipuiţi ce am simţit când am văzut fotografia Amforei Djinului. Am fost sigură că era cea adevărată. Ilustraţia era color, astfel că am constatat că florile de mac erau albastre iar caii nu aveau ochi. Abia atunci am încercat să aflu mai multe despre domnul Greaves. Am descoperit că soţia sa căuta o doamnă de companie şi am contactat agenţia locală. Am fost angajată.

— Şi totuşi, am zis eu cu o nuanţă de suspiciune în glas, nu aveaţi garanţia că Marjorie vă va accepta.

În lumina pâlpâitoare a lămpilor cu gaz, d-ra Johnson păru jenată.

— Am făcut ceva ce n-am mai făcut niciodată în viaţă, recunoscu ea. L-am mituit pe tipul de la agenţie ca să mă recomande.

Profesorul Qualt râse.

— Sunteţi o tânără extrem de voluntară, domnişoară Johnson. Acest obiect de artă înseamnă atât de mult pentru dumneavoastră?

Domnişoara Johnson rămase tăcută un moment, apoi răspunse:

— Amfora Djinului reprezintă totul pentru mine. Nu sunt o femeie drăguţă. Nu m-am gândit niciodată la căsătorie şi nu

cred că o voi face vreodată. Dar cel puţin voi fi în stare să realizez un lucru în viaţa mea – comiterea, după mai bine de o mie de ani, a unui act sfânt de răzbunare. Dacă femeile nu ar fi privit atâta timp cu îngăduinţă nedreptăţile la care au fost supuse, tot ce au avut ele de pătimit din partea bărbaţilor ar fi fost plătit cu vârf şi îndesat de mii de ori.

Anna se ridică de pe scaun.

— Până acum totul este foarte limpede, d-ră Johnson, dar ce aveţi de gând să faceţi în continuare?

În spatele ochelarilor, femeia clipi rapid din ochi.

— Să fac? Nu vă înţeleg.

— Cum aveţi de gând să vă duceţi răzbunarea la bun sfârşit? Ce-i veţi face djinului? Ştiţi doar că este un duh foarte puternic. Nu ne jucăm cu el ca şi când ar fi vorba de nişte dovleci de Halloween[16].

Domnişoara Johnson aprobă din cap.

— Cunosc asta, domnişoară...

— Modena. Anna Modena.

— Cunosc aceasta, domnişoară Modena. Dar printre instrucţiunile pe care mi le-a lăsat mama mea, erau şi unele precise ce se referă la modul în care djinul poate fi distrus.

Profesorul Qualt păru impresionat.

— Iată că ajungem şi la un punct interesant. Vă deranjează dacă ne împărtăşiţi şi nouă modul prin care poate fi anihilat un djin?

Domnişoara Johnson începu să tragă, cu un gest nervos, de nasturii rochiei sale ruginii.

— Trebuie să înţelegeţi ca numai eu îl pot distruge în acest fel. Totul trebuie să fie făcut de o persoană care-l duşmăneşte de mult timp. Vraja este eficace numai în acest caz, când o foloseşte cineva care a pătimit foarte mult din cauza djinului.

— Adică cu n-aş putea-o duce la capăt? se miră profesorul Qualt. Pentru că djinul nu mi-a făcut nimic

[16] Sărbătoare ce se desfăşoară în ajunul zilei de 1 noiembrie (Sărbătoarea tuturor sfinţilor) (n.tr.)

niciodată?

— Aşa este, răspunse d-ra Johnson. Conform celor spuse de mama mea, duhurile Orientului Mijlociu – asemeni vechilor zeităţi ale Greciei şi Romei – erau extrem de corecte când era vorba de răzbunare sau dreptate. O viaţă pentru o viaţă. Dacă vei căuta răzbunare pentru o nedreptate adevărată, atunci vei avea de partea ta puterile celor mai mari zei. Dar dacă ic amesteci fără nici un drept, vei avea de suferit consecinţele faptei tale nesăbuite.

Am aprins o ţigara şi am închis cu zgomot bricheta.

— Să fie un avertisment voalat?

Domnişoara Johnson se întoarse către mine.

— Eu nu sunt genul de persoană care să avertizeze pe cineva, domnule Erskine. Dar aş vrea foarte mult să mă lăsaţi să mă răfuiesc în felul meu cu acest djin.

— După ceea ce i-a făcut lui Max şi lui Marjorie? Sunteţi convinsă că vă veţi descurca?

— Da, misiunea mea e sacră. Tot ce am de făcut este sa sfinţesc un iatagan folosind o serie de rugăciuni din religiile străvechi – care, pentru că veni vorba, pot fi găsite în cărţile domnului Greaves şi să tai apoi unul din cele patruzeci de capele ale duhului.

Am tras adânc din ţigară.

— Asta-i tot? am întrebat-o eu fără a căuta să-mi ascund cât uşi de puţin sarcasmul din voce.

— Asta-i toi, răspunse ea simplu.

— Chiar aşa, luaţi orice iatagan vechi. Îl sfinţiţi şi începeţi să ciopârţiţi?

Domnişoara Johnson era insensibilă la ridicol. Spuse calmă:

— Domnul Greaves are la etaj un iatagan ce a aparţinut cândva unui derviş sfânt din deşertul Nefud. Pe acesta îl voi folosi.,

Profesorul Qualt se ridică şi se îndreptă spre cămin. În lumina pâlpâitoare căpătase o înfăţişare sumbră şi autoritară. Încrucişându-şi braţele musculoase, spuse:

— Domnişoara Johnson, dacă urmează să decapitaţi djinul, presupun că mai întâi trebuie să-l eliberaţi.

— Să-l eliberez? replică ca nervoasă.

— Bineînţeles. Din amforă. Cum aveţi de gând să procedaţi în acest scop?

Domnişoara Johnson rămase o clipă descumpănită, dar nu dezarmă. I-am admirat curajul. Cu cât vorbea mai mult despre sacra şi istorica ei misiune, cu atât mai mult am început să cred în ea, deşi nu eram deloc încântat de femeile care păstrează în sufletul lor timp de o mie de ani dorinţa de răzbunare. După părerea mea, reprezentantele sexului slab pricinuiesc bărbaţilor la fel de multe umilinţe şi necazuri, însă n-am auzit ca vreunul dintre noi să le poarte ranchiună secole întregi. Probabil că d-ra Johnson avea un dinte împotriva bărbaţilor deoarece nu avusese niciodată unul pentru ea.

— Voi rupe sigiliile de pe uşă, apoi voi deschide amfora folosind cuvintele potrivite.

— Şi ce se întâmplă dacă djinul vă face *el* de petrecanie înainte?

— Ştiu eu ce fac, declară solemn d-ra Johnson.

La fel de ceremonios păru şi profesorul Qualt când îi răspunse:

— Sunt întru totul de acord că ştiţi ce faceţi, domnişoară Johnson, dar asta nu înseamnă că mi-aţi răspuns la întrebare. Dacă sloboziţi djinul şi nu reuşiţi să-l distrugeţi, atunci numai Dumnezeu ştie ce forţă malefică puneţi în libertate. Cu siguranţă că vă va ucide şi încă într-un mod pe care nu-l veţi aprecia câtuşi de puţin. Nu cred că va fi foarte distractiv să fiţi prima femeie a timpurilor moderne care să sufere una din cele patruzeci de modalităţi străvechi de execuţie.

— Îi voi veni de hac, insista d-ra Johnson. Ştiu foarte bine că o pot face.

— Şi cum rămâne cu ceasul de noapte? întreba Anna.

Domnişoara Johnson nu răspunse.

— Ştiaţi de existenţa lui, insistă Anna, ce este şi la ce foloseşte, nu-i aşa?

Domnişoara Johnson aprobă din cap.

— Desigur că ştiu. Doar eu îl manevrez.

Profesorul Qualt îmi aruncă o privire îngrijorată şi eu i-am întors una întrebătoare.

— Îl manevraţi? vocea profesorului era răguşită. De ce?

— Am nevoie de ajutor şi sfaturi. Am folosit ceasul pentru a obţine... asistenţă.

— De ce fel? Bărbaţi înveşmântaţi în mantii cu glugă?

Domnişoara Johnson încruntă din sprâncene.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă ea cu puţin mai multă frenezie decât ar fi fost potrivit.

— Haideţi, d-ră Johnson. Doar eu însumi l-am văzut pe tip. Prima dată când dumneavoastră şi Marjorie aţi ieşit la plimbare; era în ziua când a avut loc înmormântarea. A doua oară stătea în cadrul uşii, în spatele dumneavoastră.

— Habar n-am. Nu ştiu la ce vă referiţi. În această casă n-a mai intrat niciodată nimeni în afară de mine şi doamna Greaves.

— L-am văzut şi eu, interveni Anna. Destul de înalt, într-o mantie lungă cu glugă, ceva asemănător cu o djellabă.

Domnişoara Johnson clătină cu putere din cap.

— Probabil v-aţi imaginat. Poate a fost numai o umbră, în momentul acela ţineam în braţe halatul de baie. Probabil că l-aţi zărit pe acesta şi v-aţi închipuit...

— Domnişoară Johnson, am întrerupt-o eu cu blândeţe, nu cred că ne-am înşelat câtuşi de puţin. Ar fi mai bine să ne mărturisiţi dacă se mai află cineva în această casă.

Urmă o tăcere prelungă, întreruptă de glasul domnişoarei Johnson.

— Nu mai este nimeni altcineva.

Profesorul Qualt îşi aprinse pipa. Printre rotocoale de fum, rosti cu vocea sa gravă şi puternică:

— Ştiţi de ce suferea doamna Greaves?

O nouă clătinare din cap.

— Nu eram la curent.

— Dar dumneavoastră înşivă aţi afirmat ca nu constituia o surpriza faptul ca murise. Aţi spus ca şi-a băgat nasul în treburi care n-o priveau şi pe care nu le înţelegea şi de aceea a murit.

Era evident ca d-ra Johnson devenea din ce în ce mai neîncrezătoare şi ca abia aştepta sa termine întrevederea, în schimb, noi eram nerăbdători sa cunoaştem adevărul. Aş fi putut fi destul de fantezist ca sa accept existenţa unor

duhuri închise în amfore vechi, sau a unor cadrane solare care funcţionează în toiul nopţii, dar şi imaginaţia mea are nişte limite. Una din ele e încrederea în ce vad cu proprii mei ochi şi aud cu propriile mele urechi.

Îndreptându-se în scaun, d-ra Johnson declara sec:

— Cred ca djinul a dus la moartea doamnei Greaves. Prezenţa sa făcuse de nesuportat viaţa în această casa.

— De nesuportat? am repetat cu. După părerea mea, o făcuse al naibii de periculoasă!

— Doamna Greaves se afla într-o tensiune nervoasă continuă – în special după sinuciderea domnului Greaves. Era extrem de neliniştită din cauza amforei, căci soţul ei o avertizase să nu se apropie niciodată prea mult de ea; de aceea se hotărâse să dea foc întregii reşedinţe.

— N-aţi fost de acord cu această idee? întreba Qualt.

— Nu credeam ca e necesar, insistă d-ra Johnson. Dacă mă lăsaţi să urc în foişor – ceea ce am de gând să fac oricum – voi deschide amfora şi voi distruge pentru totdeauna Djinul lui Ali Baba.

— Intenţionaţi s-o faceţi în această scara? se interesa Anna.

— Da. De fapt, *trebuie* să fie diseară

— De ce? întreba Qualt.

Domnişoara Johnson se ridică netezindu-şi rochia ruginie. În ciuda ochelarilor avea o mina care-mi amintea de o preoteasă, sau de o călugăriţă aparţinând unui străvechi ordin religios.

— Trebuie să se întâmple pentru că influenţele stelelor sunt cele mai puternice în această noapte. Mă folosesc de ceasul de noapte pentru a dobândi o anumită putere şi astăzi ele mi-o vor oferi pe cea mai mare posibilă. A sosit momentul când voi răzbuna o suta de generaţii de femei umilite.

De la distanţă se auzi din nou muzică aceea jalnică, tulburătoare, ce se strecura tiptil prin vechile coridoare ale reşedinţei de la Winter Sails, cu modulaţiile ei neschimbate şi fără de sfârşit, producându-ţi adevăraţi fiori de groază prin tot trupul.

— În *această noapte*, repetă d-ra Johnson. Nu trebuie să

mă împiedicaţi.

În timp ce domnişoara Johnson intrase în bucătărie pentru a ne aduce câte o cafea fierbinte, profesorul, Anna şi cu mine am ţinut un consiliu de război rapid şi în şoaptă. Qualt era de părere că d-ra Johnson trebuia să fie lăsată să acţioneze în voie, considerând că era conştienta de riscuri şi cunoştea destule descântece şi cuvinte magice pentru a-şi proteja propria persoana. Pe de altă parte, Anna susţinea cu încăpăţânare ca noi înşine să desigilăm amfora.

— În afară de orice alte considerente, declară ea cu ochii negri scânteind în lumina lămpilor, amfora este de o valoare inestimabilă şi aparţine Iranului. Este de ajuns ca d-ra Johnson să scape capacul şi totul e pierdut.

Profesorul Qualt replică:

— Anna, sunt la fel de preocupat de soarta amforei ca şi dumneata. Dar nu credeţi că ar trebui să dăm întâietate priorităţilor? Dacă o bombă amorsată s-ar afla într-un scrin cu geamuri, stil Ludovic al XVI-lea, n-aţi ezita să le spargeţi pentru a ajunge la ea, nu-i aşa?

— Nu am încredere în tipa asta.

Am strivit mucul ţigării pe care tocmai o terminasem.

— O remarcă pertinentă şi extrem de adevărată.

— Ei bine, continuă cu înflăcărare Anna, să luăm de exemplu aceste evenimente stranii legate de personajul cu mantie. Încă nu ne-a furnizat un răspuns credibil.

— Ne-a spus că nu mai e nimeni altcineva în casă, ne reaminti Qualt.

— Ei şi! Noi *am văzut* pe cineva. Cu siguranţă. Şi nu era un halat de baie umblător.

Profesorul se lăsă pe spate pe canapeaua veche.

— Harry, care-i opinia dumitale?

Am ridicat din umeri.

— Cred că ar trebui s-o lăsăm să încerce. La urma urmei pare să ştie ce face. Singurul lucru care mă sâcâie este ce se va întâmpla dacă nu reuşeşte. Nu mă încântă nici un singur mod special de a-mi găsi moartea, darămite patruzeci.

— Sunt metode prin care ne putem proteja, declară

Qualt. Aţi văzut cum utilizează creştinii pentagramele magice pentru a-l ţine la distanţă pe Satana. Ei bine, sigilii şi semne similare există în vechile religii ale Orientului Mijlociu. Unul din cele mai puternice îl reprezintă semnul lunii în creştere, aşa încât vom desena unul pe podeaua acestei camere să fim la adăpost de orice pericol major.

L-am privit cu o expresie oarecum uimită.

— Nu mă interesează să mă feresc de un pericol major, ci de orice fel de pericol.

Anna ne întrerupse.

— Şi totuşi nu cred că ar trebui s-o lăsăm să acţioneze aşa cum vrea, zise cu o voce insistentă. Nu ştim nimic despre ea. Nici măcar dacă această poveste de răzbunare e adevărată ori nu. Gândiţi-vă un moment: cum poate aşa o poveste să fie transmisă de la o femeie la alta timp de mii de ani? Câte întâmplări de acest gen mai cunoaşteţi? Ceva în legătură cu d-ra Johnson mă face să cred că ea... ei... nu ştiu... n-aş îndrăzni să afirm că minte, dar nu spune întregul adevăr.

Distrat mă jucam cu o scrumieră de aramă, aflată pe o măsuţă lângă canapea.

— Ce consideri că a omis? Ceva de importanţă crucială?

Anna oftă.

— Nu ştiu, Harry. Însă ar trebui să ducem noi singuri la bun sfârşit treaba, fără ajutorul domnişoarei Johnson. O mulţime de lucruri referitoare la persoana ei nu sună convingător. Spre exemplu, de ce a lăsat-o pe naşa ta să fugă din casă ca şi cum ar fi urmărit-o toţi diavolii din iad, fără a încerca s-o împiedice? Şi ce face cu ceasul de noapte? Cum de ştie să-l manevreze? Cum de a ajuns aici – şi de unde? sunt prea multe semne de întrebare ca să poată fi pe gustul meu.

Profesorul Qualt îşi mută privirea de câteva ori când la mine când la Anna.

— Se pare că singurul mod de a decide este de a supune la vot. Toţi cei pentru d-ra Johnson, mâna sus!

Qualt şi cu mine am ridicat mâinile.

— Şi acum cei împotrivă.

— Oh, minunat! nu se putu abţine Anna. Un vot

democratic nu are ce căuta aici. Am o sarcină de dus la bun sfârşit – transportarea amforei intacte în Iran. Nu mă deranjează dacă este deschisă, sau dacă djinul e eliberat şi apoi distrus, în schimb mă deranjează că oricărui nenorocit de amator i se permite să pună mâna pe unul din cele mai celebre exemplare de ceramică antică, când în orice moment există posibilitatea să o facă bucăţi. Pe ea se află ultima reprezentare din întreaga lume a cailor lui Nazwah Magicianul. Cum o putem lăsa pe neîndemânatica asta de fată bătrână să atingă o relicvă inestimabilă?

Tocmai acel moment îl alese d-ra Johnson ca să intre în cameră, purtând o tavă cu ceşti de cafea aburindă şi câteva prăjituri asortate. Era evident că auzise cuvintele Annei. deoarece faţa îi era întunecată şi împietrită.

— Îmi pare rău, n-am vrut să fiu grosolană. Dar când văd un amator atingând antichităţi autentice, pulsul îmi creşte brusc la două sute pe minut.

Profesorul luă ceaşca din mâna domnişoarei Johnson şi îi mulţumi cu o uşoară mişcare a capului.

— Ştiu ce ai vrut să spui, Anna. Dar sunt sigur că d-ra Johnson va face tot ce-i stă în putinţă pentru a păstra amfora intactă. Aşa-i, domnişoară Johnson?

Aceasta aruncă o privire glacială Annei.

— După părerea domnişoarei Modena am fost capabilă să-mi apăr fecioria, aşa încât va fi floare la ureche să păstrez mai mult sau mai puţin intactă o veche piesă de ceramică.

Mi-am amestecat îndelung cafeaua. Ultimul lucru pe care-l doream acum era ca cele două femei să se ia de cap, aşa încât am încercat să canalizez discuţia spre un compromis cât mai rapid posibil.

— Ce-ar fi s-o lăsăm pe d-ra Johnson să rezolve problema cum crede de cuviinţă, cu condiţia ca noi să fim observatori, intervenind numai în caz de absolută nevoie?

— Iată o propunere rezonabilă, declară profesorul.

Domnişoara Johnson fu evident descumpănită, dar nu avea de ales. Eu aveam mai multe drepturi de a hotărî în casa aceea decât ea şi era conştientă de acest fapt. În plus, era mai important pentru propria ei persoană să distrugă

djinul, decât să piardă vremea cu tot felul de argumente ce ar fi putut să întârzie, sau chiar să împiedice supremul ei act de răzbunare. Nu eram psihiatru, dar cunoşteam lucrurile după care tânjea cineva. În cazul domnişoarei Johnson era vorba de răzbunare, de nimic altceva. Cel puţin asta era părerea mea.

— Foarte bine, acceptă d-ra Johnson, dar cu o condiţie.

— Nici un fel de condiţii, am decretat eu. Aşa-i înţelegerea. Dacă vreţi să rămâneţi aici şi să vă măsuraţi forţele faţă-n faţă cu istoricul dumneavoastră! inamic, atunci va trebui s-o faceţi în limitele impuse de mine.

— Tocmai voiam să spun că dacă lucrurile îmi scapă de sub control...

— Cum adică?

— Să presupunem că nu biruiesc djinul?

Profesorul Qualt râse.

— Dacă nu veţi reuşi, d-ră Johnson, nu cred că veţi mai fi în stare să vă impuneţi condiţiile. Dacă se va întâmpla aşa ceva, atunci fiecare dintre noi se va descurca cum poate. Nu există lege care să conducă instinctul de supravieţuire.

Domnişoara Johnson nu arăta încântată.

— Nu, bănuiesc că nu.

Ne-am sorbit cafelele în linişte. Nu-mi aduc aminte dacă aveau vreun gust sau nu. Aveam fiecare nevoie de un pretext pentru a ne refugia în noi înşine şi a cumpăni cu grijă ce urma să se întâmple în continuare. În timp ce-mi goleam ceaşca, am fost sigur că aud undeva în cameră acordurile acelei muzici monotone şi bizare, dar de câte ori ciuleam urechile pentru a o distinge mai bine, părea să se topească în neant. Am privit-o pe Anna, încordata şi frumoasă, elegantă şi provocatoare în bluza crem de bumbac; m-am uitat la profesorul Qualt, în cămaşa cu dungi roşii şi verzi şi şortul kaki boţit, apoi m-am holbat la d-ra Johnson, la rochia ci simplă şi la ochelarii de pe nas. Trei străini ale căror destine se împleteau inextricabil cu al meu, dar şi cu acela al Amforei lui Ali Baba.

Ne-au trebuit cinci sau zece minute pentru a ne termina cafelele, deşi ni s-a părut că trecuse o jumătate de oră. În cele din urmă, d-ra Johnson se ridică şi spuse:

— Este aproape miezul nopţii, momentul când forţele conjugate ale stelelor ating valoarea maximă. Trebuie să mă pregătesc. Iataganul, vrăjile, descântecele magice. Vă rog să aşteptaţi aici câteva momente. Nu voi întârzia mult.

Se îndreptă spre hol şi închise uşa în urma ei. Mi-am aprins altă ţigară şi am suflat fumul spre tavanul îngălbenit de vreme, urmărindu-i volutele în lumina lămpilor cu gaz. Anna, adânc jignită, şedea ţeapănă şi rece, în timp ce Qualt afişa o nepăsare studiată, însă plină de încordare. O serie de foşnete ciudate, asemănătoare cu cele produse de un şobolan alergând de-a lungul peretelui, în spatele lambriurilor, mă făcură să mă cutremur.

Am aşteptat într-o tăcere deplină preţ de vreo zece minute. Apoi încă câteva. Privindu-şi ceasul, profesorul Qualt spuse ca pentru sine:

— E douăsprezece jumătate. Mă întreb oare ce o determină să întârzie atât de mult?

— Poate că a crezut necesar să-şi „aranjeze” faţa înainte de a elibera djinul din amforă, rosti sarcastic Anna. Nu ştii niciodată la ce poţi să te aştepţi. După faptă şi răsplată.

— Oh, prostii, replică amabil Qualt. Harry, ce-ar fi să arunci dumneata o privire împrejur. Trebuie să fie pe undeva...

— O.K., am fost eu de acord, îndreptându-mă spre uşa ce dădea în hol. Am încercat s-o deschid dar era încuiată. Am bătut toba cu degetele, apoi am dat cu pumnul în tăblie, însă nu încăpea nicio îndoială că fusese zăvorâtă. M-am întors spre ceilalţi; feţele lor reflectau aceeaşi tulburare şi îndoiala ca şi a mea.

— Încearcă uşa de la sufragerie, sugeră Anna.

M-am îndreptat cu paşi repezi într-acolo şi m-am proptit în ea. Şi aceasta era încuiată, iar o inspecţie rapidă a ferestrelor relevă faptul că fiecare fusese oblonită şi asigurată cu un zăvor de siguranţă. Eram prinşi în capcană, prin cel mai vechi şiretlic din lume.

Am rămas împreună în mijlocul camerei, ascultând. Se auzea scârţâitul podelelor de la etaj şi paşii furişaţi ai şoarecilor sau şobolanilor. Vântul bătea încontinuu în ferestre, mişcându-le uşor în cercevele ca şi cum cineva ar

fi ciocănit cu insistenţă şi în surdină în ele, cerând să fie admis înăuntru neîntârziat.

— Dumnezeule! exclamă Anna. Presupunând că eliberează djinul în timp ce noi suntem blocaţi aici...

Profesorul Qualt păşi spre uşă şi o încercă la rândul său. Ca oricare alta aflată în reşedinţa de la Winter Sails, era confecţionată din scânduri solide de pin şi prevăzută cu balamale de aramă; ar fi fost nevoie de un umăr mult mai solid decât acela al lui Qualt pentru a o sparge.

— Ei bine, asta e. Ce putem face acum?

— Nu ştiu, am putea sparge o fereastră. Vreţi să încercăm?

— Aşteptaţi, zise profesorul. Să vedem ce se întâmplă mai întâi.

Anna păru să-şi iasă din fire.

— Ce se întâmplă? izbucni ea. Ştim al dracului de bine ce urmează să se întâmple! Va elibera djinul din amforă şi dacă nu va reuşi să-l distrugă, va căuta să-l împace oferindu-ne pe noi drept tribut. V-am prevenit să nu aveţi încredere în ea. De ce oare bărbaţii n-au nici pic de intuiţie când e vorba de o femeie?

Am aprins o ţigară.

— Adică vrea să ne ofere ca sacrificiu?

Anna începu să măsoare în sus şi-n jos camera ca o tigroaică furioasă într-o cuşcă şi dădu cu înverşunare din cap.

— Exact aşa are de gând să procedeze. Sper şi mă rog din tot sufletul că ştie ce face. Şi că a spus adevărul.

— În special referitor la ce? interveni Qualt.

— La anihilarea djinului şi la bazaconiile legate de el. După câte ştim acum, nu-s decât nişte minciuni gogonate.

Dar dacă intenţionează să-i dea drumul ca să-i ceară să o facă bogată, frumoasă sau celebră, aşa cum procedează de obicei duhurile din basme?

M-am aşezat pe canapea şi am început să trag cu sete din ţigară.

— Să presupunem că *nimic* din toate acestea nu este adevărat! Să presupunem că nu există nici djin, nici amforă şi nici altceva şi am fost duşi de nas?

— Oh, Harry şi dumneata acum! Gluma-i glumă, dar se parc că asta a mers prea departe.

M-am zgâit la el cu un aer ursuz.

— S-ar putea să aveţi dreptate. Dar dacă-i o glumă, atunci unde-i poanta?

Între timp Anna scotocea sârguincioasă într-un raft plin cu ziare. Era burduşit în special cu numere vechi, îngălbenite şi mutilate de foarfecele lui Max Greaves. Trase afară câteva reviste le frunzări şi spuse în cele din urmă:

— Am găsit!

Ţinea în mână un exemplar nou din *Time*, uşor de remarcat pentru că nu avea nici coperta ruptă şi nici fotografiile decupate. Trebuia să fi fost numărul pe care-l adusese în, acea după-amiază puştiul întâlnit pe drum şi care-l determinase pe profesorul Qualt să creadă că djinul era pe punctul de a se elibera.

— Să vedem, spuse profesorul Qualt şi Anna puse revista mototolită pe masă. Frunzări în grabă paginile, verificând fiecare fotografie pentru vreo figură lipsă sau un spaţiu gol acolo unde nu trebuia să fie nici unul. Ajuns la anunţurile mortuare, se opri şi indică cu degetul:

— Aici!

Una din fotografiile de pe pagină fusese decupată cu grijă. Sub locul gol acum se afla legenda: *Max Greaves în zilele expansiunii industriei petroliere*. Qualt închise gândi tor revista şi se aşează.

— Ce este? am întrebat cu. Ce înseamnă aceasta?

Qualt îşi ridică privirea.

— Pur şi simplu că d-ra Johnson a tăiat figura lui Max Greaves din *Time* pentru a o oferi djinului. Când acesta va reînvia ieşind din amforă, va avea înfăţişarea lui Max. Diavolul acesta a fost odată frustrat, neîngăduindu-se să apară astfel muritorilor, însă acum d-ra Johnson a dorit să fie sigură că acest lucru nu se va mai repeta.

În timp ce rostea aceste cuvinte, am devenit conştient că o anumită liniştesc abătuse asupra camerei. Una din lămpile cu gaz trosni şi se stinse. O a doua pâlpâi şi făcu la fel. Curând ne aflam în penumbră şi nu trecu mult până ce şi ultima lampă îşi dădu duhul, iar bezna ne învălui din toate

părţile.

Anna se întinse şi prin întuneric îmi apucă mâna Qualt întrebă şovăitor:

— Harry, poţi sa aprinzi bricheta? Bănuiesc că a mea a rămas pe poliţa de deasupra căminului. Cred că e ceva...

Ne-am ţinut respiraţia şi am ascultat. La început nu am putut fi siguri dacă auzeam ceva cu adevărat. Dar apoi, într-un fel sau altul, dominând murmurul uşor al brizei marine şi trosniturile lemnăriei casei de la Winter Sails, am fost convins că în cameră se mişca ceva. Ceva care făcea corp comun cu tenebrele înconjurătoare. Ceva care *fâlfâia*, cu nişte aripi solzoase.

7

Am aprins vechea mea brichetă făcând flacăra cât mai mare. Sunetul auzit – un fel de fâlfâit, de freamăt – era similar cu cel scos de un liliac încurcat în faldurile unei draperii de la fereastra dormitorului. Am aruncat o privire rapidă şi nervoasă de jur împrejurul spaţiosului salon, ridicând bricheta cât puteam mai sus, însă întunericul era prea compact şi plin de umbre mişcătoare ca să se observe dacă în cameră se afla cineva sau nu. Nu trecu mult şi bricheta se încălzi prea tare ca s-o mai ţin între degete; am stins-o şi am rămas în întuneric de mână cu Anna, ascultând şi aşteptând manifestarea celui mai mic zgomot sau fâlfâit straniu de aripi.

— *Ce-i asta*? şopti Anna cu o voce încordată şi seacă.

— Ssst, făcu Qualt. Habar n-am. Un djin puternic poate crea orice fel de monstru doreşte.

— Să însemne că e deja *liber*? am rostit eu agitat. Profesore, oare i-a dat deja drumul din amforă?

— Vă rog, nu vorbiţi atât de tare! E undeva în această

cameră! Nu, nu înseamnă că djinul este liber. S-ar putea, deşi eu mă îndoiesc. Trebuie să fie un soi de creatură chemată de d-ra Johnson cu ajutorul unor forţe exterioare. E vorba de o bestie sau spirit care o va ajuta să-l pună în libertate pe duhul lui Ali Baba fără nici un fel de greutate. Un fel de câine de pază chemat din lumea spiritelor; sper că aţi înţeles ce-am vrut să spun.

Din nou am distins un fâlfâit ce te băga în toţi sperieţii.

— Halal câine de pază! am şoptit eu. Inima îmi palpita ca şi cum ar fi fost prinsă pe un elastic, iar faţa mi se acoperise cu broboane reci de sudoare. Anna mă strângea atât de tare de mână, încât simţeam cum unghiile ei îmi pătrund în carne.

— *Acolo*! îngăimă ea aproape sufocându-se. E acolo, lângă cămin!

Am aprins bricheta şi am ridicat-o în sus. Am văzut... Acum eram sigur că am văzut ceva, dar nu îndeajuns pentru a-mi da seama ce anume. Şi dacă totuşi semăna cu o creatură, era un fel de copil pocit, chircit lângă cămin printre tenebrele adânci. Se mişcă cu acelaşi fâlfâit sec şi în replică, nervos cum eram, am azvârlit cu bricheta aprinsă spre el. Aceasta căzu undeva pe la mijlocul distanţei şi monstrul dispăru din nou în întuneric.

— *Afară*! urlă profesorul Qualt. *Trebuie să ieşim de aici*!

Ne dădu un brânci pe ghicite şi ne împinse spre ferestre. Am lovit un scaun cu piciorul răsturnându-l, apoi am simţit cum Anna se împiedică de covorul ros; totuşi am reuşit până la urmă să traversăm camera. Fâlfâitul aripilor era mai frenetic în prezent şi aproape am avut senzaţia unor gheare zgâriindu-mi şi atingându-mi faţa şi hainele. Am lovit la întâmplare cu pumnul, dar n-am întâlnit decât aerul.

— Ajutaţi-mă! porunci Qualt.

M-am întors cu spatele la fereastră, iar el s-a sprijinit de mine şi a izbit puternic cu piciorul în sticlă. Se auzi un zgomot prelung şi ţăndările se răspândiră în toate părţile. După alte patru sau cinci lovituri zăvorul cedă şi obloanele de lemn se deschiseră larg, lăsând drum liber brizei reci şi neîntrerupte a oceanului.

— Anna! am strigat eu apucând-o de mână.

Ne-am urcat pe pervazul plin de cioburi şi am sărit în întunericul de afară. Am aterizat în nisipul moale şi năpădit de iarbă, rostogolindu-ne de câteva ori.

Qualt urla cât îl ţinea gura în timp ce ţâşni şi el pe fereastră. Deşi întuneric, mi s-a părut că de umerii săi era agăţată o figura gălbejită. Profesorul căzu ca un bolovan şi se dădu de-a dura de două sau trei ori înainte de a se opri la poalele pantei aflate sub geamurile salonului. M-am ridicat şi m-am îndreptat greoi prin nisip spre el.

— Qualt! Sunteţi teafăr?

— Aproape, rosti el gâfâind. În lumina lunii i se vedea fruntea îmbrobonată de sudoare. L-am ajutat să se aşeze jos şi i-am pipăit gleznele să văd dacă nu cumva îşi scrântise vreuna. m

— Cred că *am văzut* ceva, zise Anna. Pe spatele dumneavoastră când săreaţi pe fereastră.

— Sigur că da. Şi iată ce m-a salvat, răspunse profesorul arătând cu degetul spre cer. Am cercetat împrejurimile, dar nu ne-a căzut fisa. Nori, câteva stele, câţiva copaci în depărtare. Luna, ne lămuri şoptit Qualt. În această seară este o frumoasă lună nouă. Craiul nou constituie unul din lucrurile care îndepărtează spiritele rele – şi această lună l-a făcut să dispară din primul moment când şi-a aruncat strălucirea asupra lui.

Anna fu scuturata de un fior.

— Vreţi să spuneţi că dacă n-ar fi fost lună plină, aţi fi..

Qualt se ridica greoi în picioare.

— Nu ştiu... Nu ştiu ce era acel lucru şi sper să nu aflu, vreodată. Avea gheare ori degete mici şi ascuţite ce-mi pătrundeau treptat îi gât, încât am crezut că avea de gând să mă sugrume. Nu mă întrebaţi nimic. Atât timp cât spiritele sunt de partea mea, indiferent cât de scurt este acest răstimp, mi-e suficient.

Ne-am îndreptat agale spre plaja. De aici, de pe ţărmul scăldat în lumina argintie a lunii, aveam o bună perspectivă asupra foişorului gotic, situat în partea dinspre ocean a reşedinţei de la Winter Sails. Razele lunii băteau în geamurile sale, transformându-le în pătrate prin care nu se putea distinge nimic. Undeva, în altă parte a casei, o lumină

portocalie slabă străbătea în afară, ceea ce însemna probabil că d-ra Johnson continua încă să-şi pregătească marele act de răzbunare ocultă.

— Bănuiesc că sfinţeşte iataganul, rupse tăcerea profesorul Qualt. Cunosc aceste vechi ceremonii persane; sunt de obicei de lungă durată şi complicate. Dacă ne grăbim, ne putem întoarce în casă înainte ca ea să înceapă...

— *Să ne întoarcem*? am repetat cu dezgustat. Dar abia am reuşit să scăpăm de acolo!

Anna mă apucă de mână.

— Harry, trebuie sa pătrundem înăuntru. Trebuie s-o împiedicăm pe d-ra Johnson să deschidă ca însăşi amfora. Crede că ştie ce face, dar de fapt nu cunoaşte nici jumătate din adevăr. Te rog, am nevoie de ajutorul tău.

Am oftat. Era foarte frumoasă şi briza mării îi învolbura părul negru într-un mod extrem de atractiv. Răsufla din greu după cele întâmplate în cameră şi sânii ei bine făcuţi se ridicau şi coborau într-un ritm pe care nu-l putusem niciodată ignora. În plus, dezaprobam total faptul de a fi fost încuiat în casa propriilor mei naşi de către o fată bătrână cu dinţi de cal şi începeam să simt nevoia unei răzbunări proprii. Deasupra noastră sfârleaza scârţâia jalnic pe acoperişul foişorului, în vreme ce vântul sufla trist peste ţiglele şi ulucele rupte ale întregii reşedinţe de la Winter Sails.

— Foarte bine, am declarat eu. Dacă trebuie, haideţi să mergem.

Am ocolit latura dinspre ocean a casei şi am luat-o peste peluza principala. Buruienele uscate ne biciuiau picioarele pe măsură ce ne croiam drum prin ele; fiecare greier şi şoricel ce foşnea prin iarbă făcea ca părul să mi se ridice pe ceafă şi inima să-mi bată mai repede. Un norişor negru trecu, prin dreptul lunii şi împrejurimile deveniră şi mai sumbre. Casa îşi păstra strania aureolă albicioasa, de schelet, aşa cum fac toate casele vechi ale căror lemnării sunt uscate de soare şi mare.

Mergeam atât de aproape de perete, încât la început nu am privit de-a curmezişul peluzei spre cadranul solar. Dar

pe când ne apropiam de treptele conducând spre drumul de acces, profesorul Qualt se întinse brusc şi mă apuca de braţ.

— Priviţi, şopti el. Ceasul de noapte.

M-am întors şi aproape am sărit în sus datorită şocului. Pe iarba umbrita de nori, lângă cadranul din piatră albă, se afla o figură înaltă, aplecată cu o concentrare extremă peste ceasul arab. Silueta era înveşmântată într-o lungă mantie prevăzută cu glugă, atât de largă încât în ea nu se distingea nimic în afară de un hău negru.

— Oh, Dumnezeule! rosti Anna. Există cu adevărat. E aici. Oh, Doamne!

— De ce nu *face* nimic? am şoptit eu adresându-mă profesorului Qualt. Nici măcar nu pare să ne fi observat.

Qualt îşi încordă privirea încercând să străpungă mai bine întunericul.

— Pune în funcţiune ceasul de noapte. Când faci aşa ceva, nu te mai preocupă nimic din cele lumeşti. Vedeţi ce face? Acumulează putere de la stele, de la marea lume de dincolo şi o îndreaptă spre foişor. E puterea de care are nevoie djinul lui Ali Baba ca să reînvie.

— Atunci trebuie să-l împiedicăm, am zis eu tăios. Nu am nimic împotriva unui djin obişnuit, dar nu vreau să înfrunt unul atotputernic. Ce ziceţi?

N-aş putea spune că nu eram înfricoşat, dar uneori este mai bine să faci faţă unei spaime mai mici pentru a te salva de la una mai mare. Am început să alerg de-a curmezişul peluzei spre silueta înaltă şi acoperită cu glugă, gâfâind şi răsuflând din greu, rugându-mă la Dumnezeu să nu fie vorba de un spirit prea hidos şi prea puternic, care să mă trăsnească în timp ce mă apropiam de el.

La început figura nu păru să-şi dea seama de prezenţa mea. Apoi Qualt începu şi el să alerge în aceeaşi direcţie şi atunci silueta îşi înălţă capul acoperit de glugă şi mă privi cu o faţă impenetrabila şi ireală. Pentru un motiv oarecare – probabil pur şi simplu din teroare – am început să zbier şi să strig, fluturându-mi braţele în vreme ce alergam. Silueta rămase câteva momente nemişcată, apoi începu să alunece, îndepărtându-se de noi spre copacii aflaţi la

marginea peluzei. În clipa în care am ajuns lângă ceasul de noapte, dispăruse în întuneric.

Ne-am tras răsuflarea preţ de câteva clipe. Eram un clarvăzător, nu un atlet concurând la Olimpiadă şi acea distanţă de optzeci de iarzi[17] aproape îmi incendiase plămânii. Nici Qualt nu era într-o condiţie fizică mai bună; tuşea şi horcăia, dorind fără îndoială să nu fi pus niciodată o pipă în gură. Anna se apropie de noi, palidă, nesigură pe sine în lumina mohorâtă a lunii.

— Aţi văzut ce era? întrebă ea moale.

Încă gâfâind, am clătinat din cap.

— Era prea întuneric şi gluga îi acoperea complet faţa.

— A fost greşeala mea, recunoscu profesorul Qualt. Dacă te-ai fi apropiat singur, probabil nu te-ar fi simţit până ce nu ajungeai alături.

Am răsuflat adânc, trăgând în piept valuri de aer proaspăt.

— Nu trebuie să vă faceţi reproşuri. Ultimul lucru pe care-l doream cu adevărat era să fac cunoştinţa cu el.

Qualt se îndreptă spre ceas şi începu să-l examineze. Mi-a făcut semn să mă apropii şi am privit fix ciudatul cadran arab cu cifrele sale oculte şi cu gravurile specifice reprezentând animale şi oameni-fiare. Părea că radiază o fluorescenţă extraordinară de-a lungul tuturor liniilor conturului şi în momentul când am atins laturile cadranului, piatra însăşi părea caldă.

— Energia spirituală ce trece prin el este enormă, spuse Qualt.

— N-am crezut niciodată că am să întâlnesc aşa ceva, ca să nu mai vorbim de prilejul de a-l vedea funcţionând. Toate energiile zodiacului sunt concentrate în acest loc, ca într-un fel de rază laser spirituala. Aş îndrăzni sa spun că, în afara de bomba atomica, acesta e cel mai puternic dispozitiv din întreaga lume.

L-am privit cu mare atenţie.

— Mai funcţionează? Vreau sa zic, încă mai furnizează putere djinului?

[17] Unitate de lungime egală cu 0,9144 în (n.tr.)

— Acum nu, răspunse Qualt. Are nevoie de operatorul său, prietenul nostru cu gluga, înainte de a fi capabil sa acţioneze. În acest moment merge în gol şi energia pe care o dezvolta se pierde în zadar.

— Putem să-l scoatem din funcţiune? Să-l sabotăm?

Qualt se uită la Anna.

— Ce crezi? Din câte ştiu eu despre ceasurile de noapte, ar fi mai bine sa nu-l atingem.

Anna încuviinţa din cap.

— Mai bine sa nu îndrăznim, cel puţin atâta timp cât nu ştim dacă cineva se află sau nu sub influenţa sa. De fapt probabil că se află. Dacă am distruge acum ceasul de noapte s-ar putea să o condamnăm la o soartă la care mai bine nici nu ne-am gândi.

— De acord, spuse Qualt. Cel mai bun lucru pe care l-am putea face atunci ar fi să intrăm în casă şi să o împiedicăm pe d-ra Johnson să desigileze singură amfora. Oricum, bănuiesc că pentru o bucată de vreme l-am speriat pe prietenul nostru cu glugă.

Am tuşit.

— *Noi l-am speriat*? Glumeşti probabil.

— Haideţi odată, ne îndemnă Qualt. Nu cred că mai avem prea mult timp la dispoziţie.

Păşind rapid am lăsat în urmă ceasul de noapte şi ne-am croit drum spre casă. Am traversat aleea pietruita şi ne-am apropiat de veranda. Uşa mai atârna încă în balamale şi cu foarte marc grija am păşit peste prag în holul pavat cu dale albe şi negre. Era cufundat în întuneric, ca şi scările de altfel, iar aerul era saturat de un miros ciudat, asemănător cu fumul de tămâie sau cu miresmele de flori arse.

Qualt îşi înălţă capul şi aspiră cu zgomot pe nări.

— Parcă miroase a mac, rosti el calm.

— Cred că d-ra Johnson e aproape gata să deschidă amfora.

— Mac?

— Desigur, răspunse Anna. În ceremonialul sfinţirii iataganului, ultimul act este purificarea lamei prin trecerea ei prin fumul emanat de petale de mac amestecate cu pasta de opiu.

Am aruncat o privire spre scară, încercând să disting ceva în întunericul ce domnea la etajul superior.

— Atât timp cât d-ra Johnson nu se hotărăşte să-şi purifice sabia trecând-o prin corpul meu, treaba ei ce face, nu mă deranjează absolut deloc.

Anna se cutremură.

— Nu mai vorbi aşa, mi-e destul de frică şi fără să te mai aud rostind tot felul de enormităţi.

Am traversat fără zgomot holul, îndreptându-ne spre şirul de trepte. Qualt deschidea drumul. De undeva de departe se auzea muzica monotonă şi ţiuitoare a djinului, ademenitoare dar şi tânguitoare. Luna fiind ascunsă în nori, scările erau cufundate într-o beznă totală încât trebuia să înaintăm pe pipăite. Ne-am împiedicat de câteva ori de vechile traverse de lemn, ceea ce ne-a făcut să îngheţăm locului, aşteptând ca în orice moment să auzim zgomot de paşi sau fâlfâit de aripi.

În cele din urmă am ajuns sus şi ne-am oprit la capătul coridorului. Probabil că norii erau pe punctul de a se risipi, deoarece câteva raze difuze de lună pătrundeau deja prin uşile deschise din cele două părţi ale culoarului. Atenţia ne-a fost atrasă de ceva ce se întâmpla chiar la capătul coridorului. Lumina pâlpâitoare şi portocalie a unei lămpi cu gaz, venind din partea stângă a bifurcaţiei, ne arăta că d-ra Johnson se află deja în faţa uşii foişorului pregătindu-se să rupă sigiliile şi încuietorile.

— Repede, rosti profesorul Qualt.

Ţinându-ne apropiaţi unii de alţii şi păşind în vârful picioarelor pentru a nu face zgomot, ne-am îndreptat în grabă spre capătul culoarului şi am dat colţul.

În lunga ei rochie ruginie, dar purtând acum o pălărie asemănătoare cu o perucă de argint, d-ra Johnson stătea în faţa uşii după care se afla djinul. Într-o mână ţinea un iatagan lung şi scânteietor, a cărui lamă era încrustată cu simboluri mistice şi cu motive florale. În cealaltă, un vechi vas de aramă plin cu tămâie aprinsă din care se ridicau valuri de fum albastru, înmiresmat.

— Dumneavoastră sunteţi? se interesă ea cu o voce monotonă.

Profesorul Qualt încruntă din sprâncene şi ne privi pe rând. Apoi răspunse:

— Da, *eu* sânt.

Domnişoara Johnson nu se întoarse şi nici măcar nu căută să verifice cine era cel ce vorbise. Brusc mi s-a părut că se găsea într-o transă, într-o hipnoză profundă din cauza căreia ne confunda cu altcineva. Poate că-l aştepta pe amicul ei înveşmântat în acea robă ciudată cu glugă. Oricum, oricine ar fi fost, ea continua să mişte ritmic vasul cu tămâie şi să descrie elaborate volute în aer cu paloşul ei scânteietor.

Am şoptit în urechea păroasă a profesorului Qualt.

— Şi acum ce facem? Ne năpustim asupra ei?

Acesta îmi întoarse şoapta:

— Nu-i nevoie. Ştie ea ce face. Tot ce trebuie să întreprindem în acest moment e să ne asigurăm că lucrurile se desfăşoară aşa cum se cuvine. Dacă nu reuşeşte să distrugă djinul, poate vom reuşi noi, pornind de acolo de unde a ieşit ea din scenă.

— Nu pun mare preţ pe şansele mele, am replicat eu. Am luat doar trei lecţii de jiu-jitsu în toată viaţa mea.

Anna interveni:

— Jiu-jitsu nu ajută în faţa djinului lui Ali Baba, Harry. Şi acum fii atent ce face tipa!

Domnişoara Johnson se clătina şi se cutremura toată. Continua să se aplece înainte şi să-şi mişte capul când într-o parte, când în cealaltă. Din locul unde stăteam, în colţul coridorului, puteam vedea cum limba îi atârnă printre dinţi şi cum ochii i se rostogolesc în orbite. Faţa îi era aproape acoperită din cauza fumului de opiu, iar o spumă albă îi curgea pe bărbie. Spinteca aerul cu atâta furie cu iataganul încât m-am temut că se va tăia singură. Aceste paloşe antice sunt destul de ascuţite pentru a despica în patru un fir de păr ce pluteşte printr-o încăpere.

Începu să psalmodieze cu o voce plângăreaţă şi să bată cu piciorul în podea. Rosti de câteva ori numele lui Nazwah – restul cuvintelor incantaţiei nu le-am putut desluşi. Apoi îşi trecu degetul peste sigiliile de ceară ce-l ţineau pe djin prizonier în interiorul foişorului – şi peste însemnele,

înscrisurile şi fâşiile de hârtie de pe uşă.

Se întâmplă un lucru extraordinar! În timp ce degetul ei atingea marginea exterioară a uşii, ceara începu să se topească şi să se scurgă în şiroaie prelungi. Simbolurile şi sigiliile sacre se transformau în picături fără de formă, iar atotputernicele triunghiuri şi figuri ce-l ţinuseră închis la loc sigur pe djinul lui Ali Baba începură să dispară. Am devenit extrem de nervos văzându-le cum se topesc ca din senin şi am început să arunc priviri tot mai dese peste umăr să mă încredinţez că retragerea de-a lungul coridorului nu era cumva tăiată. Dacă d-ra Johnson aştepta pe cineva, nu voiam să-l am în spatele meu în momentul când duhul urma să fie eliberat din străvechea amforă.

Domnişoara Johnson tremura ca un ţânţar pe scândurile unei verande, vara. Balansa cu putere cădelniţă până ce întreg coridorul fu umplut de culoarea albastră a fumului de mac, în timp ce cu iataganul arunca parcă fulgere, descriind în aer modele din ce în ce mai neobişnuite. Pe laturile uşii nu mai rămăsese nicio picătură de ceară, iar sigiliile dispăruseră şi ele. Doar bara groasă de metal o mai despărţea pe d-ra Johnson de djinul pe care căuta să îi distrugă.

— Cum are de gând s-o facă? am şoptit eu. Cum are de gând să-şi croiască drum?

Anna se lipi de mine.

— *Sssst*!

Domnişoara Johnson intona un lung şi obositor descântec arab. Vocea îi ajunsese un fel de mormăit gutural, înăbuşit, în vreme ce mişcările îi deveneau tot mai spasmodice. În cele din urmă cântecul se termină, iar ca atinse cu vârful iataganului centrul barei de fier, invocând numele lui Nazwah Magicianul.

Şi bara se frânse! Pot să jur – am văzut cu ochii mei. Domnişoara Johnson rosti numele lui Nazwah şi drugul masiv se rupse în jumătate, ca un simplu băţ de chibrit. Cele două bucăţi căzură cu zgomot pe podea; nici un fel de încuietoare nu mai ţinea ferecată uşa foişorului gotic.

— Ei bine, respiră uşurat profesorul Qualt, iată-ne şi aici!

Domnişoara Johnson făcu un pas înainte şi răsuci

minerul. A trebuit să împingă din răsputeri în tăblia solidă din lemn de pin, dar în cele din urmă uşa scârţâi, se crăpă şi se deschise. Am încercat să privesc în încăpere peste umărul ei, dar m-a împiedicat fumul mult prea dens de tămâie.

Cu fruntea sus şi pasul măsurat, d-ra Johnson intră în foişor. Pentru câteva clipe am văzut, la lumina lunii ce pătrundea înăuntru din trei părţi, conturul frumos profilat al Amforei Djinului cu florile ei de mac şi cu armăsarii fără de ochi. Mi s-a părut că era mai mare decât vasul pe care mi-l aminteam din copilărie. Porţelanul rece strălucea, tăcut şi sinistru. Apoi uşa se închise şi nu am mai văzut nimic.

— Şi acum ce facem? întrebă Anna cu o voce şuierată.

Profesorul Qualt se apropie tiptil de uşă şi-şi lipi urechea de ea.

— Cred că trebuie să aşteptăm, răspunse el. Dacă deschidem în acest moment uşa şi năvălim în cameră, s-ar putea să stricăm totul. Se pare că d-ra Johnson e stăpână pe situaţie.

Am aruncat o privire scrutătoare spre coridorul din spatele nostru.

— Sper că nu va dura prea mult. Am ajuns la capătul răbdărilor; nu-mi mai rezistă nervii.

Profesorul Qualt mă privi grav.

— Tocmai a început incantaţia. Nu va dura mult, în cel mai rău caz cinci minute.

La început, din locul unde mă aflam nu puteam distinge nimic. Apoi, prin uşa foişorului am auzit din nou acea muzică tânguitoare – tipic arabă – dar şi o voce subţire ce părea să cânte în ton cu ea. Totul îmi amintea de muezinii anunţând din minarete ora rugăciunii. Cântecul era jalnic dar şi sacru, plin de invocaţii adresate spiritelor, spectrelor şi demonilor ce populează noaptea. Am devenit conştient de încă un lucru: începuturile unei vibraţii uşoare, ritmice, propagându-se prin lemnăria întregii case, o vibraţie mai degrabă *simţită* decât auzită.

Muzica deveni din ce în ce mai frenetică şi mi s-a părut că disting două sau chiar trei voci cântând la unison. Domnişoara Johnson îşi rostea cât putea de tare

descântecul în timp-ce prin crăpătura uşii începură să pâlpâie o serie de lumini intermitente.

Eram atât de încordat şi de absorbit de ce se întâmpla în jur încât am uitat sa mai verific coridorul din spatele meu. Invocaţiile stranii continuau fără a se mai sfârşi, vibraţia devenea din ce în ce mai puternică, în vreme ce atenţia îmi; era atrasă ca un magnet de luminile nepământene de sub uşă. Nu ştiam cum trebuia să arate un djin, nu înţelegeam nici măcar ce trebuia el să facă, dar evidenta frică şi nelinişte pe care o arătaseră Anna, profesorul Qualt şi Max Greaves faţă de această întruchipare a răului era suficientă ca să mă convingă că, orice s-ar fi întâmplat, trebuia nimicit.

Pentru o clipă intensitatea muzicii păru să scadă. Vibraţia se menţinea, dar se simţea că d-ra Johnson îşi încheiase prima parte a lungii incantaţii, deşi din interiorul foişorului încă se distingea un fel de şoaptă înăbuşită, la fel de dătătoare de fiori ca şi descântecele vrăjitoreşti.

M-am întors să privesc coridorul şi sângele mi-a îngheţat în vine. Pe la jumătatea acestuia, mişcându-se încet spre mine, se afla figura înveşmântată în mantia cu glugă. Era scăldată în lumina difuză a lunii, dar faţa îi era ascunsă în întunericul negru ca smoala.

— Profesore, am rostit eu simplu, iată-l c-a ajuns...

Qualt făcu un pas înapoi şi aruncă o privire peste umăr.

Îşi linse buzele ce păreau să se fi uscat brusc, apoi înghiţi cu zgomot. Figura învăluită în lunga mantie rămase pe loc, tăcută şi ameninţătoare, nălucă funebră sosită tocmai de la hotarele neştiute ale nopţii.

Qualt întrebă cu o voce nefirească:

— Cine sunteţi? Ce doriţi?

Figura nu răspunse. Stătea pur şi simplu nemişcată în lumina argintie a lunii, calmă şi fără de chip. Din câte îmi puteam da eu seama, putea să fi fost doar o mantie şi o glugă, alunecând de-a lungul coridoarelor din Winter Sails, purtata doar de puterea propriei voinţe.

Profesorul Qualt făcu un pas spre ea;i aceasta tot nu se mişcă.

— Domnule profesor, şopti Anna, pentru numele lui

Dumnezeu, amintiţi-vă ce s-a întâmplat în salon.

Qualt nu spuse nimic ci mai făcu un pas spre figura înveşmântată în mantie. Ea rămase pe loc. Un uşor curent de aer mişcă faldurile în jurul picioarelor invizibile, în timp ce gluga însăşi păru să palpite.

Profesorul continuă să înainteze, pas cu pas, până ce ajunse doar la câţiva centimetri de celălalt. În acest moment întrebă pe un ton sec:

— Ce doriţi?

Figura încercă să se întoarcă, însă Qualt continuă:

— Ştiţi, eu cunosc cine sunteţi.

Întrerupându-şi mişcarea, vizitatorul se opri.

— Amfora este aproape deschisă, zise profesorul. Nu vă puteţi permite să pierdeţi evenimentul, nu-i aşa?

Tăcere. Qualt se îndreptă drept spre celălalt şi privi cu atenţie în deschizătura glugii.

Şi atunci figura deschise gura. Vocea îi era răguşită, tristă şi extrem de obosită. Părea tocmai atunci ieşită dintr-un mormânt, o voce ce cunoscuse mai multă nenorocire şi suferinţă decât şi-ar fi putut închipui vreo fiinţă omenească. Era şi ciudat de distorsionată, ca şi cum ar fi vorbit în contra vântului nevăzut,

— *Chiar ştiţi*? rosti el simplu. *Ei bine, dacă mă cunoaşteţi, atunci trebuie să ştiţi cât de mult înseamnă asta pentru mine.*

— Vreţi să vă las să treceţi? Asta îmi cereţi?

— *Trebuie să trec*, răspunse figura înveşmântată în mantia cu glugă. *Dacă nu, sunt blestemat pe vecie*.

— Nu vă voi permite, replică Qualt. Ştiţi la fel de bine ca şi mine cât rău poate să producă.

Figura îşi plecă capul.

— *Cine sunteţi dumneavoastră pentru a-mi vorbi de rău*? *Ce ştiţi despre aşa ceva? Ce ştiţi despre întrupările străvechi ale răului şi puterea pe care ele le au asupra celor copleşiţi de necazuri? Ce ştiţi dumneavoastră?*

Profesorul Qualt nu se clinti din loc.

— S-ar putea sa nu cunosc prea multe, declară el calm, dar ştiu cine sunteţi şi mai ştiu ce încercaţi să faceţi.

Figura înveşmântată în mantia cu glugă rămase tăcută

pentru un scurt moment. Din interiorul foişorului se simţea tot mai insistent vibraţia produsă de djinul revenit la viaţă. Vocea domnişoarei Johnson şi celelalte, stranii aşa cum erau, se repercutau ca un ecou prin uşa groasă din scânduri de pin. Nu mai aveam mult timp la dispoziţie şi eram conştienţi de acest fapt.

— Auziţi? întrebă profesorul Qualt. Încă puţin şi djinul va fi în libertate. Ea nu-şi dă încă scama că nu eşti prezent acolo. Nu ştie ca totul se va termina cu o catastrofă.

— *Ce doriţi de la mine*?

Profesorul se întoarse şi arătă cu degetul spre uşa foişorului.

— Doresc să faceţi ceea ce trebuia să fi făcut demult. Să exorcizaţi djinul. Doresc să-l ferecaţi pentru eternitate şi să-l azvârliţi într-un loc de unde să nu mai poată să-şi arunce vrăjile-i nefaste asupra altor oameni, aşa cum a făcut cu dumneata.

Figura cu glugă rosti din nou cu aceeaşi voce şuierătoare şi spartă:

— *Credeţi că n-am încercat, nebun ce sunteţi? Credeţi că n-am încercat să scap de el? Dar odată ce a prins poftă de libertate, a fost prea târziu! N-am fost destul de puternic! Şi încă nu sânt. Numai ea are ceea ce vrea cu adevărat djinul!*

Figura îşi ridică braţul şi-şi aruncă gluga pe spate. În lumina glacială a lunci pline, am dat ochii cu fata hidos de mutilata a naşului meu, Max Greaves. Totul dură doar o secundă, apoi gluga fu ridicată la loc şi figura fu din nou înecată în întuneric.

— Max, am zis cu eu o voce moale. Max, ce se petrece aici?.

Figura înveşmântată în manta nu răspunse, ci continuă să stea ca şi înainte, nemişcată şi nepământeană.

M-am îndepărtat de Anna şi m-am apropiat de profesor.

Chiar dacă nu puteam vedea nimic în întunecimea glugii lui Max, mai păstram în minte imaginea dezgustătoare a felului în care reuşise să-şi desfigureze singur faţa.

— Max, mă recunoşti, nu-i aşa? sunt eu Harry!

Figura dădu din cap.

— Ştiu, rosti Max Greaves răguşit şi cu acea voce

deformată, ieşită din mormânt. Ştiu ca tu eşti, Harry.

— Max, credeam că eşti mort. Am fost doar la funeraliile tale!

Max oftă, ori cel puţin aşa intenţiona pentru că sunetul ciudat scos semăna mai mult cu acela al unui câine, nu al unui om.

— Trebuia să credeţi că sunt mort. Toată lumea trebuia să fie convinsă de acest lucru, cu excepţia celor care cunosc adevărul.

— Dar de ce? interveni profesorul Qualt. Pentru ce toate acestea?

Psalmodierea reîncepu în camera din foişor şi odată cu ca se auzi un sunet ciudat, asemănător cu şoaptele a sute de oameni. Vibraţia era măi puternică şi mai pronunţată, transmiţându-se în întreaga structură a clădirii ca şi cum aceasta ar fi revenit la viaţă. Cuprinşi de panică, şobolanii începură să alerge înnebuniţi printre grinzile podului.

— Harry, nu mai poate dura mult, strigă Anna.

Max încercă să facă un pas în direcţia noastră.

— Trebuie să mă lăsaţi să trec, zise el insistent. Orice s-ar întâmpla, nu trebuie să pierd acest prilej.

Profesorul Qualt îi tăie calea.

— Mai întâi, este necesar să ne spui ce s-a petrecut. Repede, dacă vreţi să vă respectaţi cuvântul şi să vă alăturaţi domnişoarei Johnson.

Disperat, Max îşi clătină când într-o parte când în cealaltă capul acoperit cu glugă.

— Sunt prea multe lucruri de povestit. Trebuie să mă lăsaţi să trec. În numele a tot ce este sfânt, lăsaţi-mă să trec!

— Max, am zis eu cu o voce liniştitoare, tot ceea ce ai de făcut este să ne spui ce s-a întâmplat.

— Durează prea mult! Nu pot! Harry, lasă-mă să trec! Harry, sunt naşul tău! Am jurat să te protejez. Te rog, lasă-mă să trec!

Pentru o clipă, auzind acea voce distorsionată şi imploratoare, atât de diferită de cea pe care o cunoşteam şi totuşi atât de familiară, am fost tentat să cedez. Simţindu-mi şovăiala, profesorul mă apucă de mână.

— Trebuie să ştim, mă convinse el cu acel ton baritonal caracteristic. Trebuie să ne spună sau vom fi cu toţii damnaţi.

Din nou, ca o maree furtunoasă, ajunseră până la noi şoaptele din foişor. Cei Patruzeci de Hoţi, m-am gândit eu în sinea mea. Patruzeci de modalităţi de a muri, una mai cumplită decât cealaltă. Şi acoperind zgomotele, se înălţa vocea sacadată a domnişoarei Johnson, aruncându-şi stridentele versete ale descântecelor asupra amforei djinului.

Max îşi plecă fruntea acoperită de glugă şi spuse:

— Foarte bine, dacă altfel nu se poate. După cât se pare, mai avem la dispoziţie câteva minute. Însă dacă vă spun totul, trebuie să consimţiţi să mă lăsaţi să trec. Trebuie!

— Intraţi şi luaţi loc, zise amabil profesorul introducându-l în biroul unde-şi petrecuse întreaga viaţă naşul meu. Max se retrase în colţul cel mai întunecos, Qualt se aşeză pe masivul scaun de lemn de lângă birou, iar eu m-am proptit de marginea acestuia. Anna se apropie de uşă pentru a asculta, fără să scape nicio clipă din ochi colţul coridorului.

— Cred că cel mai bine ar fi să încercaţi să ne povestiţi totul de la începutul începutului. Ştiaţi ce conţinea amfora când aţi cumpărat-o, nu-i aşa?

— Da, şopti Max. Ştiam. Mi-a spus-o un traficant persan de obiecte de artă pe când lucram la proiectul de foraj al unui puţ petrolier. La început nu i-am dat prea mare importanţă. Albilor bogaţi li se oferă întotdeauna antichităţi fără de valoare provenind din Orientul Mijlociu. Dar mi-am dat osteneala să intru în biblioteca din Bagdad şi am pus mâna pe o carte referitoare la dedesubturile poveştii lui Ali Baba şi a Celor Patruzeci de Hoţi. Din acel moment mi-am ieşit parcă din minţi. M-am reîntors la acel traficant şi am perfectat achiziţionarea amforei. Era – încă este – una din cele mai frumoase piese antice pe care le posed.

Profesorul Qualt tuşi.

— Dar nu-i aşa că doreaţi de fapt djinul şi nu amfora?

Figura înveşmântată în mantie rămase tăcută o blocată de vreme. Apoi răspunse:

— În legendă se menţionează că “Cei Patruzeci de Hoţi”

reprezintă unul din cele mai puternice şi loiale duhuri, bineînţeles dacă ştii să-l potoleşti. Poate face pe cineva putred de bogat, prosper în afaceri dincolo de orice imaginaţie, chipeş, cultivat, plăcut femeilor.

Aproape că nu-mi credeam urechilor.

— Max, *ai vrut* tu toate astea? Ai vrut să fii bogat şi chipeş cu ajutorul unui spirit malefic?

Gluga se întoarse înspre mine.

— Harry, e dificil pentru tine să mă judeci. Oferta nu ţi s-a făcut niciodată ţie, posibilitatea nu a fost niciodată la îndemâna ta. Însă când îţi dai seama dintr-odată că bogăţia e la doi paşi, una fabuloasă, scoasă parcă dintr-o poveste cu zâne, atunci începi să gândeşti altfel. S-ar putea să devii puţin nebun. Nu ştiu. Doream şi bogăţia şi succesul. Am dorit-o şi mai mult în momentul când afacerile mele cu petrolul au început să meargă din ce în ce mai prost. M-am gândit că djinul îmi va redresa situaţia.

În timp ce vorbea, camera începu să vibreze sub impulsurile sinistrului duh ce se întorcea la viaţă. Şoaptele nu încetaseră nicio clipă, iar acum păreau mai ameninţătoare ca oricând.

— Trebuie să ne grăbim, zise profesorul Qualt. Continuaţi, d-le Greaves. Spuneţi-ne când v-aţi decis să eliberaţi djinul din închisoarea sa.

— Am încercat de multe ori în decursul anilor. Am folosit toate incantaţiile vechi – cele adevărate – toate descântecele, dar nici unul n-a fost bun. Amfora rămânea inactivă, tăcută. În cele din urmă am renunţat să mai încerc şi am lăsat-o acolo unde era, ca pe un simplu bibelou de ornament. Bănuiesc că Harry îşi aminteşte perioada în care obişnuia să stea în hol.

Am dat din cap.

— Desigur. Întotdeauna mi-au plăcut caii de pe ea.

— Apoi, continuă Max, am citit despre ceasurile de noapte. Aici se afla cheia problemei. Djinul lui Ali Baba fusese adormit în amforă pentru un milion de ani şi numai puterile astrologice ale unui astfel de ceas puteau să-l reînvie. Câţiva ani am tot căutat ceasul atât de necesar. Până la urmă am cumpărat unul, la bursa neagră, în Rusia,

pentru trei sferturi de milion de dolari. Am avut multe necazuri până l-am scos din ţară, însă bogăţia fără margini constituie un stimulent ce nu poate fi ignorat.

— Mai departe, îl îndemnă Qualt, ascultând cu cealaltă ureche şoaptele tânguitoare ale duhului.

— Am trezit djinul. Am amplasat ceasul de noapte pe soclul cadranului solar, l-am reglat şi după câteva încercări, l-am trezit. Într-o seară stăteam şi citeam în birou când am auzit un zgomot ciudat, ceva asemănător cu furişatul unui şobolan pe coridor sau cu încercarea unui animal de a zgâria uşa cu labele. Am ieşit, însă nimic. Numai atunci când m-am întors înapoi în birou, unde ţineam pe atunci amfora, mi-am dat seama despre ce era vorba. Incantaţiile şi ceasul de noapte îl treziseră din somnul de un milion de ani. Toată noaptea am ascultat acel zgomot, extrem de surescitat.

— Şi apoi? Ce n-a fost în regulă? l-am întrebat eu. Marjorie mi-a spus că îţi era rău şi că aveai migrene frecvente.

— Djinul, şopti Max. Era mult mai puternic decât crezusem la început. Curând după ce s-a trezit, am început să am coşmaruri teribile în care muream în tot felul de moduri bizare şi oribile. Durerile de cap nu mai conteneau. Pofta de mâncare mi-a pierit. Noaptea auzeam cum djinul îşi cânta lui însuşi în amforă – ştiam şi de ce. Avea să fie liber în curând!

Profesorul întrebă:

— Nu l-aţi putut distruge atunci? Sau să scăpaţi de el? Când se afla în interiorul amforei?

— Nu voiam, replică Max. Continuam să cred că l-aş fi putut controla, că aş fi găsit o modalitate de a-l face sclavul meu. Dar pe măsură ce coşmarele deveneau din ce în ce mai îngrozitoare, iar sănătatea mea se deteriora pe zi ce trece, mi-am dat seama că trebuia să-l închid din nou undeva până ce aş fi ajuns să ştiu mai multe despre el, asigurându-mă că nu mă va distruge el pe mine. De aceea am sigilat uşa foişorului şi ca precauţie am îndepărtat orice tablou sau fotografie din casă.

— Orice chip, am rostit eu calm, dar nu şi pe al tău.

Figura înveşmântată în mantie tăcu din nou. Ne lăsa pe noi să ne imaginăm acea noapte în care influenţa duhului nefast devenise extrem de puternică, cerându-i să-i „împrumutare” însăşi trăsăturile feţei. Noi înşine văzusem obrajii crestaţi, cumplita gaură din locul nasului şi ne-am dat seama ce sacrificase el încercând să împiedice djinul să părăsească amfora şi să-şi găsească o formă fizică.

— După acea noapte, am pretins că sunt mort, de dragul familiei mele, însă şi al meu personal. Doctorul Jarvis m-a ajutat iar pentru o bucată de vreme a reuşit să ascundă faţă de Marjorie faptul că mai eram în viaţă, în momentul când Marjorie v-a permis să intraţi în foişor pentru a lua amfora – ei bine, atunci am fost nevoiţi să-i spunem totul. De aceea, Harry, ţi-a cerut să părăseşti casa atât de repede. Tocmai fusese anunţată că trăiam încă şi că aveam nevoie de djin pentru a-mi reface faţa.

— Dar domnişoara Johnson? se interesă profesorul Qualt. Bănuiesc că ştia ce se petrece?

Max îşi plecă capul.

— Domnişoara Johnson mi-a făcut cunoscută adevărata ei identitate imediat după ce a ajuns aici. Marjorie n-a ştiut niciodată că era mai mult decât o doamnă de companie. După acea groaznică noapte, cea în care a trebuit să mă desfigurez, d-ra Johnson mi-a spus că putea să mă ajute să îmblânzesc djinul. Mi-a mai spus că atât timp cât nu voi dori altceva decât vindecarea cicatricelor – nu bogăţie, succese sau altceva de acest gen – atunci ea va reînvia djinul pentru mine. Ei bine, am acceptat bucuros. Încă mai sufăr cumplit din cauza durerii, mult mai mult decât v-aţi putea imagina vreodată.

— Max, d-ra Johnson este pe punctul de a *distruge* djinul. Nu ştiai aceasta?

Max se uită spre mine. O rază slabă de lună sclipi în ochiul său mutilat.

— Oh, nu, zise el cu voce răguşită. Este absolut imposibil. Domnişoara Johnson mi-a spus că are nevoie de el pentru propriile ei scopuri. Nu-l va distruge niciodată.

— Ce? strigă profesorul Qualt. Ce vreţi să spuneţi prin „propriile ei scopuri”?

— Nu ştiu. Înţelegerea a fost ca eu să-mi recapăt înfăţişarea normală, iar ea să poată utiliza cărţile magice arăbeşti, veşmintele şi săbiile pe care le aveam. Are un portret de-al meu şi-l va determina pe djin să-mi refacă faţa. Aşa a fost tranzacţia. Aşa am căzut de acord.

Profesorul se ridică. Faţa îi era albă ca varul.

— Adică... are de gând să lase djinul în viaţă?

— Desigur. Aşa e înţelegerea.

Qualt îşi înălţă capul şi ascultă. Din foişor se auzeau atât şoaptele, din ce în ce mai puternice, cât şi vocea tânguitoare şi stridenta a domnişoarei Johnson ce părea să încheie o incantaţie lungă şi complexă. Vibraţia pulsa din ce în ce mai mult în întreaga casă, iar aerul se umpluse de o miasmă prevestitoare de rău.

— Ne-a înşelat pe toţi, şopti profesorul. Domnule Greaves, nu are nici cea mai mică intenţie de a vă reface faţa. A vrut pur şi simplu să folosească cunoştinţele dumneavoastră, cărţile şi obiectele antice pe care le posedaţi. Avea nevoie de fotografia dumneavoastră pentru ca djinul să capete o formă fizică. A intenţionat întotdeauna să elibereze duhul din amforă pentru... ei bine, numai Dumnezeu ştie pentru ce.

Brusc, din coridor se auzi vocea Annei:

— Repede, domnule profesor! Se întâmplă ceva!

8

Din interiorul foişorului gotic se auzeau voci bubuitoare, aspre, guturale şi crude, atât de puternice încât păreau transmise printr-un sistem de amplificare. Grăiau în aceeaşi limbă stranie în care vorbise Marjorie Greaves înainte de a muri. Erau atât de compromiţătoare şi groteşti – ca un cor al demonilor – încât, pentru prima dată, mi-a fost atât de

frică încât abia am reuşit să-mi mişc braţele şi picioarele, nicidecum să mai şi rostesc vreo vorbă.

— Deschideţi uşa, spuse Max Greaves aflat imediat în spatele nostru. Orice s-ar întâmpla, trebuie să deschideţi uşa!

— S-o deschidem? întrebă profesorul Qualt. Dar dacă djinul a ieşit din amforă?

— Deschideţi-o, repetă trist Max. E singura cale.

Qualt mă privi, muşcându-şi nervos buzele. Apoi se îndreptă spre uşă ţinându-şi mâinile întinse în faţă, ca şi cum ar fi traversat în întuneric o cameră ce nu-i era familiară. Am făcut şi eu câţiva paşi şi ne-am oprit unul lângă altul în faţa solidei construcţii din lemn de pin, încercând să ne convingem că eram destul de curajoşi pentru a înfrunta orice s-ar fi găsit dincolo de ea. Obosită şi încordată, însă hotărâtă, Anna rămase la câţiva centimetri în urmă.

Urmă o altă rafală de sunete guturale şi stridente, apoi vocea subţire şi insistentă aparţinând domnişoarei Johnson. Profesorul Qualt zise:

— Aşa!... şi ridică piciorul pentru a izbi în uşă.

Dar înainte de a-şi sfârşi mişcarea, ne înconjură un zgomot îngrozitor, asemănător cu ţăcănitul a o mie de foarfece şi coridorul se umplu cu o ploaie de lame ascuţite ca un tăiş de brici. Qualt se aruncă într-o parte şi eu în cealaltă, acoperindu-ne feţele cu palmele. Norul spintecă aerul şi dispăru.

Max se azvârlise la pământ trăgând-o în acelaşi timp şi pe Anna.

— Ce-a fost asta? izbucni profesorul Qualt. Ce dracu' a fost asta?

Max îşi înălţă capul acoperit de glugă.

— În Sudan e denumita furtuna-de-cuţite. O mică ambuscadă magică pentru imprudenţi, nimic mai mult. Aveţi grijă, s-ar putea să mai avem parte de astfel de surprize.

Ne-am ridicat prevăzători în picioare şi ne-am apropiat din nou de uşă.

— Sunteţi gata? întrebă Qualt privindu-mă fără să

clipească în ochi. Bănuiesc că n-a văzut altceva decât o frică cumplită, dar i-am rânjit strâmb, încurajându-l şi a făcut o mişcare pentru a apuca mânerul.

Cu un brânci rapid, profesorul dădu uşa de perete, însă aceasta se deschise ca şi cum cineva ne-ar fi luat-o înainte, invitându-ne înăuntru.

Primul lucru care ne-a izbit a fost căldura intensă. Năvăli prin spaţiul gol astfel creat în valuri tremurătoare, uscate f şi toride, asemănătoare cu cele ale deşertului. Singura dată când mai avusesem de-a face cu o aşa căldură fusese în Nevada când, în miezul zilei, propria ta umbră îşi căuta protecţie sub propriile picioare. Temperatura în foişor trebuia să fi fost de cel puţin 110 grade[18] şi continua să crească.

Dar nu căldura ne-a înspăimântat. Ţinându-ne mâinile la ochi pentru a-i proteja, am văzut-o pe d-ra Johnson cu peruca-i de argint şi rochia ruginie, stând în mijlocul încăperii cu picioarele bine depărtate şi cu braţele ridicate. Mai ţinea încă în mâini iataganul şi cădelniţă fumegândă; camera era plină de miros de tămâie. Figura ei părea să se fi alungit în sus, căpătând trăsăturile unui lup; era ca şi cum ar fi stat în mijlocul unui ciclon.

La câţiva paşi se afla Amfora Djinului, cu sigiliul rupt. Vasul era înalt – mi-ar fi ajuns până la piept – şi decorat cu albastru, verde deschis, roz. Din el, sprijinindu-se pe o tijă incredibil de subţire, răsărea capul lui Max Greaves, cu faţa îndreptată spre d-ra Johnson. Acesta era capul care scotea acele voci tunătoare şi adânci: patruzeci de voci diferite rostite simultan de aceeaşi gură.

— Oh, Dumnezeule, zise profesorul Qualt.

De această dată, deşi se mai afla încă în adânca transă hipnotică, d-ra Johnson ne recunoscu fără doar şi poate. Ochii, inexpresivi şi împăienjeniţi, îi sclipiră şi îndreptând spre noi iataganul, urlă:

— *Intruşilor! Păgânilor! Nepoftiţilor!*

Am simţit cum mi se opreşte inima în piept în clipa în care capul lui Max Greaves se întoarse uşor, pe tija subţire

[18] 110° Fahrenheit, circa 52° Celsius (n.tr.)

ca un şarpe şi ne privi drept în faţă. Ochii îi erau luminoşi şi scânteietori şi el îmi adresă un zâmbet uşor. Era atât de familiar şi totuşi atât de hidos de străin, încât m-am simţit moale ca o cârpă şi copleşit complet de frică.

Capul vorbi. Glasurile care-i ieşeau din gură erau colosale şi tunătoare. Rosti câteva cuvinte în acel dialect obscur şi înfricoşător, apoi capul se întoarse în altă parte.

— Ce-a spus? am strigat eu către profesorul Qualt. Ce vom face acum?

Qualt rămase pe loc, încordat şi vigilent.

— A zis ceva referitor la faptul că suntem prea plăpânzi pentru a-l vătăma în vreun fel, anunţă el fără să se mişte. Ne urează bun venit la ceremonia reînvierii sale, dar ne previne că ne va devora când va avea chef. Restul nu l-am înţeles.

— Ăsta-i tot... un gât lung şi un cap?

Qualt făcu un semn negativ.

— Restul, mult mai mult, se află încă în amforă, dar e la fel hidos. Anna?

— Ascult, domnule profesor.

— Ai vreo idee, una de milioane?

Albă la faţă şi tremurând, Anna reuşi doar să îngăime:

— Nu putem face nimic. În acest moment este protejat de ceasul de noapte. Puterea pe care i-o conferă este absolut de neînfrânt până în clipa în care va ieşi complet din amforă.

Max Greaves şopti:

— Are dreptate. Numai atunci când vraja a parcurs întregul ciclu încetează protecţia forţelor astrale. Dar şi atunci...

— Şi atunci... ce? am întrebat eu.

— Chiar şi atunci încercăm să ne măsurăm puterile cu djinul cel mai puternic şi mai feroce ce a existat vreodată în întreaga lume arabă.

— Intru în cameră, declară profesorul. Vreau să arunc o privire mai de aproape.

— În acest caz, am zis eu, simţindu-mi gura uscată ca iasca, vă însoţesc.

— Harry, nu trebuie.

— Dar ce credeţi că voi face? Să stau la uşă şi să văd cum vă lăsaţi devorat?

Qualt se întoarse spre Anna.

— Aşteaptă aici. Dacă ţi se pare că dăm de bucluc, zăvorăşte uşa şi pleacă de aici.

Ţinându-ne mâinile apropiate de feţe pentru a ne proteja ochii de căldură, ne-am strecurat prin uşa deschisă spre o latură a camerei.

Mergeam cât mai aproape posibil de perete. Era cumplit de cald înăuntru, atât de cald încât simţeam cum mi se usucă globurile oculare iar gâtul îmi devine o dună de nisip. Însă în afară de căldură mai era ceva ciudat legat de atmosferă. Simţeam cum trupul mi se deforma, aveam impresia că priveam lucrurile dimprejur ca prin oglinda refringentă a unei Fata Morgana. Era o senzaţie nepământeană. Privindu-mi propriile picioare, mi s-au părut încovoiate şi scurte, asemănătoare cu imaginea unui băţ văzut în apă.

Lângă latura cea mai îndepărtată a amforei, d-ra Johnson îşi continua cântecele şi incantaţiile. Capul lui Max Greaves se mişca şi se balansa, întorcându-se din când în când pentru a ne fixa cu ochii săi funeşti şi inumani.

Profesorul Qualt se aplecă spre mine şi strigă:

— Sunt patruzeci de descântece şi incantaţii. Fiecare din ele reînvie o anumită parte a personalităţii djinului. Cel pe care-l intonează acum se numeşte cântecul Termitei-Primejdioase-pentru-Plămâni.

— Isuse Hristoase, am exclamat eu.

— Am o idee, continuă Qualt. S-ar putea să ne ofere un oarece răgaz, chiar dacă nu ne va descotorosi de duh.

— Ne aruncăm asupra lui? Spargem amfora?

— N-ar ajuta la nimic. De ce n-am încerca să punem însă mâna pe d-ra Johnson? Dacă nu va apuca să-şi termine descântecele, atunci djinul, nu va fi capabil să părăsească amfora.

Am încercat să-mi frec ochii iritaţi pentru a-i umezi puţin. Căldura devenea din ce în ce mai cumplită. Mi-am desfăcut mai larg gulerul cămăşii şi mi-am şters fruntea cu dosul palmei.

— Şi ce facem cu vraja? Vreau să spun... ceasul de noapte va continua să-l protejeze, nu-i aşa, chiar dacă întârziem completa sa reînviere? Bănuiesc că, mai devreme sau mai târziu, va pune la punct o modalitate de a ieşi de acolo şi dacă până atunci nu vom găsi soluţia corecta pentru a-l distruge, va fi de două ori mai furios decât este acum.

— Cel puţin vom avea câtva timp la dispoziţie!

Am tuşit.

— Ei, bine şi aşa, dacă nu găsim ceva mai acătării. Poate dacă pornim în direcţii diferite şi o încercuim, vom reuşi să ajungem la ea înainte de a ne lovi cu paloşul.

— Perfect, strigă profesorul. Acţionăm când eşti şi dumneata gata.

Posibil ca el să fi fost gata, dar nici unul din noi nu fu pregătit pentru Max Greaves. Înainte de a-l putea împiedica, pătrunse în foişor cu mantaua fluturând în aer. Gluga îi era dată pe spate descoperindu-i faţa schilodită, brăzdată de cicatrice. Ochii îi erau încă vizibili în carnea purpurie şi sfâşiată, dar nasul dispăruse, în locul lui aflându-se o cavitate întunecată. Braţele îi erau ridicate şi el striga ceva cu o voce stranie, neomenească, o voce ce parcă aparţinea unei creaturi în primejdie de a se cufunda într-o mlaştină.

— Max! am urlat eu. Max, nu te apropia! *Max!*

Fie că mă ignoră, fie că nu mă auzi, cert este că se târî cum putu până ce ajunse la câţiva paşi de amforă. Preţ de câteva clipe sinistre, se holbă la propria sa faţă ciudat de zâmbitoare, sprijinita pe gâtul unduios, în timp ce adevăratele sale trăsături mutilate indicau ceva ce ar fi putut fi considerata frică, dar mai mult şi mai mult mâhnire...

— Faţa mea, rosti el. Faţa mea...

Apoi îşi ridică din nou braţele şi zbieră cu acea voce mai teribilă din cauza lipsei nasului:

— *Faţa mea! Mi-ai promis înapoi faţa! Ai promis!*

Nu puteam face nimic. Domnişoara Johnson, cu globurile oculare devenite o masă albă solidă, cu pupilele răsucite în cap, se îndreptă spre Max cu un pas uşor de dansatoare. Am încercat să intervin dar muşchii refuzară să mă asculte.

Ca într-un film rulat cu încetinitorul, am văzut fulgerul lamei iataganului spintecând aerul îmbâcsit de fum şi înfigându-se adânc în gâtul lui Max. Un şuvoi de sânge ţâşni ca un evantai în întreaga cameră şi fără nici un sunet, Max Greaves se răsuci, căzând ca un sac pe podeaua foişorului, zvârcolindu-se însă fiind în fapt deja mort.

Împreună cu profesorul Qualt am făcut un pas înainte. Domnişoara Johnson îndreptă arma spre noi şi ne-am dat seama că totul e inutil. Profesorul mă împinse lângă peretele foişorului:

— Aşteaptă, Harry. Aşteaptă. Deocamdată am pierdut avantajul. Aşteaptă.

Văzându-ne că batem în retragere, domnişoara Johnson îşi aruncă capul pe spate şi lăsând să-i atârne limba lungă şi: albastră până spre bărbie, izbucni în râs. Iataganul era pătat de sângele lui Max, iar ea ridică lama spre gură şi o linse. Am simţit cum îmi vine rău şi mi-am întors privirea.

Neputincioşi ca nişte copii, am urmărit-o reluându-şi cântecele monotone însoţite de mişcările sacadate ale cădelniţei. Ajunse în cele din urmă la cel de-al patruzecilea şi ultimul – cântecul Vântului Fără Nume – şi începu să intoneze cuvintele rituale pentru învierea unui djin, cele ale unui ritual atât de străvechi încât erau rostite într-un dialog persan dispărut cu secole înainte de naşterea lui Hristos. Cuvintele erau atât de aspirate şi şuierătoare, încât chiar la simpla lor percepere am simţit cum mă ia cu frisoane, în pofida acelei călduri de cuptor:

„Hathoka hathka, fethmana sespherel. Jinhatha lespoday nen hathoka, jinhatha fethmana!”

Amfora, împreună cu hidosul ei cap, tresări şi gemu. Camera se umplu de şoapte şi zgomote stranii. Chiar şi grinzile tavanului păreau să murmure şi să trosnească în timp ce un val de aer fierbinte o învălui pe d-ra Johnson – care cu capul răsturnat pe spate şi cu gâtul alb pradă unor convulsii epileptice păru să se topească şi să se dizolve în faţa ochilor mei. Scoase un urlet şi se înecă, cu limba atârnându-i din gură, în vreme ce continua să se adreseze Djinului lui Aii Baba, Djinului lui N’zwaa, atotputernicului şi dezgustătorului duh numit „Cei Patruzeci de Hoţi ai Vieţii”,

ce putea să sfâşie dar şi să refacă pielea unui om. Se adresa celui mai teribil dintre spiritele străvechi, invitându-l să reînvie! 3

Abia mai puteam privi. Djinul se ridica încet din amforă; era greu de descris, dacă ne gândim la duhurile binevoitoare, împodobite cu turbane, prezente în cărţile cu poveşti. Era un fel de cordon strălucitor, fără o formă bine definită, un amestec de intestine şi trompe. Se ridica din ce în ce mai sus, încolăcindu-se în aer deasupra amforei, iard după iard de substanţă scârboasă, pală la culoare. Ne învălui un miros teribil, acru şi am simţit cum mă înăbuş din cauza căldurii şi a duhorii.

— Oh, Dumnezeule, rosti profesorul Qualt. Dumnezeule mare, apără-ne!

Domnişoara Johnson îndreptă spre noi vârful iataganului sfinţit. Unduindu-se ca o algă în curs de putrezire într-un ocean de apă clocotită, djinul începu să se mişte în direcţia noastră şi am ştiut că eram buni pentru orice moarte îngrozitoare pe care găsea de cuviinţa să ne-o ofere. Mă cuprinse un fel de moleşeală ce-mi paraliză orice mişcare şi n-am putut decât să privesc neputincios cum lucrul se apropia din ce în ce mai mult. Cordoanele şi ligamentele cumplite la vedere constituiau întruchiparea brută a adevăratei forme fizice a djinului, dezgustătoarea ectoplasmă care avea să se transforme prin vrăji într-unul din Cei Patruzeci de Hoţi, aducându-ne un sfârşit groaznic şi plin de chinuri.

Domnişoara Johnson începu să vorbească... şi se petrecu un lucru ciudat. Djinul se îndepărtă de noi ca şi cum ar fi dat înapoi din faţa a ceva ce nu-i era pe plac. Mi-am întors cu greu capul deoarece gâtul îmi era aproape paralizat şi în cadrul uşii, am văzut-o pe Anna. Ţinea în mână un obiect de argint în formă de semilună, simbolul pur şi sacru al credinţei islamice.

Domnişoara Johnson îşi plecă capul. Părul năclăit de sudoare semăna cu o coadă de cal, pupilele reveneau încet la poziţia lor normală. Continua să mişte iataganul când într-o parte când în cealaltă, dar părea iritată şi deconcertată – ca şi djinul dealtminteri – la vederea

strălucitoarei semilune.

Înaintând doi sau trei paşi în cameră, Anna spuse cu o voce stridentă şi fermă:

— Profesore, Harry, mişcaţi-vă de acolo şi treceţi în spatele meu.

Nescăpând nicio clipă din ochi forma şerpuitoare a djinului, ne-am retras cu spatele spre uşă. Anna rămase neclintită între noi şi Cei Patruzeci de Hoţi, ţinând în sus semiluna şi intonând încet – cel puţin aşa am crezut – un foarte particular cântec arab.

— Anna, rosti răguşit profesorul Qualt, trebuie să ieşi de aici împreună cu noi. Nu-i poţi ţine piept singură!

Anna rămase în continuare nemişcata. Rosti cu o voce calmă:

— Domnule profesor, îl cunosc pe acest djin. Îl cunosc din vremuri străvechi.

Camera era în prezent atât de plină de fumul de tămâie, încât de-abia o mai puteam zări pe d-ra Johnson sau pe djinul ce se zvârcolea în aer, dar ştiam la fel de bine ca şi Qualt că talismanul Annei îi mai putea ţine la respect preţ de numai câteva minute. Aşa cum învăţasem în trecut pe propria mea piele, amuletele şi farmecele nu constituiau o protecţie durabilă împotriva unui spirit cu adevărat rău-voitor.

Brusc, djinul începu să-şi schimbe forma. Învârtindu-se în fum, păru să se topească şi să se transforme. Din norul de tămâie şi mac se întrezări ceva monstruos şi negru, un soi de lipitoare, cu ochi fără de vedere şi cu o guşă respingătoare de culoare galben spălăcit. Anna ridică din nou semiluna şi rosti câteva cuvinte clare şi sonore în arabă. La fel de rapid cum se metamorfozase în acea lipitoare bestie, djinul se răsuci din nou în fum şi începu să se transforme într-o nouă formă grotescă şi nefastă.

— Încearcă să capete o înfăţişare contra căreia ea nu va putea lupta, zise profesorul. Încearcă să-i înfrângă rezistenţa luând diverse întruchipări.

— Anna! Am încercat să ajung până la ca însă Qualt mă apucă de mână.

— Prea târziu. Întreaga ei atenţie trebuie să se

concentreze asupra duhului. O singură secundă de neatenţie şi vom pieri cu toţii.

Se ivi o formă nedesluşita, asemănătoare cu un şobolan uriaş, dar Anna rosti câteva cuvinte şi din nou djinul îşi schimbă înfăţişarea. Descântecele erau intonate încontinuu şi astfel am putut vedea cu proprii noştri ochi terifiantul şi respingătorul grup al Hoţilor pe care Ali Baba îl închisese în amfora sa. Unii se târau şi se căţărau, alţii se răsuceau şi se contorsionau; unii alergau pe sute de picioare păroase, alţii căscau guri pline de dinţi neregulaţi.

Am văzut o creatură jumătate şopârlă, jumătate om, rânjind cu gura până la urechi. Apoi un demon asemănător unui sclav nubian ieşit din minţi. Un cocoşat pe al cărui corp se lăţeau nenumărate feţe zâmbitoare, de râsul cărora se zguduia întregul foişor. O femeie ale cărei vagine larg deschise mişunau pe toată pielea ei precum omizile. O monstruozitate înfiorătoare ce se balansa pe şiruri de cârje, ca un cerşetor lepros pe cale de a putrezi.

Ca o halucinaţie înspăimântătoare, în faţa ochilor noştri reînviau terorile legendare ale unei epoci apuse şi uitate de mai bine de o mie de ani.

Erau lucruri împotriva cărora mamele arabe încă îşi mai puneau în gardă copiii la căderea nopţii, iar bătrânii încă mai blestemau în barbă. Acele lucruri despre care chiar şi fanaticii cei mai habotnici şi mai masochişti îndrăzneau să vorbească doar în şoaptă. Aceştia erau Cei Patruzeci de Hoţi ai Vieţii, atât de temuţi încât şi cei ce asiguraseră transmiterea din generaţie în generaţie a legendelor preferaseră să le facă uitată înfăţişarea reală, transformându-i în personajele unei frumoase poveşti; dar ceea ce nu reuşiseră niciodată era să le şteargă complet numele din memoria omenirii.

Văzând întruchipările, d-ra Johnson începu să facă spume la gură, cuprinsă de isterie. Porni să-şi cresteze propriile braţe cu iataganul până ce sângele începu să-i şiroiască printre degete, apoi prinzând strâns în mâna dreaptă lama ascuţită ca briciul o lăsă să alunece, tăindu-se adânc în palmă şi retezându-şi complet două sau trei degete. Îşi ridica triumfătoare mâna însângerată şi sacrificiul ei păru să

insufle o nouă rezistenţa djinului. Acesta începu să unduiască spre noi, trecând prin norul de fum sub forma unei insecte strălucitoare, o călugăriţă diformă, cu cleşti şi mandibule fremătătoare.

Anna începea să dea semne de oboseala încercând să-l ţină la respect, iar noi nu îndrăzneam să intervenim pentru a nu da ocazie djinului să ne atace în vreme ce atenţia ei era distrasă în altă parte. Ridicând încă o dată semiluna de argint, rosti cu putere câteva cuvinte arabe; lucrul-insectă ezită.

Domnişoara Johnson îşi sfâşie rochia până ce aceasta îi căzu în zdrenţe de pe umerii răniţi. Apoi, apucând între degetul mare şi singurul deget rămas întreg de la mâna stângă sfârcul sânului drept, îl reteză cu o mişcare rapidă. Am rămas îngrozit şi mi-a venit să vomit, însă mutilarea masochista păru doar s-o stârnească şi mai mult pe d-ra Johnson, încât începu să se ungă cu propriul ei sânge pe tot stomacul, ca şi cum faptul i-ar fi produs o adevărată plăcere sexuală.

— *Hathoka*! urlă ea. *Hathoka jinhatha*!

În acest moment Anna se prăbuşi pe podea. Profesorul Qualt îngenunche rapid lângă ea şi încercă să apuce semiluna de argint, dar în clipa când o apucă, dădu îndărăt ca şi cum s-ar fi ars.

— Isuse, obiectul e incandescent! Nu pot să-l ating!

— Scoate-o de aici! am zbierat eu. Să văd dacă eu...

Djinul, în forma sa brută, se apropiase prin fum mai aproape decât crezusem. În timp ce încercam să-l ajut pe Qualt s-o târâie pe Anna afară din cameră, un tentacul mă biciui peste obraz, înţepându-mă ca o meduză otrăvitoare.

— *Faţa mea*!

Am îndepărtat tentaculul cu mâna şi mi-am ridicat privirea. Djinul se deplasa domol de-a curmezişul camerei, unsuros şi sinistru, un calmar mat, cea mai îngrozitoare nălucă a nopţii. Faţa lui Max Greaves începu să se materializeze brusc dintre spirale, fixându-mă cu un rânjet nesărat ca şi cum ar fi savurat teroarea ce mă cuprinsese.

— Max, am şoptit eu. Max, te rog.

Faţa continuă să-mi zâmbească dar aspectul ei nu mai

era uman. O parte a bărbiei dispăru, apoi se refăcu la loc.

— Max, pentru numele lui Dumnezeu, lasă-ne să plecăm! Max!

Năduşeam şi tremuram din tot corpul la temperatura aceea de o sută de grade Fahrenheit. În timp ce vorbeam, profesorul o trăgea treptat pe Anna afară din foişor, înspre coridor.

Djinul se apropia, plutind, din ce în ce mai aproape. Faţa lui Max Greaves se dizolvă complet între fâşiile răsucite de ectoplasmă unde apăruse pentru prima dată şi se rematerializă mult mai lângă mine, ca un cap al unui spânzurat atârnând de un copac din care se scurgea un lichid dezgustător.

— Te rog, Max, l-am implorat eu.

Preţ de o clipă am crezut că tentaculele oscilante ale djinului sunt gata să se încolăcească în jurul meu şi să mă sufoce în strânsoarea lor. Apoi faţa începu să se înmoaie şi să se topească încă o dată, iar duhul se îndepărtă unduindu-se uşor. Din câteva mişcări aproape mângâietoare, se rostogoli în cealaltă parte a camerei şi începu să se înfăşoare irezistibil în jurul domnişoarei Johnson, îngenuncheată pe podea în mijlocul propriilor pete de sânge, pradă unei transe isterice şi demente.

Qualt mă apucă de umăr şi mă trase spre uşă, însă nici unul din noi nu ne desprindeam privirea de pe djinul ce-şi clădea încetul cu încetul eşafodajul complicat de nervuri în jurul corpului domnişoarei Johnson. Ha începu să-l mângâie, apropiindu-şi şi frecându-şi faţa de el ca o femeie ce-şi îmbrăţişează iubitul. Încet, şoldurile ei începură să se legene şi întinzându-se îşi rupse de pe ca ultimele petice ale îmbrăcămintei însângerate.

Priveam terorizaţi cum djinul se răsucea în jurul ei, începând a se strecura între coapsele desfăcute. Femeia gâfâia şi scâncea, în vreme ce tentaculele unsuroase, gălbui şi musculoase se strângeau lot mai mult. Cu mâna nemutilata îşi întredeschise vulva aşa încât unul din acele tentacule hidoase să-şi croiască drum înăuntru. Am văzut cum djinul îşi introducea cu forţă, iard după iard de ectoplasmă filamentoasă în corpul ei, moment în care d-ra

Johnson scoase un ţipăt atât de vlăguit de durere încât amândoi am întors capetele îngroziţi şi neputincioşi.

— *Aaaarrgghhhhh! Ugghhh! Ugglililili! urla ca. Ohhh, prea mult! Prea multă durere! Mă doare prea tare! Aaarrggglihli!*

— Pentru numele lui Dumnezeu, zise profesorul, ce putem face?

Am îngenuncheat lângă Anna. Era palidă şi părea să fi intrat într-o comă profundă. Numai Cel de sus ştia dacă avea să trăiască sau să moară.

— Anna! am ţipat cu. Anna!

Pentru o clipă am crezut că starea nu-i permitea să-mi răspundă, dar îşi deschise ochii cu un aer adormit şi murmură:

— Harry...

Am încercat s-o readuc în simţiri dându-i câteva palme uşoare peste obraji.

— Anna, djinul şi-a ieşit din minţi! Ascultă-mă, Anna! Ce putem face?

Din foişorul aflat în spatele nostru, auzeam gemetele şi răgetele distorsionate ale vocii supra-amplificate a duhului, dar şi ţipetele pătrunzătoare, rugăminţile domnişoarei Johnson. Vocea ei era aproape inumană, ca cea a unui animal torturat, deşi alături de urletele de agonie şi disperare se simţea fără doar şi poate o notă de plăcere intensă.

Anna şopti ceva ce n-am înţeles. Mi-am apropiat urechea de buzele ci. Încă o şoaptă:

— *Ceasul de noapte!*

Profesorul Qualt mă privi.

— Asta e! Djinul şi-a recăpătat înfăţişarea, aşa încât ceasul de noapte ponte fi utilizat şi pentru alte vrăji. Asta înseamnă că l-am putea folosi *împotriva* duhului, poate chiar pentru a-l distruge!

M-am ridicat în picioare.

— Întâi şi întâi să ieşim dracului de aici! Habar n-am cum să manevrez acel instrument blestemat. Poate ştii dumneata?

Qualt mă ajută să o ridic pe Anna de pe podea şi împreună am transportat-o cât de repede am putut de-a

lungul nesfârşitului coridor până la scară.

— S-ar putea să nu aibă nicio importantă, răsuflă din greu profesorul. Poate îl vei pune în mişcare fără nici un fel de pregătire specială...

Am apucat-o de picioare pe Anna în timp ce ne poticneam din greu în întunericul înconjurător.

— Nu mi-ar place să pariez pe aşa ceva, am replicat eu.

În urma noastră, ţipetele frenetice ale domnişoarei

Johnson se repercutau pe coridoare, iar oribilele voci ale djinului făceau să vibreze şi să zornăie geamurile.

Am reuşit să ajungem afară. Aerul era proaspăt, călduţ şi deasupra noastră luna plină strălucea şi dispărea din când în când în spatele unor nori fugari... Se simţea puternic briza sărată a mării. Peluza părea mai largă şi mai sălbatică ca de obicei. Am târât-o pe Anna spre drumul de acces, după care luând-o pe după umeri, am traversat întinsa zonă cu iarbă până la locul unde se afla ceasul de noapte.

Am întins-o pe pământ şi profesorul i-a luat pulsul. Între timp eu m-am aplecat asupra ceasului şi am examinat cu un pesimism şi o consternare din ce în ce mai mare extraordinarele pictograme şi simboluri arăbeşti.

Din casă se auzi un ţipăt cumplit de supliciu, acoperit imediat de vocile tunătoare ale duhului. O lumină pâlpâitoare şi slabă apăru pentru o clipă la ferestrele foişorului gotic, timp în care am distins o siluetă estompată, însă una ce m-a făcut să mă înfior.

— Este unul din Cei Patruzeci de Hoţi, glăsui cu o voce groasă Qualt. Duhul o violează cu fiecare din întruchipări!

— Adică... acele lucruri... Acele fiinţe pe care le-am văzut...

Profesorul Qualt se ridică în picioare.

— Toate cu excepţia uneia, continuă el calm. Ce-a de a patruzecia întruchipare este vântul deşertului. Unul din acele cicloane magice pe care arabii din Sahara le numesc „djini”. sunt atât de obişnuite încât aproape nimeni nu le mai ia în seamă. Când un djin se manifestă ca un vânt al deşertului, e semnul că se află pe punctul de a-şi pune în aplicare o răzbunare teribilă. Este actul final de distrugere – drept represalii pentru a fi fost închis atâta vreme. Din câte

spun legendele, în acest moment devine incredibil de periculos.

L-am privit plin de seriozitate.

— Vreţi să spuneţi că lucrul de acolo s-ar putea transforma în ultimă instanţă într-un ciclon?

Qualt încuviinţa din cap.

— Aşa se va întâmpla după ce toţi Cei Patruzeci de Hoţi vor termina cu d-ra Johnson.

Am înghiţit cu greu şi am privit ceasul de noapte.

— În acest caz, cred că ar fi mai bine să încerc să pun în mişcare dispozitivul acesta.

Profesorul se apropie şi rămase în picioare lângă mine.

— Trebuie să-l apuci bine. Aşa, cu o mână de fiecare parte a soclului. Acum apleacă-ţi capul, priveşte aceste semne şi vezi dacă nu te poţi concentra destul pentru a-l pune în mişcare.

M-am conformat.

— Nu credeţi că ar fi mai bine să încercaţi dumneavoastră?

— Nu. Cunosc prea multe despre puterile magice ale djinilor. Bănuiesc că aş fi vulnerabil la orice fel de farmece ce m-ar putea contracara. Ceasul de noapte e un soi de amplificator – dacă îl suprasoliciţi, se poate produce o reacţie inversă, numai că în acest caz aşa ceva ar însemna o moarte instantanee.

Am tuşit.

— Mulţumesc că m-aţi prevenit!

Ţipetele din casă deveneau din ce în ce mai asurzitoare şi mai deformate. M-am aplecat şi am privit fix curioasele animale şi păsări cioplite pe cadranul ceasului; am încercat să-mi concentrez energia asupra lor, gândindu-mă la djin şi la rapiditatea cu care trebuia să îl distrugem.

Treptat, în linişte, liniile gravate de pe cadran începură să radieze o fosforescenţa palidă şi am simţit cum ceasul începe să-mi zbârnâie printre degete.

— Acum îngenunchează, zise profesorul. Îngenunchează şi încearcă să aliniezi deschizăturile de pe indicator cu foişorul.

M-am aşezat în genunchi în iarba uscată şi mi-am

apropiat ochiul de orificiile bidimensionale. Încet-încet, ele se concentrară singure asupra uneia – şi prin aceasta, am putut vedea fereastra foişorului gotic. În interiorul lui, luminat convulsiv de lumina intermitenta, am distins forme şi umbre întrecând orice imaginaţie. Nu ştiam ce reprezintă – şi de fapt nici nu-mi păsa. Mă concentrasem exclusiv asupra distrugerii djinului. Pentru o clipă am văzut mişcarea prin aer a unei gheare semănând cu cleştele uriaş al unui crab, însă m-am străduit să mă gândesc doar la uciderea djinului şi la nimic altceva.

Ceasul de noapte strălucea mai puternic şi bâzâia cu un zel crescut, totuşi, într-un fel sau altul am simţit că nu conţine energie, nici un fel de putere. M-am întors spre profesorul Qualt şi am strigat:

— Nu funcţionează! E prea slab!

Qualt se apropie mai mult şi îngenunche alături.

— Trebuie să chemi pe cineva în ajutor! urlă el. Probabil că djinul luptă – ni se împotriveşte! Avem nevoie de un vrăjitor puternic, poate de însuşi Ali Baba!

— Fără îndoiala că glumiţi! Ali Baba?

— Atunci, ei bine – oricine altcineva!

— Dar *nu cunosc* nici un vrăjitor!

Profesorul ridică din umeri. Am auzit-o pe d-ra Johnson zbierând grotesc, apoi scoţând un ţipăt pătrunzător.

— Cheamă-l pur şi simplu pe Ali Baba! strigă Qualt. Nu poate să facă mai mult rău decât...

Am acceptat cu o înclinare a capului şi m-am concentrat încă o dată asupra ceasului de noapte. Focalizându-mi privirea asupra foişorului, am început să intonez în şoaptă numele lui Ali Baba, iar şi iar..

— Mai tare! spuse Qualt.

Am rostit şi mai tare numele.

— Ali Baba!

— Nu-i de ajuns. *Mai tare*!

— Ali Baba! am urlat din toate puterile. Ali Baba, ajută-mă! Ajută-mă, Ali Baba, de dragul a tot ce există pe acest pământ!

În acest moment ferestrele foişorului gotic se făcură ţăndări şi însuşi acesta implodă într-un nor de aşchii de

lemn şi bucăţi de sticlă. Fragmente de ţiglă biciuiră şi zornăiră cu furie pe acoperişul reşedinţei de la Winter Sails, iar din ruinele foişorului se înălţă o spirală de praf şi fum ce sfâşie cu o forţă diavolească întreaga coamă a casei, până ce cerul nopţii fu plin de sfărâmături zburând în toate părţile.

— Vântul deşertului! rosti profesorul cu o voce atât de deprimata încât nu i-am recunoscut-o.

— Ali Baba! am ţipat din nou. Aii Baba, ajută-mă! Djinul, cu geamătul lugubru al unei tornade ce se apropie, se rotea în jurul casei într-un vârtej de pulbere, pietriş şi cioburi de sticlă. Dimensiunile sale creşteau văzând cu ochii, până ce ajunse să se învârtească şi să tune la aproape o sută de picioare în aer, un taifun distrugător, drăcesc, dezrădăcinând copacii şi tufişurile din rădăcini, transformând uşile garajului în aşchii.

Mi-am dat seama că Ali Baba, oriunde s-ar fi aflat el, nu avea de gând să ne ajute. M-am simţit fără apărare, singur şi pierdut; mi-am sprijinit fruntea de ceasul de noapte. Profesorul Qualt înţelesese că aveam să pierdem bătălia şi că nu mai puteam face nimic să ţinem la distanţă maleficul spirit aflat în faţa noastră.

Dar mai era un lucru. Pe când mă găseam în foişor şi djinul era pe punctul să ne înlănţuie, avusesem în faţa ochilor chipul lui Max Greaves şi-i cerusem să mă salveze. Poate printr-o întâmplare norocoasă, printr-un capriciu al sorţii, ar fi putut să mă ajute iarăşi. Mi-am înălţat capul. Djinul traversa drumul de acces, îndreptându-se spre noi, aruncând în toate părţile bucăţi mari de pietriş.

— Harry, strigă Qualt, *este prea târziu*!

Am încercat să-l ignor. M-am concentrat din nou asupra ceasului de noapte şi am şoptit:

— Max, ajută-mă!

Apoi din nou şi din nou:

— Max, ajută-mă. Oh, pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă!

Atunci, ciudat, ceasul păru să prindă viaţă şi să zbârnâie cu o putere tot mai mare. Am simţit o senzaţie stranie, un fel de gol imens, nu mai ştiam dacă îngenuncheam în iarbă,

dacă stăteam undeva în casă sau dacă mă aflam în cu totul altă parte.

Apoi am realizat că mă ridicam pe vârfurile picioarelor. Mă ridicam pe vârfurile picioarelor şi ieşeam dintr-o cameră unde domnea tăcerea. Păşeam prin lumină şi prin întuneric într-o casă tăcută. Mă simţeam ca şi cum m-aş fi mişcat cu ajutorul unui magnetism ocult, alunecând ca un patinator de-a lungul unui coridor lung şi sufocant. Coridorul părea fără de sfârşit, dar eu rămâneam totuşi calm.

Am deschis ochii. Şuieratul ascuţit al vântului mă asurzi aproape complet. Privind în sus pe sub sprâncene am văzut tromba înaltă de o sută de picioare tăind brazde prin iarbă cu ferocitatea unui posedat mânuind un ferăstrău de spintecat. Am apucat soclul ceasului de noapte pentru a-mi păstra echilibrul şi am aruncat o privire în jur, căutându-i cu disperare pe Anna şi pe Qualt.

— Anna! am urlat. Anna! Profesore!

— Îşi revine în simţiri! răspunse tot printr-un strigăt profesorul.

Nu-l observasem pentru că se afla de cealaltă parte a ceasului, aplecat peste Anna. Aceasta era încă albă la faţă, însă încerca din răsputeri să se ridice în picioare.

— Va trebui să o luăm la sănătoasa, zbieră Qualt. Într-acolo, înspre copaci! Sunteţi gata?

— Nu vă aud, am mugit eu drept răspuns. Luaţi-o înainte împreună cu Anna!

Dar ea nu părea dispusă să se mişte. Împleticindu-se, se apropie de mine şi se ghemui lângă ceasul de noapte, tremurând ca varga, cu privirea rătăcita.

— Anna!

Mă trase de mânecă.

— Trebuie să-l faci să funcţioneze, ţipă ea. Trebuie să omori djinul. Trebuie, Harry, *trebuie*!

— Anna, nu...

— Harry, trebuie! Ma urmăreşte! Nu înţelegi? Djinul mă urmăreşte pe mine! Domnişoara Johnson era descendenta fetei urâte, însă eu sunt urmaşa celeilalte. Harry, pe mine mă vrea! *A aşteptat atâta timp şi acum mă doreşte pe mine*!

M-am holbat la ea neputincios. Vântul asurzitor devenise prea puternic pentru a mă lăsa să fug şi pur şi simplu nu ştiam ce ar mai fi putut face ceasul de noapte. De-abia mai vedeam din cauza prafului şi a nisipului ce-mi intrase în ochi, iar Anna mă privea cu o expresie de teroare întipărită pe faţă.

— Anna! am strigat eu ca şi cum aş fi vrut să-i spun că nu puteam face absolut nimic. Apoi ciclonul smulse ceasul şi soclul din pământ, aruncând în toate părţile bucăţi de piatră; suflul mă trânti pe spate, ameţit şi însângerat, iar forţa vântului mă ţintui în iarbă nepermiţându-mi să fac nicio mişcare.

Am avut senzaţia confuză că începeam să cobor un rând de trepte, că alunecam pe un drum de acces pietruit şi apoi, încercând să-mi ridic capul, am văzut-o pe Anna alergând de-a curmezişul peluzei.

Profesorul încercă s-o ajungă din urmă. Djinul îi dădu un brânci făcându-l să se rostogolească peste cap de câteva ori; cu un pocnet sec, piciorul i se rupse.

Preţ de o secundă Anna continuă să alerge în faţa djinului care se desena pe cer în urma ei ca o spirală necontenită de iarbă smulsă şi ţărână. Apoi, exact sub ochii mei, acesta o prinse şi-i sfâşie hainele ale căror fragmente zdrenţuite fură aruncate în înaltul cerului.

Un vârtej pătrunzător de pământ, pietriş şi rădăcini lacerate îi cuprinse corpul, de la picioare tot mai în sus. Ea îşi ridică braţele, convulsiv şi inutil, în timp ce vântul îi smulgea părul fir cu fir de pe cap, împrăştiind bucăţelele însângerate ale scalpului în aerul nopţii. Apoi îi jupui realmente pielea de pe corp, în fâşii unduitoare şi trosninde, dezgolindu-i complet muşchii. Curând şi aceştia fură sfâşiaţi; cel al spatelui începu să fluture ca o aripă. Şi în cele din urmă, înainte de a-mi îngropa faţa în iarbă, am văzut cum măruntaiele îi erau aruncate în sus într-un şuvoi neîntrerupt, iar oasele precum beţele de chibrituri împrăştiate peste tot.

Djinul scoase un urlet mai pătrunzător şi începu să se deplaseze în direcţia mea. M-am rostogolit pieziş de-a curmezişul peluzei, încercând să mă îndrept spre plajă,

ştiind că dacă mă va prinde, nu voi avea nicio şansă la un milion să scap cu viaţă.

În acel moment am auzit o voce nepământeană, cavernoasă, şoptind din interior *opreşte-te*! Am deschis ochii, dar nu păreau deloc să mă asculte! *Alunecam peste pajişti şi deasupra mea vedeam silueta dezlănţuită a djinului, un nor negru şi fosforescent cu nişte ochi roşii ce mă ţintuiau din întunecimea masivei sale staturi. Am ştiut că nu-mi mai este frică de el, că nu mai reprezintă pentru mine nimic altceva decât o potaie neascultătoare ce trebuia trimisă înapoi în coteţ. Înălţându-mi braţele, am rostit încă o dată opreşte-te! iar când am rostit cuvântul şi a treia oară, vântul începu să sufle mai încet, cu un ton jalnic şi posac.*

Mi se părea că mă deplasez de-a-ndărătelea – nu în spaţiu ci în propria mea minte. Am văzut lumi diferite şi sori şi întuneric şi lumini orbitoare. Am auzit voci ce deveneau ecouri, am urmărit defilând prin faţa mea peisaje şi munţi bizari, culori, mişcări. Am simţit cum ceva îmi atinge faţa – faţa mea! apoi vântul se opri şi nu mai rămase nimic nici de văzut şi nici de auzit. Absolut nimic.

Plin de vânătăi, tuşind, m-am ridicat de pe peluza devastată. Liniştea era totală, exceptând clocotul uşor al brizanţilor ce se spărgeau de ţărm. Poticnindu-mă, m-am îndreptat spre locul unde zăcea profesorul Qualt şi aplecându-mă, l-am întrebat cu voce răguşită:

— Vă simţiţi bine?

Era alb la faţă, transpirat şi se ţinea de picior, dar reuşi să zâmbească strâmb:

— S-a rupt, blestematul ăsta de...

M-am ridicat şi am privit în jur. Nici urmă de Anna. Nicio părticică, nici un semn, nimic. Însă la vreo cincizeci de iarzi zăcea cineva cu faţa în jos pe brazdele răvăşite; în mod limpede, grav rănit:

M-am îndreptat într-acolo şchiopătând. Încă înainte de a-i vedea faţa, am recunoscut îmbrăcămintea. Am îngenuncheat lângă el şi folosindu-mi bruma de putere pe care o mai aveam în mine, l-am întors pe spate. Era mai mult decât rănit: era mort. Dar nu djinul îl răpusese.

— Max, am zis eu încet. Dumnezeule, îţi mulţumesc,

Max!

Murise în momentul când îl lovise cu iataganul domnişoara Johnson. Şi totuşi... iată-l zăcând pe peluză. Trebuia să fi ajuns până acolo prin propriile sale mijloace. Ceasul de noapte îl somase să se prezinte, insuflase, într-un mod sau altul, toată determinarea şi rezistenţa mea în corpul său nemişcat şi făcuse ca acei muşchi înţepeniţi, acele picioare inerte să se mişte singure. Ceasul de noapte reînviase un vrăjitor pentru a-mi veni în ajutor, dar acesta fusese Max Greaves.

Era mai mult decât atât: nu numai Max Greaves, ci acel Max pe care-l cunoscusem odinioară, cu mult înainte de apariţia amforelor, djinilor şi farmecelor blestemate. Faţa îi fusese refăcută, iar el zăcea acolo în lumina palidă a lunii pline, fără să zâmbească, odihnindu-se în pace.

În viaţă, Max Greaves fusese neputincios împotriva djinului. Mort, neameninţat de posibilitatea unei agonii fizice, fusese în stare să-l oblige pe djin să se întoarcă în imemorialul iad de unde venise. Înainte însă, îl constrânsese să-i înapoieze singurul lucru ce-i permisese să existe în lumea oamenilor: faţa sa. Djinii sunt spirite atotputernice şi ameninţătoare, domnind asupra tuturor demonilor ocultei Arabii, dar nu pot să nu se supună ordinelor unui spirit uman.

Obosit, m-am ridicat şi mi-am consultat ceasul. Sticla se spărsese, însă mecanismul încă ticăia. M-am întors lângă profesorul Qualt.

— Mai puteţi rezista puţin? Mă duc să chem o ambulanţă.

Qualt strânse din dinţi.

— Nu, nu face asta. Vor vedea casa, peluza, totul. Cel mai bine e să păstrăm tăcerea asupra celor întâmplate aici.

— Dar ce facem cu d-ra Johnson? Iar dacă sunteţi în stare să suportaţi un şoc... ceea ce se vede acolo e cadavrul lui Max Greaves, Cu o faţă intactă şi o tăietură la gât la fel de adâncă ca Marele Canion.

Profesorul îşi clătină cu greutate capul.

— Doctorul... cum se numeşte... Jarvis. Ne va ajuta. Cu siguranţă nu va vrea să se afle că la prima înmormântare a naşului dumitale a pus în groapă un coşciug gol...

Apoi, brusc, leşină. M-am îndreptat spre intrarea principală a reşedinţei să-mi iau maşina. Avea o crăpătură în parbriz şi o mulţime de zgârieturi pe caroserie, însă în rest părea neatinsă.

Am întors şi am intrat pe peluză pentru a-l lua pe Qualt şi a-l transporta la spital.

Ultima imagine, cu adevărat ultima, a casei din Winter Sails am avut-o prin fereastra din spate a maşinii. În timp ce mă apropiam de copacii de la intrarea pe drumul de acces, înclinaţi unii spre ceilalţi, am încetinit şi am aruncat o scurtă privire înapoi. Era la fel de albă şi de fantomatică ca întotdeauna, profilându-se pe fundalul oceanului la Cape Cod, cu ferestre ce păreau ochi fără de fund, cu grinzile acoperişului îndoite şi cu iarba înaltă unduind în bătaia vântului pe întreaga peluză.

Şi nu am început să plâng până ce nu l-am văzut pe profesorul Qualt în siguranţă în spitalul local şi până când nu m-am instalat într-un bar, cu un matinal Bloody Mary[19] în faţă şi cu o ţigară în mână. Mi-am privit faţa în oglinda afumată din fundul localului, în vreme ce lacrimile îmi şiroiau pe obraji. Barmanul mă privi dezaprobator, ca şi cum aş fi sosit în Massachusetts dintr-o altă lume.

Epilog

Centrul Cultural Iranian
New York

Stimate domnule profesor Qualt,

În numele meu şi al colegilor mei, vă mulţumesc pentru amabila dumneavoastră scrisoare de condoleanţe.

[19] Cocteil din votcă, suc de roşii şi diverse ingrediente (n.tr.)

Domnişoara Modena nu a lucrat prea mult timp pentru acest departament, însă entuziasmul şi verva ei ne vor lipsi extrem de mult tuturor.

Ca răspuns la întrebarea dumneavoastră referitoare atât la mediul unde a crescut şi s-a format, cât şi la legendele despre Nazwah sau N'zwaa, tot ce vă pot spune e că într-adevăr există o legendă în care, cu multe secole în urmă, o fată urâtă îşi dăruieşte corpul de bunăvoie unui djin atotputernic pentru a-şi salva frumoasa soră.

Domnişoara Modena mi-a vorbit de câteva ori despre această legendă, pentru că ea o credea organidegată de un exemplar rar de ceramică persană căruia încerca să-i dea de urmă în folosul nostru.

Îmi pare rău că nu-mi reamintesc toate detaliile discuţiilor noastre pe această temă, dar ceea ce-mi aduc aminte este faptul că d-ra Modena era fascinată de neconcordanţele evidente ale legendei şi-şi petrecea ore întregi în biblioteca noastră căutând informaţii suplimentare. Ceea ce o tulbura cel mai tare era amănuntul că, în ciuda sacrificiului de sine al fetei urâte, sora chipeşă totuşi murise, deşi djinul încheiase un pact prin care se obliga să nu-i facă nici un rău. Având în vedere faptul că djinii îşi ţineau promisiunile, d-ra Modena mi-a declarat că singura explicaţie posibilă ar fi fost nerespectarea înţelegerii de către sora cea urâtă.

Îmi amintesc că în decursul cercetărilor ea a dat peste un mic fragment dintr-o poveste datând din timpurile lui Hassan i Sabah, unde se menţionează că exista pe vremuri o familie compusă din femei urâte care, generaţie după generaţie, continuau să caute un recipient magic, ceva asemănător cu o sticlă, în care se credea că trăieşte un spirit. Cu multe secole înainte, se presupunea că acest duh ar fi întreţinut relaţii carnale cu prima reprezentantă a familiei respective, oferindu-i acesteia – şi aici cred că pot cita cuvintele domnişoarei Modena – „momente de plăcere sexuală cu mult peste puterea de închipuire a unui muritor".

Deşi această poveste a fost scrisă cu multe sute de ani de la întâmplare, d-ra Modena a considerat amănuntul

respectiv ca fiind o aluzie la faptul că fata a călcat înţelegerea dintre ea şi djin, prin plăcerea reală pe care a simţit-o în timpul supliciului. Deşi djinul a posedat-o sub multiplele lui aspecte şi ea a fost în cele din urmă ucisă în cursul acelor momente, sora cea urâtă a fost atât de încântată de plăcerile carnale ale torturii încât ar fi dat orice pentru ca ele să nu înceteze. Probabil asta l-a determinat pe djin să nu-şi ţină promisiunea.

Poveşti ulterioare arată că ambele surori erau însărcinate în momentul morţii. Se pare că pruncul pe care-l aştepta sora cea urâtă aparţinea însuşi djinului, deşi nu putem fi siguri de acest lucru. Putea să fi fost al unuia din vrăjitorii sectei N'zwaa sau chiar cum pe bună dreptate remarca d-ra Modena al unui păstor de capre. Însă copilul fetei frumoase era al logodnicului ei.

Ambii prunci au fost extraşi din trupurile celor două surori în momentul când au fost omorâte şi daţi apoi în grija unor femei din satele învecinate. Posibil ca ei să fi fost salvaţi de către cei din secta N'zwaa pentru a fi oferiţi ca sacrificiu ulterior demonilor şi djinilor cărora li se închinau ei.

Şi totuşi, aşa cum continuă povestea, ambii copii au supravieţuit şi au părăsit regiunea, fapt care plasează întreaga acţiune în timpul lui K'oris Vânătorul de Vrăjitori, un funcţionar local ce s-a dedicat total stârpirii practicilor ilegale şi religiilor demonice de tipul celor din N'zwaa.

Domnişoara Modena credea că, în decursul anilor, descendentele fetei urâte l-au căutat pretutindeni pe djin, sperând ca el să le ofere şi lor momentele de plăcere teribilă care au stat la baza întemeierii spiţei lor. La rândul lor, urmaşele surorii frumoase scotocesc lumea pentru a da de familia fetei urâte şi a se răzbuna pe ea, drept pedeapsă pentru trădarea înaintaşei lor. Nu prea ştiam dacă să cred sau nu această teorie, însă în decursul activităţii mele legată de obiectele străvechi, am întâlnit cazuri şi mai uimitoare cum ar fi acela ce mi s-a întâmplat în timpul războiului în Aqaba, când cineva mi-a arătat o bucată dintr-un „covor fermecat" ce zbura în jurul cortului meu ca un fluture înnebunit.

Mai există un lucru pe care mi-l aduc aminte din ceea ce

povestea d-ra Modena. Spunea că dacă s-ar întâmpla vreodată ca o descendentă a sorei frumoase să găsească Amfora Djinului, atunci ar şti că urmaşii celeilalte nu se află prea departe. Dar ea va fi întotdeauna în pericol de moarte, pentru că djinul dorea cu ardoare fetele aparţinând familiei sale şi că, odată moartă descendenta fetei cele urâte, nu va mai exista nimeni în cer sau pe pământ care să o protejeze de furia spiritului.

Sper sincer că aceste scurte amintiri să vă fie de vreun oarece folos şi aştept cu nerăbdare ziua în care veţi avea timp să-mi faceţi o vizită la birou să discutăm pe îndelete problema, dar şi multe altele legate de antichităţile iraniene.

Al dumneavoastră supus,
K.L. Asrah

Bedford Street
Cape Cod

Dragă domnule Erskine,

De la întâlnirea noastră, am pus la punct toate amănuntele legate de înmormântarea domnişoarei Johnson, ale domnişoarei Modena şi a celuilalt gentleman: Aşa cum aţi remarcat şi dumneavoastră, este extrem de regretabil că erau cu toţii predispuşi la pesta porcină, boală care – cum am menţionat în certificatele de deces – a constituit motivul dispariţiei lor. Am tot căutat îndelung în reşedinţa de la Winter Sails o urmă cât de mică a amforei, însă spre marea mea-părere de rău trebuie să vă informez că n-am găsit niciuna. A dispărut sau a fost distrusă în timpul furtunii. Nu pot şti cu certitudine. Oricum, în prezent casa a fost scoasă la licitaţie, aşa încât mă îndoiesc că vom mai auzi vreodată vorbindu-se de ea.

Dacă mai veniţi prin Cape Cod, nu ezitaţi să mă vizitaţi; poate la ceai, dacă vă va face plăcere.

Cu cele mai bune urări,
M. Jarvis
Doctor în medicină

West Good Hope Road,
Milwaukee, Wisconsin

Dragul meu Harry,

Mii de mulţumiri pentru ajutorul dat. Acum îmi petrec o bună perioadă de timp la Universitatea, din Wisconsin, răscolind prin maldărele de cărţi şi obiecte legate de ceramica păgână mai puţin înfricoşătoare decât exemplarul pe care-l cunoşti.

Cred că s-ar putea să ai dreptate când susţii că Amfora Djinului constituia pur şi simplu o bizarerie, deşi într-un vechi exemplar din Enciclopedia Ocultă a Persiei am dat peste o poveste unde se menţionează că toate amforele sunt utilizate de demoni şi spirite drept ascunzători, indicându-se şi faptul că, în timpul nopţii, este recomandabil de astupat cu capace amforele şi sticlele goale pentru a împiedica demonii să-şi găsească culcuş înăuntru, ştiut fiind că odată intraţi în interior, se fac luntre şi punte să iasă iarăşi la lumină.

Dar nu-ţi face griji degeaba, doar nu trebuie să lăsăm superstiţiile să ne copleşească, nu-i aşa?

Oricum, îţi mulţumesc încă o dată pentru tot ce ai făcut. A fost o încercare grea, pe care e mai bine s-o uităm cu desăvârşire.

Al dumitale,
Gordon Qualt

Aceste câteva scrisori reprezintă tot ce mi-a mai rămas care să-mi amintească de Anna şi de Djin. Le păstrez în sertarul din stânga sus al vechiului meu birou; din când în când le scot şi le citesc încet şi cu atenţie, apoi le pun la loc.

Şi mai este un lucru pe care-l fac din obişnuinţă.

Atunci când afară-i întuneric şi vântul fluieră uşor printre

treptele de fier ale scării de incendiu aflată lângă apartamentul meu, sau când face să scârţâie sinistru uşa ce dă spre coridor, nu mă pot abţine să nu privesc cele două amfore înalte, amplasate pe poliţa de deasupra căminului. Datează din epoca victoriană, sunt emailate cu verde şi-s urâte, însă mă tot gândesc că poate în interiorul lui se adăposteşte vreun malefic spiriduş de prin al nouăsprezecelea veac, căruia – într-una din nopţile când voi dormi buştean – îi va veni chef să-şi manifeste puterile în liniştea şi bezna de nepătruns a locuinţei mele.

Vedeţi dumneavoastră, întotdeauna e uşor să te înspăimânţi singur, dar adevărul referitor la ceea ce conţin în realitate amforele şi sticlele este mult mai înfricoşător.

Sfârşit

Director de colecţie: Mircea Florin Tudor
De acelaşi autor în colecţia DAEMON vor mai apare:

Manitou
Răzbunarea lui Manitou
Ritualul

Editura Multistar Piatra Neamţ 1992

Coperta: Radu Gavrilescu
Redactor: Veronica Tudor

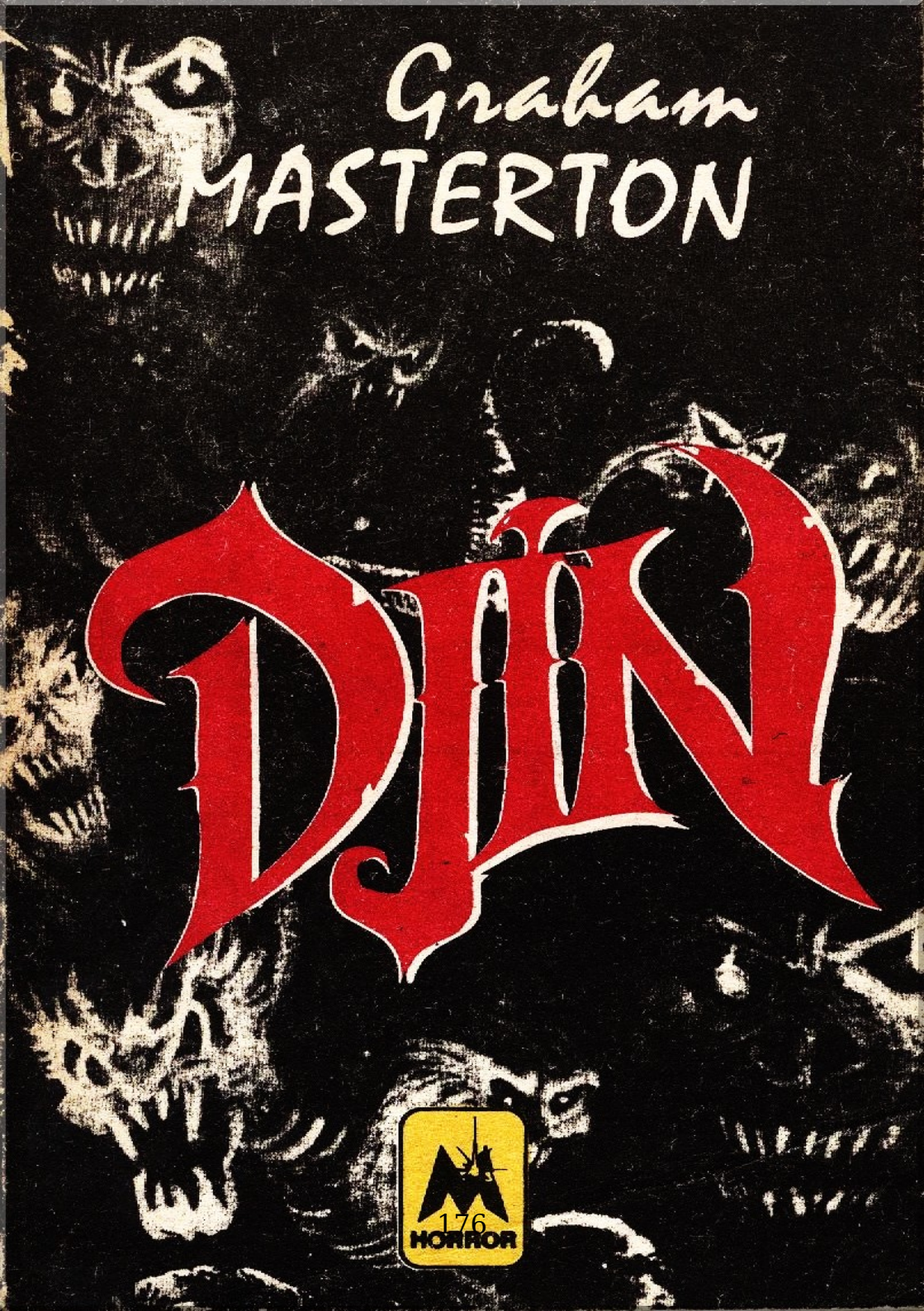
Graham
MASTERTON
DJIN
HORROR